

Οι
Βροχοποιοί

Του Κλάους Χάγκερουπ

Οι Βροχοποιοί

Μέρος 3

ISBN: 978-960-89956-2-8

Project edition Kids4Future 2009
Copyright ©: 2009 Είσινα SF/Regnplakerna
Συγγραφείς: Κλάους Χάγκερουπ, Νορβηγία
Εικονογράφηση: Άαρς Χέγκενταλ, Νορβηγία
Σχεδιασμός: Scarpartner Τρόνχεϊμ, Νορβηγία

Γραμματοσειρά: Myriad Pro 10.5/16 p
Χαρτί: Εξώφυλλο: Freelife Vellum White 260g
80% από ανακυκλωμένο χαρτί, 15% από πολύ
ελεύθερο από γλώριο, 5% από βαμβάκι
βιοδιασπώσιμο και ανακυκλώσιμο
Εσωτερικά: Quatro Silk 150g προεργασμένο
από πιστοποιημένες FSC, PEFC αειφορικές
ελεύθερες από γλώριο ξυλείες
Επιμέλεια εκτύπωσης: Εκδόσεις Κοκκάς, 210 67 77 590
Μετάφραση στα αγγλικά: Τιμ Τσάλμαν
Μετάφραση στα ελληνικά: Βελώνης Επικοινωνία

Όλα τα δικαιώματα ανήκουν στην Είσινα και απαγορεύεται να αναπαραχθεί ολόκληρο το βιβλίο ή μέρος του,
με οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο, χωρίς την άδεια του εκδότη.
Απαγορεύεται η εμπορική χρήση.

Οι Βροχοποιοί ~ Μέρος 3ο

Του Klaus Hagerup

Ευχαριστώ τη Hanne Hagerup που με βοήθησε να γράψω αυτή την ιστορία.
Επίσης ευχαριστώ τους Turid Helle και Kjell Gurigard που με έκαναν να καταλάβω
πόσο λίγα γνώριζα για την ορθολογική χρήση της ενέργειας.
Τέλος, ευχαριστώ τους Βροχοποιοίς όλης της χώρας για τις πολλές καλές ιδέες τους.

Η ΓΗ ΜΑΣ ΘΑ ΕΠΙΒΙΩΣΕΙ

Άρχιζε να χαράζει. Οι πρώτες ακτίνες του ήλιου φώτιζαν τον ουρανό της Γης. Ο Ρέυμοντ κοίταξε κάτω και είδε τη Γη που δεν αναβόσβηνε πια. Φαινόταν απόλυτα κανονική, σαν να μη συνέβαινε τίποτα ασυνήθιστο πάνω της, αλλά κάτι δεν πήγαινε καθόλου καλά. Υπήρχαν τεράστια προβλήματα κι ο Ρέυμοντ δεν γνώριζε πώς να τα λύσει. Το μόνο που γνώριζε ήταν πως τώρα έπρεπε να φτιάξει ένα ουράνιο τόξο.

Arbeids

DETTE
KALLER
SKJEDD

Κεφάλαιο 1

ΟΙ ΑΕΡΙΤΕΣ

Ο Ρέυμοντ είχε ακούσει πως όποιος μπορέσει να βρει το σημείο όπου η άκρη του ουράνιου τόξου αγγίζει τη γη, θα ανακαλύψει εκεί ένα δοχείο γεμάτο χρυσάφι. Όμως, αν και είχε ήδη γλιστρήσει πάνω σε τέσσερα διαφορετικά ουράνια τόξα κι είχε καταλήξει δυο φορές στο κέντρο της λιμνούλας με το μολυσμένο νερό, στη Γιώνα, μια φορά στη μπανιέρα της Σκουριάνας με το ακόμα πιο βρώμικο νερό και την τέταρτη φορά στην αυλή του σχολείου του, στη Γη, δεν είχε βρει ποτέ κανένα δοχείο με χρυσάφι κι ούτε περίμενε να βρει τώρα.

Ο Ρέυμοντ επέστρεψε στη Γη, μαζί με τη Ρεγγίνα, τη Ρενάτα, τη Ρίτα και τον Ρένο. Ούτε εκείνοι έψαχναν για χρυσάφι. Έψαχναν για Βροχοποιούς, πολλούς Βροχοποιούς που θα τους βοηθούσαν να σώσουν τον πλανήτη του Ρέυμοντ, πριν να είναι πολύ αργά. Η Γη έπρεπε να σωθεί πριν μολυνθεί τόσο πολύ ώστε τα φυτά, τα ζώα και οι άνθρωποι να μη μπορούν να ζήσουν πια εκεί.

Τώρα, ο Ρέυμοντ γλίστρησε πάνω σε ένα ουράνιο τόξο για πέμπτη φορά και προσγειώθηκε με πάταγο, όχι μέσα σ' ένα δοχείο με χρυσάφι, αλλά στην οροφή ενός αυτοκινήτου. Ο φίλοι του τον ακολούθησαν. Ακούστηκαν τέσσερις γδούποι, καθώς προσγειώθηκαν κι αυτοί πάνω στις οροφές άλλων αυτοκινήτων.

Ήταν και οι πέντε λίγο ταραγμένοι από τη σφοδρή προσγείωση, αλλά ήταν σε καλή κατάσταση και κατέβηκαν βιαστικά από τις οροφές των αυτοκινήτων. Η Ρενάτα κοίταξε γύρω της.

«Μάλλον προσγειωθήκαμε σε χωριό νάνων», δήλωσε. «Αυτά είναι τα μικρότερα αυτοσπίτια που έχω δει ποτέ μου».

«Οι άνθρωποι εδώ δεν ζουν μέσα στ' αυτοκίνητα», της εξήγησε ο Ρέυμοντ.
«Απλώς, τα οδηγούν».

«Και γιατί οι μηχανές δεν δουλεύουν στο ρελαντί;» ρώτησε ο Ρένος. «Τα αμάξια θα ξεκινούσαν πιο γρήγορα αν οι μηχανές τους δούλευαν στο ρελαντί».

«Τις σβήνουμε για να μη μολύνουν το περιβάλλον», απάντησε η Ρίτα.
Ο Ρένος κούνησε το κεφάλι του καταφατικά.

«Φυσικά», συμφώνησε. «Δεν το είχα σκεφτεί».

«Και πού παρκάρουν οι άνθρωποι τα σπίτια τους;» ρώτησε η Ρενάτα.

«Δεν τα παρκάρουν», διευκρίνισε ο Ρέυμοντ. «Τα στερεώνουν στο έδαφος».

«Κατάλαβα», δήλωσε η Ρενάτα. «Γι' αυτό χρειάζεστε αυτοκίνητα. Για να σας μεταφέρουν από σπίτι σε σπίτι».

«Όμως, έτσι έχετε διπλάσια μόλυνση», παρατήρησε ο Ρένος. «Από τα αυτοκίνητα κι από τα σπίτια. Δεν θα ήταν καλύτερο να οδηγείτε τα ίδια τα σπίτια σας;

Έτσι, θα εξοικονομούσατε τη μισή ενέργεια από όση ξοδεύετε και θα εκπέμπονταν πολύ λιγότερα αέρια θερμοκηπίου».

«Δεν έχουμε διπλάσια μόλυνση γιατί σβήνουμε τις μηχανές των αυτοκινήτων όταν βρισκόμαστε στα σπίτια μας», απάντησε η Ρίτα.

«Και σβήνουν τις περισσότερες ηλεκτρικές συσκευές των σπιτιών τους όταν φεύγουν με τα αυτοκίνητά τους», πρόσθεσε η Ρεγγίνα.

«Επίσης, τα μικρά αυτοκίνητά μας καταναλώνουν πολύ λιγότερη βενζίνη από τα τεράστια αυτοσπίτια σας», παρατήρησε ο Ρέυμοντ.

«Πάντως, στοιχηματίζω ότι ξοδεύουν πολύ ενέργεια», επέμεινε ο Ρένος.

«Σωστά», παραδέχτηκε ο Ρέυμοντ, «γι' αυτό, φτιάχνουμε αυτοκίνητα που κινούνται με ηλεκτρική ενέργεια».

Κοίταξε τη Ρίτα με περηφάνια. Μπορεί να μην ήταν Σούπερ Βροχοποιός σαν κι εκείνη, αλλά τουλάχιστον γνώριζε κάποια πράγματα.

«Και με βενζίνη από φυτά», συμπλήρωσε εκείνη.

«Ξέρεις ότι μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε στα αυτοκίνητά μας καύσιμα από φυτά ή λάδια από το τηγάνισμα στα φαστφουντάδικα ή λάδια από ψάρια ή...»

«Ναι», μουρμούρισε ο Ρέυμοντ. «Το ξέρω». Βέβαια, δεν το ήξερε πριν του το πει, αλλά τώρα το είχε μάθει.

«Μα πώς βρίσκετε χώρους;» ρώτησε η Ρενάτα. «Υπάρχουν τόσα αυτοκίνητα εδώ, ώστε

είναι αδύνατο να παρκάρετε... εννοώ να χτίσετε τα σπίτια σας».

«Εδώ είναι χώρος στάθμευσης αυτοκινήτων», απάντησε η Ρίτα. «Προσγειωθήκαμε σε πάρκινγκ».

Ο Ρέυμοντ κοίταξε γύρω του. Το κορίτσι είχε δίκιο. Πραγματικά, είχαν προσγειωθεί σε ένα πάρκινγκ αυτοκινήτων, στην οροφή ενός μεγάλου εμπορικού κέντρου, περίπου δυο χιλιόμετρα μακριά από το σπίτι του. Μπορεί να μην είχαν ανακαλύψει θησαυρό, αλλά ακριβώς από κάτω τους υπήρχαν πολλά καταστήματα που πουλούσαν πράγματα τα οποία άξιζαν τουλάχιστον όσο εκατό δοχεία χρυσάφι.

«Πάμε», είπε στα παιδιά. «Πρέπει να βιαστούμε».

Πήρε τη σβούρα του και κατευθύνθηκε προς το ασανσέρ που κατέβαινε μέσα στο εμπορικό κέντρο. Οι άλλοι τον ακολούθησαν.

«Από πού θα αρχίσουμε;» ρώτησε ο Ρένος, μπαίνοντας στο ασανσέρ.

«Πρέπει να βρούμε όσο περισσότερους Βροχοποιούς μπορούμε», του εξήγησε η Ρεγγίνα.

«Σωστά», συμφώνησε η Ρίτα. «Και Αερίτες».

Η πόρτα του ασανσέρ έκλεισε πίσω τους κι ο Ρέυμοντ πάτησε το κουμπί του δεύτερου ορόφου.

«Τι είναι οι Αερίτες;» ρώτησε η Ρενάτα.

Η Ρίτα κοίταξε τον Ρέυμοντ.

«Θα της το πεις εσύ ή εγώ;»

«Πες της το εσύ», μουρμούρισε εκείνος, αφού δεν είχε ιδέα τι ήταν οι Αερίτες.

Το ασανσέρ ξεκίνησε με έναν κραδασμό κι άρχισε να κατεβαίνει αργά.

«Οι Αερίτες είναι το αντίθετο των Βροχοποιών», εξήγησε η Ρίτα. «Καταναλώνουν αλόγιστα, χωρίς να νοιάζονται για τις επιπτώσεις της κατανάλωσής τους στη Γη. Δεν χρειάζεται να είσαι κακός για να είσαι Αερίτης. Αρκεί να έχεις άγνοια.

Ο Αερίτης μπορεί να κάνει καλές και κακές πράξεις, ακριβώς όπως τα αέρια μπορούν να είναι ωφέλιμα και επικίνδυνα. Ένα από τα καθήκοντα των Βροχοποιών είναι να βρίσκουν Αερίτες, να τους ενημερώνουν και να τους κάνουν να προσέχουν το περιβάλλον.

Είμαι βέβαιη ότι οι περισσότεροι από αυτούς, κατά βάθος, θέλουν να προσέχουν το περιβάλλον. Είναι κι αυτοί άνθρωποι και τα παιδιά τους θα συνεχίσουν να ζουν στη Γη όταν εκείνοι θα έχουν φύγει».

«Ωραία τα είπες», παρατήρησε η Ρενάτα. «Κοντεύω να συμπαθήσω τους Αερίτες ή τουλάχιστον τους λυπάμαι».

Ο Ρέυμοντ είδε τη Ρενάτα να σκουπίζει ένα δάκρυ από το μάγουλό της. Ήξερε ότι ένα από τα τέσσερα παιδιά ήταν προδότης και το γεγονός ότι η Ρενάτα δήλωσε πως άρχισε να συμπαθεί τους Αερίτες, του φάνηκε κάπως ύποπτο.

«Και υπάρχουν πολλοί Αερίτες στη Γη;» ρώτησε ο Ρένος.

Η Ρίτα έγνεψε καταφατικά.

«Ναι, πολλοί και πρέπει να λυπόμαστε κάποιους από αυτούς».

«Αλλά όχι όλους», δήλωσε ο Ρέυμοντ.

Έριξε μια ματιά στη Ρενάτα, όμως δεν μπορούσε να καταλάβει τι σκεφτόταν. Φαινόταν απλώς να δείχνει περιέργεια για τους Αερίτες, σαν πραγματικός Βροχοποιός.

«Και πόσοι είναι αυτοί;» ρώτησε ο Ρένος. «Μερικές χιλιάδες;»

Η Ρίτα κούνησε αρνητικά το κεφάλι της.

«Πολύ περισσότεροι», του απάντησε. «Τουλάχιστον στη χώρα μας, σχεδόν όποιος δεν είναι Βροχοποιός, είναι Αερίτης».

Οι περισσότεροι από αυτούς δεν ξέρουν καν ότι είναι Αερίτες κι αν τους το πει κανείς, θα το αρνηθούν. Όμως, κάποιοι από αυτούς, οι χειρότεροι Αερίτες...»

Δεν αποτελείωσε τη φράση της γιατί το ασανέρ σταμάτησε κι η πόρτα του άνοιξε. Το εμπορικό κέντρο ήταν γεμάτο κόσμο που κινείτο βιαστικά προς όλες τις κατευθύνσεις. Μπρος και πίσω. Πέρα-δώθε. Σαν μυρμήγκια σε αποικία μυρμηγκιών, σκέφτηκε ο Ρέυμοντ. Η Ρενάτα κι ο Ρένος κοίταζαν γύρω τους, έκπληκτοι.

«Υπάρχουν πάρα πολλά μαγαζιά εδώ», παρατήρησε ο Ρένος.

«Και πολλοί άνθρωποι», πρόσθεσε η Ρενάτα. «Είναι τόσοι πολλοί κι έξω από το κτίριο;»

«Ο πληθυσμός της Γης υπερβαίνει τα έξι δισεκατομμύρια», δήλωσε η Ρίτα.

Η Ρενάτα χλόμιασε.

«Και οι περισσότεροι είναι Αερίτες;»

«Τουλάχιστον ένα-δυο δισεκατομμύρια».

«Και θα μετατρέψουμε όλους αυτούς σε Βροχοποιούς;»

Η Ρίτα έγνεψε καταφατικά.

«Θα προσπαθήσουμε, όσο μπορούμε».

«Δεν θα τα καταφέρουμε».

Ο Ρέυμοντ κοίταξε παραξενεμένος τη Ρενάτα.

Ένας πραγματικός Βροχοποιός δεν θα τα παρατούσε τόσο νωρίς, σκέφτηκε. Αν είναι, πραγματικά, αληθινός...

«Συμφωνώ», πετάχτηκε ο Ρένος. «Δεν έχει νόημα να προσπαθήσουμε».

«Δύο και δύο κάνουν τέσσερις», επενέβη η Ρεγγίνα.

«Αυτό το ξέρω», της απάντησε ο Ρένος. «Και τέσσερις συν τέσσερις κάνουν οκτώ. Και λοιπόν;»

«Οκτώ κι οκτώ κάνουν δεκάξι», συνέχισε η Ρεγγίνα.

«Σωστά», πρόσθεσε η Ρίτα. «Και δεκάξι συν δεκάξι κάνουν τριάντα δύο. Και τριάντα δύο συν τριάντα δύο κάνουν εξήντα τέσσερις».

«Εξήντα τέσσερις κι εξήντα τέσσερις κάνουν εκατόν είκοσι οκτώ», είπε πάλι η Ρεγγίνα κι έριξε μια ματιά στον Ρέυμοντ.

Εκείνος πρόσεξε ότι το πρόσωπό της ήταν κατακόκκινο σαν να τον είχε αγκαλιάσει μόλις πριν λίγο και, ξαφνικά, κατάλαβε τι εννοούσε η φίλη του.

«Εκατόν είκοσι οκτώ συν εκατόν είκοσι οκτώ κάνουν διακόσιους πενήντα έξι» πέταξε κι εκείνος.

«Και διακόσιοι πενήντα έξι συν διακόσιους πενήντα έξι κάνουν πεντακόσιους δώδεκα» επέμεινε η Ρεγγίνα, χαμογελώντας στον Ρέυμοντ.

«Ναι», απάντησε εκείνος «και πεντακόσιοι δώδεκα συν πεντακόσιους δώδεκα κάνουν χίλιους είκοσι τέσσερις».

Κοίταξε τη Ρενάτα και τον Ρένο. Το ύφος τους έδειχνε πως είχαν καταλάβει.

«Χίλιοι είκοσι τέσσερις και χίλιοι είκοσι τέσσερις κάνουν δυο χιλιάδες σαράντα οκτώ», παρατήρησε ο Ρένος.

«Σωστά», δήλωσε η Ρενάτα.

«Και δυο χιλιάδες σαράντα οκτώ συν δυο χιλιάδες σαράντα οκτώ κάνουν τέσσερις χιλιάδες ενενήντα έξι».

«Φτάνει», είπε η Ρεγγίνα.

«Δηλαδή έχουμε ελπίδες», τόνισε ο Ρέυμοντ.

«Βεβαίως», συμφώνησε η Ρεγγίνα. «Κάθε τι μεγάλο στην αρχή είναι μικρό. Αν κάθε ένας από εμάς τους πέντε κάνει την αρχή και μετατρέψει έναν Αερίτη σε Βροχοποιό, τότε...

Τότε θα έχουμε δέκα Βροχοποιούς.

Αν καθένας από αυτούς τους δέκα βρει από έναν Αερίτη και κατορθώσει να τον πείσει, τότε θα γίνουμε...»

«Αρκετά», τη διέκοψε ο Ρένος. «Κατάλαβα. Αν συνεχίσουμε έτσι, σε λίγο θα γίνουμε ένα εκατομμύριο Βροχοποιοί.

Κι αν ένα εκατομμύριο Βροχοποιοί εκπαιδεύσουν ένα εκατομμύριο Αερίτες, τότε...»

«Σε λίγο θα είμαστε ένα δισεκατομμύριο Βροχοποιοί», συμπλήρωσε η Ρενάτα. «Δεν το είχα σκεφτεί αυτό».

«Τότε, ήρθε η ώρα να αρχίσεις να το σκέφτεσαι», παρατήρησε η Ρεγγίνα.

Ο Ρέυμοντ κοίταξε τους ανθρώπους που κινούνταν βιαστικά γύρω τους.

Τώρα, τους έβλεπε από διαφορετική οπτική γωνία, σαν Βροχοποιούς και Αερίτες.

Τι ήταν άραγε ο καθένας τους; Έπρεπε να το ανακαλύψουν.

«Εκεί!» φώναξε η Ρίτα. «Εκεί! Τη βλέπω!»

«Τι είναι;» ρώτησε ο Ρένος. «Αερίτισσα;»

«Όχι», αποκρίθηκε η Ρίτα. «Είναι Βροχοποιός! Η καλύτερη Βροχοποιός του κόσμου. Ζούμε μαζί!».

Διέσχισε τρέχοντας το εμπορικό κέντρο. Δεν ήταν εύκολο γιατί ήταν γεμάτο κόσμο, αλλά κατορθωσε να περάσει μέσα από το πλήθος, σπρώχνοντας όποιον εύρισκε μπροστά της. Κουνούσε τα χέρια της και φώναζε μ' όλη της τη δύναμη.

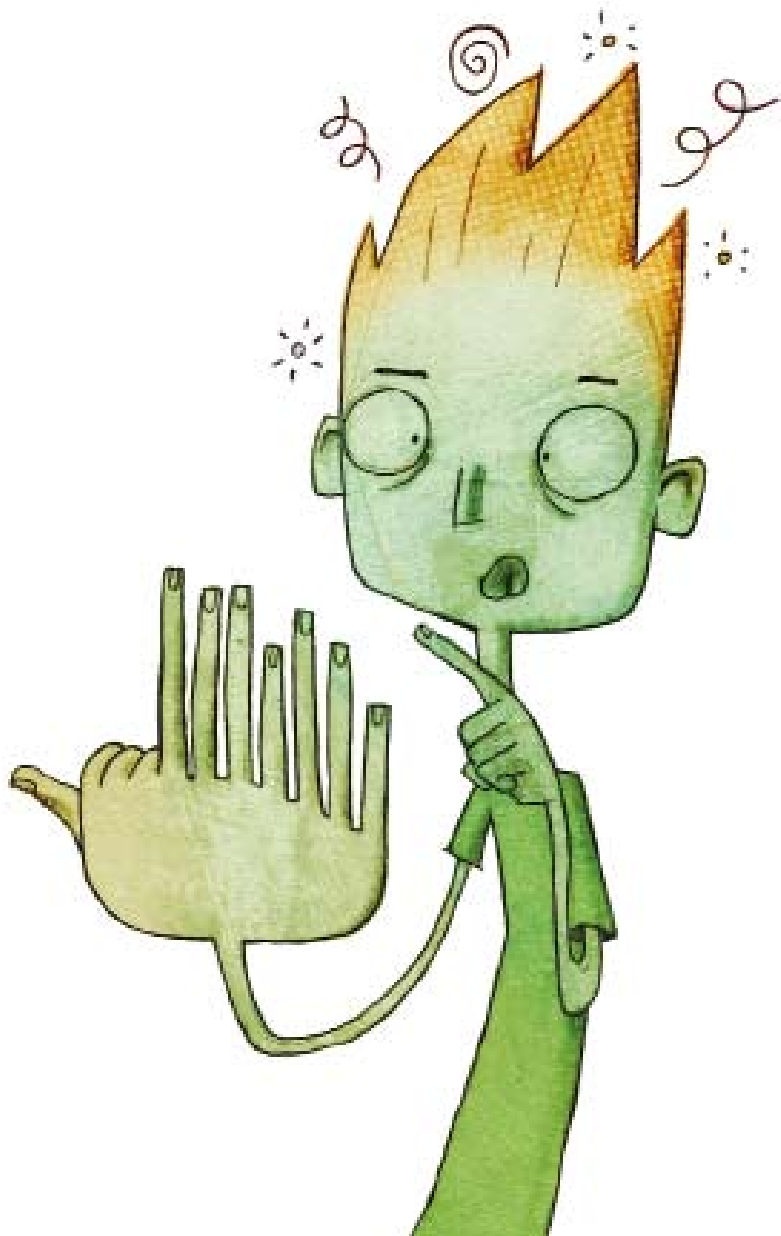
«Ρεβέκκα! Ρεβέκκα! Γύρισα!»

Μια ξανθιά κοπέλα που έβαζε τα ψώνια της σ' ένα καρότσι, πλάι στο ταμείο του πολυκαταστήματος, στράφηκε προς το μέρος της. Αν και στεκόταν πολύ μακριά τους, ο Ρέυμοντ την αναγνώρισε αμέσως.

Ήταν η Ρεβέκκα Βροχονότα, η δασκάλα της ωδικής, μια από τις συμπαθητικότερες και δημοφιλέστερες δασκάλες του σχολείου του. Ήταν απίστευτα χαριτωμένη, με μακριά, ξανθά μαλλιά και πελώρια γαλανά μάτια.

Ήταν σχεδόν πάντα ευδιάθετη κι ο Ρέυμοντ δεν την είχε ακούσει ποτέ να μιλά άσχημα σε κανέναν.

Δεν του φάνηκε καθόλου παράξενο που ήταν Βροχοποιός, αλλά δεν γνώριζε ότι η Ρίτα

ζούσε μαζί της.

Υπέθετε ότι η Ρίτα ζούσε με τους γονείς της και η Ρεβέκκα ήταν πολύ νέα για να είναι μητέρα της.

Μπορεί να είναι αδελφές, σκέφτηκε. Ίσως η Ρίτα πήγε να μείνει στο σπίτι της μεγάλης αδελφής της επειδή οι γονείς τους έχουν πεθάνει.

Προχώρησε προς το κατάστημα, μπροστά από τη Ρεγγίνα, τη Ρενάτα και τον Ρένο. Η Ρίτα είχε ήδη φτάσει εκεί κι είχε πέσει στην αγκαλιά της Ρεβέκκας, που άπλωσε το χέρι της στον Ρέυμοντ. «Χαίρομαι πολύ που σε βλέπω, Ρέυμοντ», δήλωσε. «Μαθαίνω ότι είσαι κι εσύ Βροχοποϊός».

«Ναι, κατά κάποιο τρόπο», μουρμούρισε εκείνος.

«Είναι πολύ έξυπνος», τόνισε η Ρίτα. «Μας βοήθησε να σώσουμε τη Γιώνα».

«Πολύ ωραία», αποκρίθηκε η Ρεβέκκα, χαμογελώντας

στα άλλα τρία παιδιά που είχαν πλησιάσει. «Κι εσείς οι τρεις είστε επίσης Βροχοποιοί, υποθέτω;»

«Ναι», είπε ο Ρένος.

«Από τη Γιώνεα», την ενημέρωσε η Ρενάτα.

«Ηρθαμε να σας βοηθήσουμε να σώσετε τη Γη», πρόσθεσε η Ρεγγίνα που φαινόταν λυπημένη.

«Τότε, έχετε πολλή δουλειά», παρατήρησε η δασκάλα. «Και πώς θα το καταφέρετε αυτό;»

«Δεν είμαστε ακόμα βέβαιοι», απάντησε ο Ρέυμοντ.

«Χρειαζόμαστε βοήθεια», τόνισε η Ρεγγίνα.

«Χρειαζόμαστε βοήθεια για να μπορέσουμε να βοηθήσουμε», δήλωσε ο Ρένος.

«Χρειαζόμαστε τη βοήθειά σου», συμπλήρωσε η Ρίτα.

«Θα χαρώ πολύ να σας βοηθήσω», απάντησε η Ρεβέκκα. «Τι θέλετε να κάνω;»

Η Ρίτα κοίταξε τον Ρέυμοντ, που κατάλαβε ότι ήταν η σειρά του να μιλήσει.

«Μήπως γνωρίζετε κάποιον Αερίτη;»

Το χαμόγελο έσβησε από το πρόσωπο της Ρεβέκκας.

Τα χείλη της σφίχτηκαν, τα μάτια της μισόκλεισαν θυμωμένα και τα μάγουλά της χλόμισαν.

«Αν γνωρίζω;» ρώτησε. Η φωνή της έτρεμε πάρα πολύ και τα χέρια της που κρατούσαν το καροτσάκι με τα ψώνια, το ταρακούνησαν.

«Φυσικά. Γνωρίζω κάποια που δεν είναι αδαής ούτε καταναλώνει αλόγιστα επειδή δεν ξέρει τι είναι το σωστό. Όχι, ξέρει πολύ καλά τι κάνει.

Είναι μια επιπόλαιη και εγωίστρια Αερίτισσα. Της αρέσει να σπαταλάει τους πόρους της Γης και χαίρεται όταν ρυπαίνει. Καταναλώνει ό,τι μπορεί να καταναλώσει και πετάει ό,τι μπορεί να πετάξει.

Δεν είναι απλά μια από τις χειρότερες Αερίτισσες της χώρας μας, αλλά μια από τις χειρότερες Αερίτισσες ολόκληρου του πλανήτη και δεν θα εκπλαγώ αν μάθω πως είναι μια από τις χειρότερες Αερίτισσες σ' όλο το Σύμπαν».

Ο Ρέυμοντ ξεροκατάπιε. Δεν ήταν δειλός, αλλά του φαινόταν αδύνατο να μετατρέψει μια

τέτοια Αερίτισσα σε Βροχοποιό.

Με τρεμάμενη φωνή, ρώτησε: «Μήπως ξέρετε πού μπορούμε να βρούμε αυτή την Αερίτισσα;»

«Βεβαίως», απάντησε η Ρεβέκκα. «Ξέρω ακριβώς που θα τη βρείτε. Στέκεται εκεί».

Έδειξε μια μικροκαμωμένη, στρουμπουλή γυναίκα στην άλλη πλευρά του μαγαζιού, που κατέβασε κάτι από ένα ράφι και το έβαλε στο καρότσι της, πάνω σε ένα σωρό άλλα πράγματα.

Σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπό της, σήκωσε το κεφάλι και τότε είδε τους Βροχοποιούς.

Χαμογέλασε πλατιά, σήκωσε το παχουλό χεράκι της και χαιρέτησε τη Ρεβέκκα.

«Ρεβέκκα, σήμερα το κατάστημα κάνει ειδική προσφορά στις πλαστικές κούπες», φώναξε.

«Να αγοράσεις μερικές! Βιάσου! Μόλις που προλαβαίνεις!»

Ο Ρέυμοντ την αναγνώρισε αμέσως. Ήταν η Ρέα Σκορπίνα, η δασκάλα των Θετικών Επιστημών.

Κεφάλαιο 2

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ

«Δεν καταλαβαίνω πώς η Ρέα Σκορπίνα είναι Αερίτισσα. Είναι πολύ καλή, σχεδόν όσο εσείς, δεσποινίς Βροχονότα», δήλωσε ο Ρέυμοντ ρουφώντας το πράσινο τσάι με βότανα που είχε στο κύπελλό του.

Βρισκόταν στο σπίτι της Ρεβέκκας μαζί με τους άλλους Βροχοποιούς. Το σπίτι ήταν ολοκαίνουργιο, με χαμηλή ενεργειακή κατανάλωση, τέλεια μονωμένο, με παράθυρα που εξοικονομούσαν ενέργεια. Οι ηλεκτρικές συσκευές είχαν καλή ενεργειακή απόδοση (κατηγορίας Α) και ήταν όλες σβηστές. Κανένα λαμπάκι δεν ήταν αναμμένο, άρα όλες οι συσκευές ήταν απενεργοποιημένες, ακόμα κι η τηλεόραση.

Το σαλόνι ήταν γεμάτο γλάστρες με φυτά και βότανα και βάζα με τριαντάφυλλα, τουλίπες, κρίνους κι άλλα πολλά λουλούδια. Από το παράθυρο φαινόταν ένας μεγάλος κήπος με μηλιές, αχλαδιές, δαμασκηνιές και κερασιές σε πλήρη άνθηση, πλάι σε μικρότερα δέντρα και θάμνους που είχαν φυτέψει η Ρεβέκκα και η Ρίτα. Ο Ρέυμοντ εξακολουθούσε να απορεί γιατί η Ρίτα έμενε σ' αυτό το σπίτι.

Όταν τη ρώτησε, εκείνη του είπε μόνο πως είχε πάει εκεί πριν από πολύ καιρό, αλλά δεν ανέφερε από πού είχε έρθει ούτε ποιοι ήταν οι γονείς της κι ο Ρέυμοντ δεν επέμεινε γιατί φοβήθηκε μήπως η ιστορία της ήταν πολύ θλιβερή και δεν ήθελε να μιλήσει γι' αυτήν.

Όταν τη ρώτησε γιατί στο σχολείο την έλεγαν Ρόζα Μπλάντα, ενώ μαζί τους χρησιμοποιούσε το όνομα Ρίτα, του εξήγησε πως το Ρόζα Μπλάντα ήταν το όνομα με το οποίο έκρυβε την πραγματική της ταυτότητα.

Ο Ρέυμοντ δεν τη ρώτησε τίποτε άλλο, αλλά σκέφτηκε ότι η σχέση Ρόζας Μπλάντα/Ρίτας/Ρεβέκκας ήταν ένα αίνιγμα που έπρεπε να λύσει κάποτε.

«Σας παρακαλώ, μη με φωνάζετε δεσποινίς Βροχονότα», είπε η Ρεβέκκα, γεμίζοντας ξανά το φλιτζάνι της με τσάι.

«Με κάνετε να νιώθω γριά. Να με φωνάζετε Ρεβέκκα».

«Εντάξει, Ρεβέκκα», πετάχτηκε ο Ρένος. «Αυτό το τσάι είναι υπέροχο. Είναι από τον κήπο σου;»

«Όχι», απάντησε εκείνη, «είναι από την Κίνα».

«Και τα φρούτα είναι εξαιρετικά», δήλωσε η Ρενάτα. «Να πάρω άλλο ένα; Ευχαριστώ πολύ».

Πήρε ένα μεγάλο πράσινο μήλο από το δίσκο με τα φρούτα που υπήρχε πάνω στο τραπέζι.

«Είναι από βιολογική καλλιέργεια», της εξήγησε η Ρεβέκκα.

«Αν θέλουμε να καθαρίσουμε τον κόσμο, πρέπει να αρχίσουμε από το σπίτι μας».

«Συμφωνώ απόλυτα», επενέβη ο Ρένος. «Δεν φαντάζομαι να έχεις ηλεκτρική οδοντόβουρτσα».

«Για να πω την αλήθεια, έχω», απάντησε η Ρεβέκκα, «αλλά δεν θεωρώ ότι είναι η χειρότερη απειλή για το περιβάλλον».

«Το ίδιο ακριβώς λέει κι ο αδελφός μου, ο Ρούμπεν», παρατήρησε η Ρενάτα «και σίγουρα δεν είναι Αερίτης».

Η Ρεβέκκα κούνησε το κεφάλι της, με θαυμασμό. «Μπράβο του!» είπε.

Φεύγοντας από το εμπορικό κέντρο, η Ρίτα της είχε διηγηθεί όλα όσα τους είχαν συμβεί ως τότε.

Της μίλησε για τον Ρολάνδο Σκουριά, για το Διαγωνισμό «Χρησιμοποίησέ το και πέταξέ το», για τη Μαύρη Χύτρα, για το πόσο ωραίος και μυρωδάτος ήταν ο ηλίανθος και για το πώς έκαναν πάνω από εκατό κατοίκους της Γιώνας να τραγουδήσουν το τραγούδι των Βροχοποιών.

Της μίλησε για τον Ρούμπεν που φύτεψε το λουλούδι και το βοήθησε να μεγαλώσει κι έμεινε πίσω για να βελτιώσει τη ζωή στη Γιώνα, ενώ τα υπόλοιπα παιδιά πέταξαν στη Γη για να προσπαθήσουν να τη σώσουν.

Μια και η Ρεγγίνα, η Ρενάτα και ο Ρένος δεν είχαν σπίτι στη Γη, η Ρεβέκκα τους κάλεσε να μείνουν στο δικό της.

«Αδυνατώ να καταλάβω πως γίνεται να είναι Αερίτισσα η Ρέα Σκορπίνα. Είναι τόσο καλή», είπε ο Ρέυμοντ.

«Είναι επικίνδυνη», τόνισε η Ρεβέκκα.

«Εγώ τη θεωρούσα καλή δασκάλα», επέμεινε εκείνος, έκπληκτος.

«Πολύ καλή» απάντησε η Ρεβέκκα. «Σχεδόν όλα όσα διδάσκει είναι απαράδεκτα, αλλά το κάνει τόσο έξυπνα ώστε ξεγελά όλο τον κόσμο».

«Προσπάθησα μια-δυο φορές να την αντικρούσω, αλλά κανείς δεν με άκουσε», είπε η Ρίτα.

«Εμείς σε ακούμε», τη διαβεβαίωσε η Ρενάτα. «Έτσι, παιδιά;»

«Φυσικά», συμφώνησαν η Ρεγγίνα κι ο Ρένος με μια φωνή.

Ο Ρέυμοντ έμεινε σιωπηλός. Η διδασκαλία της Ρέας Σκορπίνας είχε τόσο ενδιαφέρον ώστε ούτε που είχε ακούσει τις αδύναμες διαμαρτυρίες της Ρίτας.

«Το ξέρω», τους καθησύχασε η Ρίτα. «Εσείς γνωρίζετε ότι έχω δίκιο, αλλά κανείς άλλος δεν με πιστεύει και δεν καταφέρνω να πείσω κανέναν γιατί είμαι πολύ ντροπαλή. Εξάλλου, είμαι ολομόναχη».

«Όχι, είμαστε δύο», τόνισε ο Ρέυμοντ. «Τώρα ξέρω πολύ περισσότερα από όσα γνώριζα πριν πάω στη Γιώνεα».

«Συμφωνώ», του απάντησε η Ρίτα, «αλλά δεν αρκεί. Μια Τουρμποαερίτισσα εναντίον δύο μικρών Βροχοποιών είναι μια πολύ άνιση σύγκρουση».

«Δεν είστε μόνο δύο», επενέβη η Ρεγγίνα. «Είμαστε πέντε».

Πέντε μικροί Βροχοποιοί εναντίον μιας Τουρμποαερίτισσας δεν είναι και τόσο άνιση σύγκρουση. Τι λες Ρεβέκκα;»

«Όχι», αποκρίθηκε αργά η Ρεβέκκα, «οπωσδήποτε, δεν είναι».

Η Ρεγγίνα κοίταξε θριαμβευτικά τα άλλα παιδιά.

«Καταλαβαίνετε τι εννοώ, έτσι δεν είναι;» είπε.

Έδειχναν να συμφωνούν, γι' αυτό συνέχισε: «Είναι ολοφάνερο. Πρέπει να παρακολουθήσουμε το μάθημα της Ρέας Σκορπίνας».

Ο Ρένος τέντωσε τα μπράτσα του απελπισμένος.

«Πώς; Θα κάνουμε τις μύγες στους τοίχους;»

«Θα συμμετάσχετε κανονικά στο μάθημα!» επενέβη ο Ρέυμοντ. Μόλις ξεστόμισε αυτά τα λόγια, ένιωσε πως ήξερε ακριβώς τι έπρεπε να κάνουν.

«Θα πούμε ότι ήρθατε από μια άλλη περιοχή της χώρας.

Θέλετε να γίνετε δάσκαλοι και θα παρακολουθήσετε κανονικά τα μαθήματα του σχολείου μας όλη την εβδομάδα, επειδή γνωρίζετε τη δεσποινίδα... Ρεβέκκα που έχει κάνει αυτή τη συμφωνία με το σχολείο σας.

Θα παρακολουθήσετε κάποια μαθήματα και ειδικά εκείνα της Ρέας Σκορπίνας, επειδή σας ενδιαφέρουν ιδιαίτερα οι επιστήμες.

Θα μείνετε εδώ σ' όλη τη διάρκεια της εβδομάδας και θα μπορείτε να πηγαίνετε όπου θέλετε. Θα μπορείτε να κατασκοπεύετε τα πάντα, χωρίς κανείς να σας υποπτευθεί.

Θα μπαίνετε στην αίθουσα των καθηγητών όποτε θέλετε.

Αφού είστε γνωστοί της Ρεβέκκας, κανείς δεν θα παραξενευτεί βλέποντάς σας να μιλάτε συχνά μαζί της. Θα είστε μυστικοί Βροχοποιοί πράκτορες και θα ψάχνετε για Αερίτες χωρίς να δημιουργήσετε υποψίες. Πώς σας φαίνεται η ιδέα μου; Καλή ή κακή;»

Είχε μιλήσει χωρίς να το καλοσκεφτεί. Απλώς, τα λόγια είχαν βγει βιαστικά από το στόμα του. Δεν ήξερε από πού προέρχονταν, όμως ήταν σίγουρος ότι η ιδέα του ήταν καλή.

Είχε δίκιο.

«Η ιδέα σου είναι μεγαλοφυής», δήλωσε η Ρεβέκκα, «αλλά μια βδομάδα δεν είναι αρκετή.

Θα πρέπει να μείνετε εδώ τουλάχιστον δέκα βδομάδες.

Θα τηλεφωνήσω στο Διευθυντή του σχολείου».

«Ναι», συμφώνησε ο Ρένος «κι ύστερα, θα αρχίσουμε ξανά τα σαμποτάζ».

Η Ρίτα κούνησε αρνητικά το κεφάλι της.

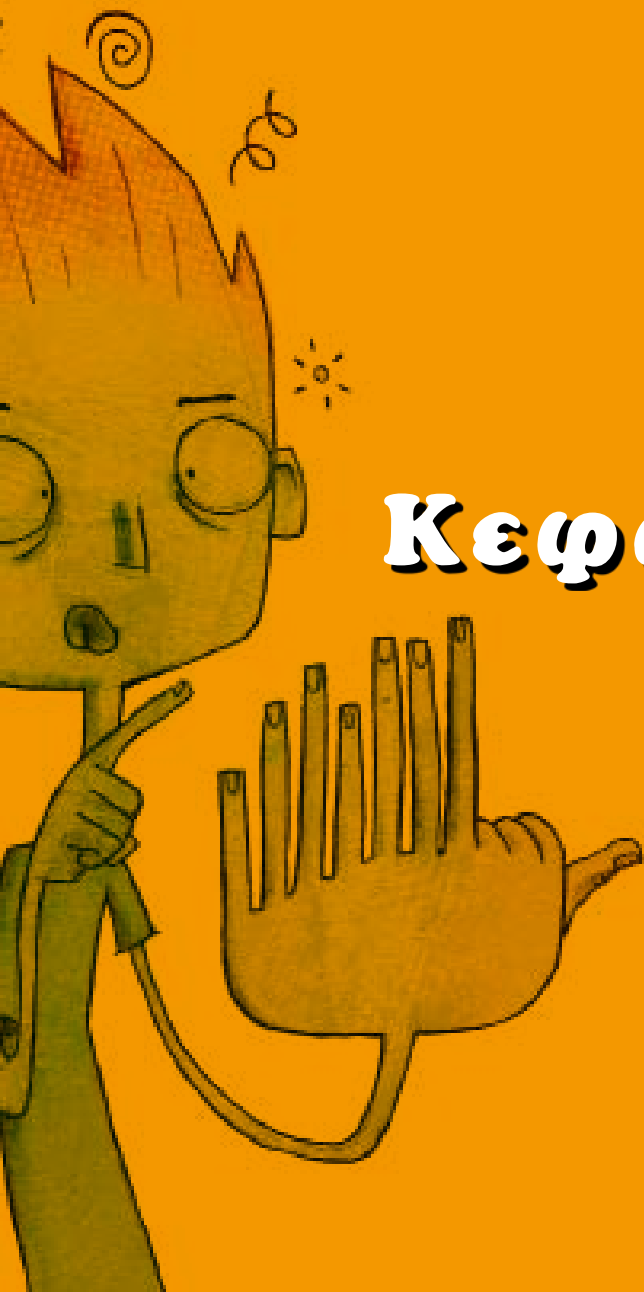
«Όχι», παρατήρησε. «Δεν πρέπει να το κάνουμε αυτό».

«Θυμάστε τι συνέβη στη Γιώνα», πρόσθεσε η Ρενάτα.

«Πρέπει να κάνουμε τους Αερίτες να καταλάβουν ότι τους συμφέρει να συνεργαστούν μαζί μας για να σώσουμε τη Γη πριν είναι πολύ αργά», πρότεινε η Ρεγγίνα.

«Σωστά», συμφώνησε ο Ρέυμοντ. «Το όπλο μας πρέπει να είναι η γνώση».

Κι αυτή η φράση του φάνηκε τόσο πειστική, ώστε την επανέλαβε άλλη μια φορά.

Κεφάλαιο 3

Η ΡΕΑ ΣΚΟΡΠΙΝΑ

Η παρουσία της Ρεγγίνας, της Ρενάτας και του Ρένου στα μαθήματα εγκρίθηκε πολύ εύκολα και μάλιστα, η Ρέα Σκορπίνα κολακεύτηκε όταν άκουσε ότι τα παιδιά ήθελαν να παρακολουθήσουν το μάθημά της.

Όταν ο Διευθυντής του Σχολείου αποχώρησε, αφού τους συνόδεψε στο πρώτο τους μάθημα, η Ρέα χαμογέλασε πλατιά.

«Χαίρομαι πολύ που είστε εδώ», είπε χαρούμενη. «Είστε τρεις νέοι, επίδοξοι δάσκαλοι κι έχετε έρθει στο κατάλληλο μέρος. Θα σας δώσω πολλές καλές συμβουλές για να τις διδάξετε στους μαθητές σας όταν θα γίνετε κι εσείς δάσκαλοι. Βέβαια, το σημαντικότερο είναι να χρησιμοποιείτε όση περισσότερη ενέργεια μπορείτε.

Δάσκαλος χωρίς ενέργεια είναι καταδικασμένος να αποτύχει. Να αρχίζετε αμέσως μόλις μπαίνετε στην τάξη, κάθε πρωί.

Τα μικρά παιδιά χρειάζονται πολύ φως και πολλή ζέστη. Μια καλή ιδέα είναι να ανεβάσετε τη θέρμανση όσο περισσότερο μπορείτε σε όλες τις τάξεις, όλη την ημέρα.

Έτσι, δεν χρειάζεται να θυμάστε να ρυθμίσετε τη θερμοκρασία και κανείς δεν θα κρυώνει».

Ο Ρένος σήκωσε το χέρι του. Η Ρέα του χαμογέλασε.

«Ναι, αγόρι μου. Τι θέλεις; Πες το».

«Ακόμα και το καλοκαίρι;» ρώτησε εκείνος. «Να θερμαίνουμε την τάξη ακόμα και το καλοκαίρι;»

Η Ρέα Σκορπίνα έτριψε τα χέρια της, ικανοποιημένη.

«Φυσικά!» φώναξε δυνατά. «Ειδικά το καλοκαίρι. Ίσως κάποιος θελήσει να χρησιμοποιήσει την τάξη, οπότε είναι μια καλή ιδέα να την κρατάμε ζεστή. Κι αν ζεσταίνουμε τις τάξεις το καλοκαίρι, δεν θα υπάρχει διαφορά θερμοκρασίας το καλοκαίρι από το χειμώνα.

Διαφωνεί κανείς; Όχι; Ωραία. Λοιπόν, ας συνεχίσουμε».

Η Ρίτα κι ο Ρέυμοντ είχαν σηκώσει τα χέρια τους για να αντιδράσουν, αλλά η Ρέα Σκορπίνα έκανε πως δεν τους είδε. Ίσως και να μην τους είχε δει. Φαινόταν να βρίσκεται

στον κόσμο της. Στεκόταν στην έδρα κι αράδιαζε επιχειρήματα για το πόσο σημαντικό είναι να καταναλώνουμε όσο περισσότερη ενέργεια μπορούμε κι ήταν η ίδια το τέλειο παράδειγμα.

Χοροπηδούσε πάνω-κάτω, κουνούσε ζωηρά τα χέρια και τα πόδια της, κοκκίνιζε και μιλούσε με πάθος. Η θερμοκρασία στην τάξη ήταν πάνω από 25 βαθμούς Κελσίου, ο ιδρώτας κυλούσε άφθονος στο πρόσωπο της δασκάλας που φορούσε ένα χοντρό παλτό από δέρμα σκίουρου, μακρύ ως το πάτωμα και, μια και ήταν μικροκαμωμένη και αρκετά παχουλή, θύμιζε κύβο. Σκούπισε με το μανίκι της περίπου μισό λίτρο ιδρώτα από το μέτωπό της, αναστενάζοντας με ευχαρίστηση.

«Κάποιοι από σας ίσως αναρωτιέστε γιατί φορώ γούνινο παλτό μέσα στην τάξη», είπε και συνέχισε πριν προλάβει να απαντήσει κανείς: «Απεχθάνομαι το κρύο. Προτιμώ να ιδρώνω, γιατί τότε σκέφτομαι με ευχαρίστηση ότι θα κάνω ένα παρατεταμένο ντους που θα με ξεκουράσει.

Κάνω ντους δέκα φορές την ημέρα, κάθε μέρα και για πολλή ώρα. Πρέπει να είμαστε καθαροί.

Αν είσαι καθαρός δεν αρρωσταίνεις.
Μυρίζεις ωραία, φαίνεσαι φρέσκος.
Απόλαυσε το ζεστό νερό – άστο να τρέχει.
Γιατί έτσι θα γλεντάς όλο το έτος.

Έγραψα αυτό το ποιηματάκι για να δείξω πόσο σημαντικό είναι να κάνουμε συχνά ντους με πολύ και καυτό νερό. Αύριο θέλω να το έχετε αποστηθίσει, όλοι σας. Έχετε κανένα πρόβλημα με αυτά που σας δίδαξα σήμερα;»

«Ναι», απάντησε ο Ρέυμοντ, «εγώ έχω. Ένα καυτό ντους μεγάλης διάρκειας ξοδεύει πολλή ενέργεια, ενώ μπορούμε να καθαριστούμε χωρίς να διαρκέσει τόσο πολύ το ντους.

Εξάλλου, δεν είναι αλήθεια ότι το καθαρό σώμα δεν αρρωσταίνει ποτέ. Αντίθετα...»
Η Ρέα Σκορπίνα τον κοίταξε αυστηρά.

«Σήκωσες το χέρι σου, νεαρέ;»

«Όχι», απάντησε εκείνος, «όμως...»

«Το πρόσεξα», παρατήρησε η Σκορπίνα, κουνώντας το κεφάλι της επικριτικά. «Όταν θέλουμε να μιλήσουμε στην τάξη, πρέπει πάντα να θυμόμαστε να σηκώνουμε πρώτα το χέρι μας, αλλιώς θα γίνει χάος».

Ο Ρέυμοντ σήκωσε το χέρι του, αλλά η δασκάλα τον αγνόησε και συνέχισε:

«Βέβαια, το πρόβλημα είναι ότι τα ρούχα μας θα είναι ιδρωμένα, ιδιαίτερα τα εσώρουχά μας. Τι πρέπει να κάνουμε λοιπόν;»

Η Ρενάτα σήκωσε το χέρι της και η Σκορπίνα της έγνεψε να μιλήσει.

«Βλέπω, δεσποινίς μου, ότι έχεις κάποια πρόταση. Ας την ακούσουμε».

«Να κάνουμε λιγότερα ντους», απάντησε η Ρενάτα.

Η Ρέα Σκορπίνα άνοιξε το στόμα της διάπλατα. Ύστερα, το έκλεισε και κοίταξε τη Ρενάτα με γουρλωμένα μάτια. Σιγά-σιγά, το πρόσωπό της έγινε κατακόκκινο και το κεφάλι της φαινόταν να πρήζεται τόσο που κόντευε να σκάσει.

Τελικά, άνοιξε ξανά το στόμα της κι άρχισε να γελά. Γελούσε τόσο πολύ ώστε στα μάγουλά της άρχισαν να κυλούν δάκρυα. Το μικροκαμωμένο, παχουλό σώμα της τρανταζόταν κάτω από το γούνινο παλτό.

Το γέλιο της δεν ήταν ανατριχιαστικό, περιφρονητικό ή υστερικό. Αντίθετα, ήταν δυνατό και καθησυχαστικό και μάλιστα ήταν τόσο μεταδοτικό ώστε όλη η τάξη άρχισε να γελά μαζί της, έστω κι αν κανείς δεν καταλάβαινε γιατί γελούσε. Ακόμα και οι Βροχοποιοί γελούσαν. Η Ρέα Σκορπίνα μπορεί να είναι Αερίτισσα, σκέφτηκε ο Ρέυμοντ, αλλά τουλάχιστον δεν έχει χάσει την αίσθηση του χιούμορ.

«Αυτό είναι το πιο αστείο πράγμα που άκουσα ποτέ μου», δήλωσε, σκουπίζοντας τα δάκρυα της με το μανίκι του παλτού της. «Να κάνουμε λιγότερα ντους! Αυτό θα ήταν λύση, ε; Και θέλεις να γίνεις δασκάλα; Τι νομίζεις πως θα συμβεί όταν θα πεις στους μαθητές σου να κάνουν λιγότερα ντους;»

«Δεν ξέρω», αποκρίθηκε η Ρενάτα, κοκκινίζοντας.

«Εγώ όμως ξέρω», τόνισε η Ρέα Σκορπίνα, σκασμένη στα γέλια. «Θα καταντήσουν μια στοίβα από μικρές βρώμικες μάζες. Θα είναι τόσο λιγδιασμένοι, ώστε θα φυτρώνουν μανιτάρια ανάμεσα στα δάχτυλα των ποδιών τους. Θα μυρίζουν τόσο απαίσια, ώστε θα πρέπει να κρατάς τη μύτη σου όταν θα στέκεσαι μπροστά τους. Τα αυτιά τους θα είναι γεμάτα με τόση λάσπη, ώστε δεν θα ακούν ούτε λέξη από το μάθημα που θα προσπαθείς να τους διδάξεις!

Άκου να κάνουμε λιγότερα ντους! Αυτό είναι το καλύτερο ανέκδοτο που άκουσα σήμερα. Έχεις να μάθεις πολλά ακόμα. Λοιπόν, κορίτσια και αγόρια. Είναι ώρα για διάλειμμα. Σας περιμένω μετά από ένα τέταρτο. Εν τω μεταξύ, πάω να κάνω ένα ωραίο, καυτό ντους. Σας συστήνω να κάνετε κι εσείς. Θα καθαρίσει το μυαλό σας. Ορίστε το κλειδί των αποδυτηρίων του γυμναστηρίου. Την επόμενη ώρα θα γράψουμε διαγώνισμα. Προφανώς, χρειάζεστε ένα ντους. Όχι, Ρόζα, δεν χρειάζεστε καθαρό αέρα. Στην τάξη μου, τα παράθυρα μένουν ανοιχτά όλη τη μέρα. Θα τα πούμε αργότερα!»

Και μ' αυτά τα λόγια, βγήκε βιαστικά από την τάξη.

Οι περισσότεροι μαθητές πήγαν στα αποδυτήρια για να κάνουν ντους, ενώ οι Βροχοποιοί συγκεντρώθηκαν σε μια γωνιά της αυλής του σχολείου.

«Δεν έχω ακούσει ποτέ χειρότερο πράγμα», παρατήρησε η Ρεγγίνα. «Αυτή η γυναίκα είναι μια ζωντανή μηχανή ρύπανσης».

«Σωστά», συμφώνησε ο Ρένος. «Όμως, είναι πειστική».

«Και αστεία», πρόσθεσε η Ρενάτα. «Μολονότι διαφωνούσε μαζί μου, δεν θύμωσε. Δεν πιστεύω πως είναι τόσο εγωίστρια και επιπόλαιη όσο λέει η Ρεβέκκα. Νομίζω ότι είναι πεπεισμένη πως έχει δίκιο, γι' αυτό μιλάει με τόσο ενθουσιασμό».

«Ναι, αλλά αυτό δεν τη δικαιολογεί», επενέβη η Ρίτα. «Ίσα-ίσα την κάνει πιο επικίνδυνη αντίπαλο».

«Δεν είμαι τόσο σίγουρος», τόνισε ο Ρένος. «Αφού δεν είναι ξεροκέφαλη, πρέπει μόνο να την πείσουμε ότι έχει άδικο».

«Δεν θα είναι εύκολο», παρατήρησε ο Ρέυμοντ διστακτικά.

«Ποιος είπε ότι θα είναι εύκολο;» ρώτησε ο Ρένος, κάπως υπεροπτικά.

«Κανείς», μουρμούρισε ο Ρέυμοντ. «Όμως, θα ήταν ευκολότερο αν ήταν εύκολο».

«Ο Ρέυμοντ έχει δίκιο», πέταξε η Ρίτα. «Θα είναι πραγματικά πολύ δύσκολο. Στη Ρέα Σκορπίνα αρέσει η εύκολη ζωή. Πιστεύω ότι έχει εθιστεί σ' αυτήν».

Ο Ρέυμοντ έγνεψε καταφατικά.

«Αυτό εννοούσα», εξήγησε.

Όταν επέστρεψαν στην τάξη, η δασκάλα και οι περισσότεροι μαθητές είχαν κάνει ντους και ήταν ολοκάθαροι. Η Ρέα Σκορπίνα είχε αλλάξει και ρούχα. Τώρα, φορούσε ένα άλλο γούνινο παλτό. Είπε στα παιδιά ότι ήταν από γούνα αλεπούς κι ότι είχε στείλει το προηγούμενο στο καθαριστήριο με ένα ταξί, γιατί μύριζε ιδρώτα. Αν και το παράθυρο ήταν ορθάνοιχτο, η θερμοκρασία μέσα στην τάξη είχε ανέβει στους 30 βαθμούς Κελσίου. Η δασκάλα είχε ήδη αρχίσει να ιδρώνει. Μεγάλες σταγόνες ιδρώτα έσταζαν από το μέτωπό της πάνω στα χαρτιά του διαγωνίσματος που μοίραζε στους μαθητές της.

«Σας έβαλα δέκα ερωτήσεις», είπε. «Για κάθε μια, επιλέξτε τη σωστή απάντηση: Α, Β ή Γ. Κάθε σωστή απάντηση παίρνει πέντε βαθμούς. Κάθε σχεδόν σωστή απάντηση παίρνει 3 βαθμούς, ενώ κάθε λανθασμένη απάντηση παίρνει 0 βαθμούς. Αρχίστε. Εν τω μεταξύ, εγώ θα τσιμπήσω κάτι».

Έβγαλε από την τσάντα της ένα πλαστικό κουτί κι ένα χαρτονένιο κουτί με γάλα. Φέρνει μαζί της το φαγητό της, σκέφτηκε ο Ρέυμοντ κι έριξε μια ματιά στο χαρτί του διαγωνίσματος. Πάνω- πάνω έγραφε:

ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ

1. ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ

- A. Καταναλώνετε όσο περισσότερα μπορείτε. Καλύψτε τις ατομικές ανάγκες σας.
- B. Μη χρησιμοποιείτε περισσότερα από όσα θέλετε να χρησιμοποιήσετε. Είναι κουραστικό.
- Γ. Μη χρησιμοποιείτε περισσότερα από όσα χρειάζεστε. Χρειάζεστε λιγότερα από όσα νομίζετε. Για παράδειγμα, θερμαίνετε μόνο τα δωμάτια που χρησιμοποιείτε.

2. ΘΕΡΜΑΝΣΗ

Τα δωμάτια πρέπει να θερμαίνονται στους:

- A. 25 βαθμούς περίπου.
- B. 20 βαθμούς περίπου.
- Γ. 30 βαθμούς περίπου.

3. ΑΕΡΙΣΜΟΣ ΔΩΜΑΤΙΩΝ

- A. Αφήνετε πάντα μισάνοιχτα τα παράθυρα και τις πόρτες. Έτσι, τα δωμάτια θα παραμένουν ζεστά και, ταυτόχρονα, θα ανανεώνεται ο αέρας.
- B. Πότε-πότε, αερίζετε τελείως τα δωμάτια.
- Γ. Μην αερίζετε ποτέ τα δωμάτια. Καλύτερα, κάντε μια βόλτα στο ύπαιθρο.

4. ΤΑΞΙΔΙΑ (ΔΙΑΚΟΠΕΣ)

- A. Ταξιδεύετε όσο πιο μακριά μπορείτε στις διακοπές σας. Ταξιδεύετε ακόμα και τα σαββατοκύριακα!

Β Ταξιδεύετε συχνά με οργανωμένες εκδρομές. Συνήθως είναι οι φτηνότερες και οι καλύτερες.

Γ. Μην ταξιδεύετε όσο πιο μακριά μπορείτε στις διακοπές.

5. ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ (ΑΠΟ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ)

Α. Περιπατάτε ή πηγαίνετε με το ποδήλατο όσο συχνότερα μπορείτε.

Β. Ζητήστε από τη μητέρα ή τον πατέρα σας να σας πάει με το αυτοκίνητο. Έτσι, γλιτώνετε χρόνο και μπορείτε να μελετήσετε τα μαθήματά σας το πρωί.

Γ. Κανονίστε με κάποιο συμμαθητή σας να πάτε μαζί, με ένα αυτοκίνητο.

6. ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ

Α. Τοποθετήστε όλα τα σκουπίδια σε πλαστικές σακούλες και ρίξτε τα στον κάδο απορριμμάτων. Θα τα μαζέψουν τα απορριμματοφόρα μια φορά τη βδομάδα.

Β. Τοποθετήστε όλα τα σκουπίδια σε μια σακούλα και θάψτε τη στο χώμα.

Γ. Χρησιμοποιήστε ξανά ό,τι μπορεί να ξαναχρησιμοποιηθεί. Διαχωρίστε τα υπόλοιπα. Στείλτε τα πλαστικά, τα χαρτιά, τα γυαλιά και τα μέταλλα για ανακύκλωση. Όσα απορρίμματα απομείνουν, μπορούν να καούν.

7. ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ

Α. Χρησιμοποιήστε τον όσο περισσότερο κι όσο συχνότερα μπορείτε. Οι ηλεκτρικές συσκευές κάνουν τη ζωή μας εύκολη και ευχάριστη.

Β. Χρησιμοποιήστε τον λίγο-λίγο, αλλά όσο συχνότερα μπορείτε (π.χ. αν έχετε δύο τηλεοράσεις, αφήστε μόνο μία αναμμένη όλη την ημέρα).

Γ. Ο ηλεκτρισμός είναι πολύτιμος. Χρησιμοποιήστε μόνο όσο χρειάζεστε για φωτισμό, τηλεόραση κλπ. Για τη θέρμανση υπάρχουν καλύτερες εναλλακτικές πηγές, όπως η τηλεθέρμανση, οι αντλίες θερμότητας, τα καυσόξυλα ή τα συσσωματώματα βιομάζας.

8. ΦΩΤΑ

Α. Αφήνετε τα φώτα αναμμένα στο σαλόνι, στο μπάνιο και στην κουζίνα όλη την ημέρα. Αλλιώς, θα πρέπει να σβήνετε τα φώτα στα δωμάτια που δεν χρησιμοποιείτε.

Β. Ανάβετε όσα περισσότερα φώτα μπορείτε στους εσωτερικούς και στους εξωτερικούς χώρους. Έτσι, το σπίτι σας θα είναι πιο συμπαθητικό και θα λάμπει σαν φάρος που θα είναι ορατός ακόμα κι από το διάστημα.

Γ. Χρησιμοποιείτε τα φώτα αποτελεσματικά. Μόνο όταν τα χρειάζεστε.

9. ΝΕΡΟ

Α. Αφήνετε όλες τις βρύσες ανοιχτές όλη μέρα.

Β. Μη νοιάζεστε για το πόσο νερό καταναλώνετε. Υπάρχει ακόμα πολύ νερό στη Γη.

Γ. Θυμηθείτε ότι υπάρχουν πολλές χώρες στον κόσμο που δεν διαθέτουν καθαρό νερό. Μην καταναλώνετε ποτέ περισσότερο από όσο χρειάζεστε και προσέχετε να μη ρυπαίνετε (τι συγκινητικό!)

10. ΑΝΑΝΕΩΣΙΜΕΣ ΠΗΓΕΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

- A. Ο ηλεκτρισμός είναι καλός αλλά, πότε-πότε, ας χρησιμοποιούμε καμιά σόμπα με ξύλα.
- B. Προσπαθήστε να χρησιμοποιήσετε ανανεώσιμες πηγές ενέργειας: άνεμο, ήλιο, νερό, ενέργεια από βιομάζα. Επιλέξτε εναλλακτικές πηγές θερμότητας όταν δεν είστε υποχρεωμένοι να χρησιμοποιήσετε ηλεκτρισμό, π.χ. για να ζεσάνετε νερό ή το σπίτι σας.
- Γ. Καταναλώνετε πολύ ηλεκτρισμό! Τον παρέχει η εταιρεία του ηλεκτρικού και αποκτάται εύκολα. Και να θυμάστε: ό,τι είναι απλούστερο, συχνά είναι και καλύτερο!

Ο Ρέυμοντ χρειάστηκε λιγότερο από οκτώ λεπτά για να απαντήσει όλες τις ερωτήσεις, αλλά η Ρεγγίνα και η Ρίτα είχαν ήδη τελειώσει πολύ πριν εκείνος παραδώσει το χαρτί του στη Ρέα Σκορπίνα.

«Μήπως βιάστηκες λιγάκι;» τον ρώτησε η δασκάλα.

«Όχι, όλες οι ερωτήσεις ήταν πολύ εύκολες».

«Αλήθεια; Θα το δούμε». Έριξε μια ματιά στο χαρτί του και κούνησε το κεφάλι της επικριτικά. «Το βλέπω, το βλέπω. Πιστεύεις λοιπόν ότι οι απαντήσεις σου είναι σωστές; Πήγαινε στη θέση σου, παιδί μου».

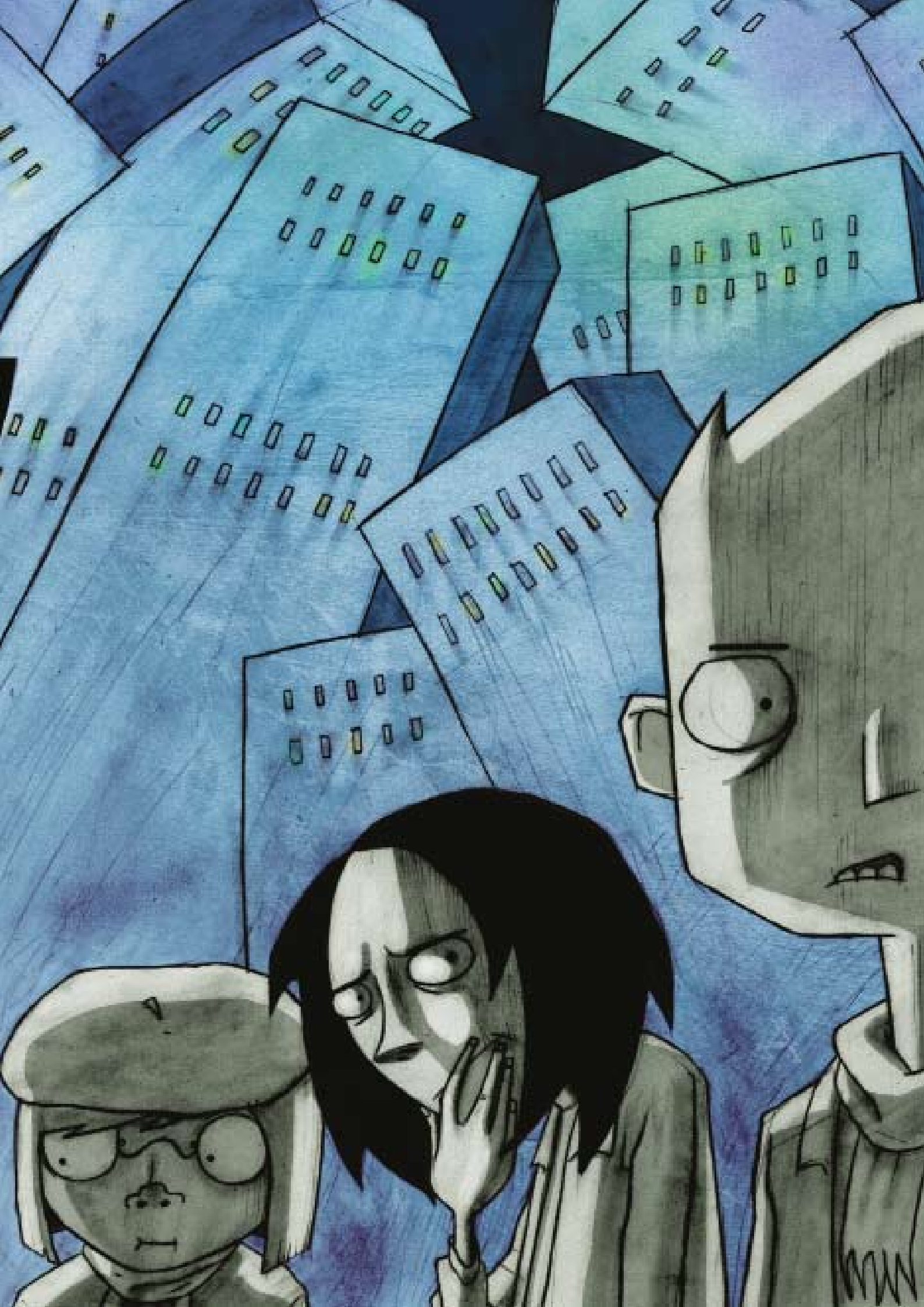
Η Ρέα Σκορπίνα διόρθωνε τα διαγωνίσματα αμέσως μόλις τα επέστρεφαν οι μαθητές. Όταν τα διόρθωσε όλα, πέταξε το άδειο κουτί του φαγητού της και το χαρτονένιο κουτί του γάλακτος στο καλάθι των αχρήστων, πλάι στο γραφείο της και σηκώθηκε όρθια.

«Σας ενημερώνω ότι τα γραπτά σας περιλαμβάνουν ένα εξαιρετικό, έντεκα καλά, δύο μέτρια, τρία κακά και τέσσερα άθλια», είπε. «Το εξαιρετικό σημαίνει πως κάποιος από σας πήρε πενήντα βαθμούς στο διαγώνισμα, δηλαδή όλες οι απαντήσεις του ήταν σωστές.

Το καλό σημαίνει πως έντεκα από σας πήραν από σαράντα ως πενήντα βαθμούς. Αυτό είναι ενθαρρυντικό για εκείνους. Το μέτριο σημαίνει πως δύο από σας πήραν μεταξύ είκοσι και σαράντα βαθμούς. Δεν είναι άσχημα, αλλά πρέπει να προσέχουν περισσότερο στο μάθημα.

Το κακό σημαίνει πως τρεις από σας πήραν από πέντε ως είκοσι βαθμούς. Πρέπει να συνέλθουν.

Το άθλιο», είπε αναστενάζοντας, «σημαίνει πως τέσσερις από σας πήραν μηδέν, δηλαδή όλες οι απαντήσεις τους ήταν λανθασμένες. Αν δεν είχα μάθει να σκέφτομαι θετικά, θα τους συνηθίζα να αφήσουν το σχολείο και να βρουν κάποια δουλειά για παιδιά, αλλά φυσικά δεν θα τους συστήσω κάτι τέτοιο. Θέλω μόνο να τους πω:

Συγκεντρωθείτε πριν είναι πολύ αργά. Εγώ μπορώ να σας μάθω να σκέφτεστε, αλλά δεν μπορώ να σκέφτομαι για σας.

Μην τα παρατάτε ποτέ! Να θυμάστε ότι ποτέ – επαναλαμβάνω – ποτέ δεν είναι αργά για να μάθετε. Αυτή τη φορά, θα φανώ καλή και δεν θα αποκαλύψω ποιος πέρασε στο διαγώνισμα και ποιος όχι, μόνο θα γράψω στον πίνακα τις σωστές απαντήσεις. Σε εκείνους που απάντησαν σωστά σε όλες ή σχεδόν όλες τις ερωτήσεις, θα πω: Συγχαρητήρια και καλώς ήρθατε στην ομάδα μας. Σε εκείνους που απάντησαν λάθος σε όλες τις ερωτήσεις, θα πω:

Μην τα παρατάτε! Έχετε πολύ δρόμο μπροστά σας, όμως ξέρω ότι μπορείτε να πετύχετε».

Σταμάτησε να μιλάει και σκούπισε πάλι ένα-δυο λίτρα ιδρώτα από το μέτωπό της. Ύστερα, στράφηκε στον πίνακα κι έγραψε τις σωστές απαντήσεις.

Ο Ρέυμοντ δεν απόρησε βλέποντας ότι ήταν ένας από τους τέσσερις που είχαν απαντήσει λάθος σε όλες τις ερωτήσεις. Η Ρέα ήταν η χειρότερη Αερίτισσα του σχολείου, άρα ουσιαστικά όλες οι λανθασμένες απαντήσεις στο διαγώνισμά της ήταν σωστές.

Το είπε στους φίλους του την ώρα που επέστρεφαν στο σπίτι τους από το σχολείο.

«Συμφωνώ», είπε ο Ρένος. «Αυτές οι δήθεν σωστές απαντήσεις που έγραψε στον πίνακα η Ρέα Σκορπίνα ήταν γελοίες. Δεν είχα ούτε μία «σωστή» απάντηση».

«Ούτε εγώ», πρόσθεσε η Ρενάτα.

«Τα ίδια κι εγώ», πέταξε η Ρεγγίνα.

«Κι εγώ», δήλωσε η Ρίτα.

«Μας διδάσκει πώς να καταναλώνουμε υπερβολικά χωρίς να σκεφτόμαστε τις συνέπειες», παρατήρησε ο Ρένος.

«Πρέπει να τη σταματήσουμε», τόνισε η Ρεγγίνα.

«Πώς όμως;» ρώτησε η Ρενάτα.

«Αυτό πρέπει να αποφασίσουμε», είπε η Ρίτα.

«Μπορούμε να το πετύχουμε», επέμεινε η Ρεγγίνα.

«Στο κάτω-κάτω, είμαστε πέντε και είναι μία».

Ο Ρέυμοντ κούνησε το κεφάλι του. «Όχι», είπε. «Δεν είμαστε πέντε».

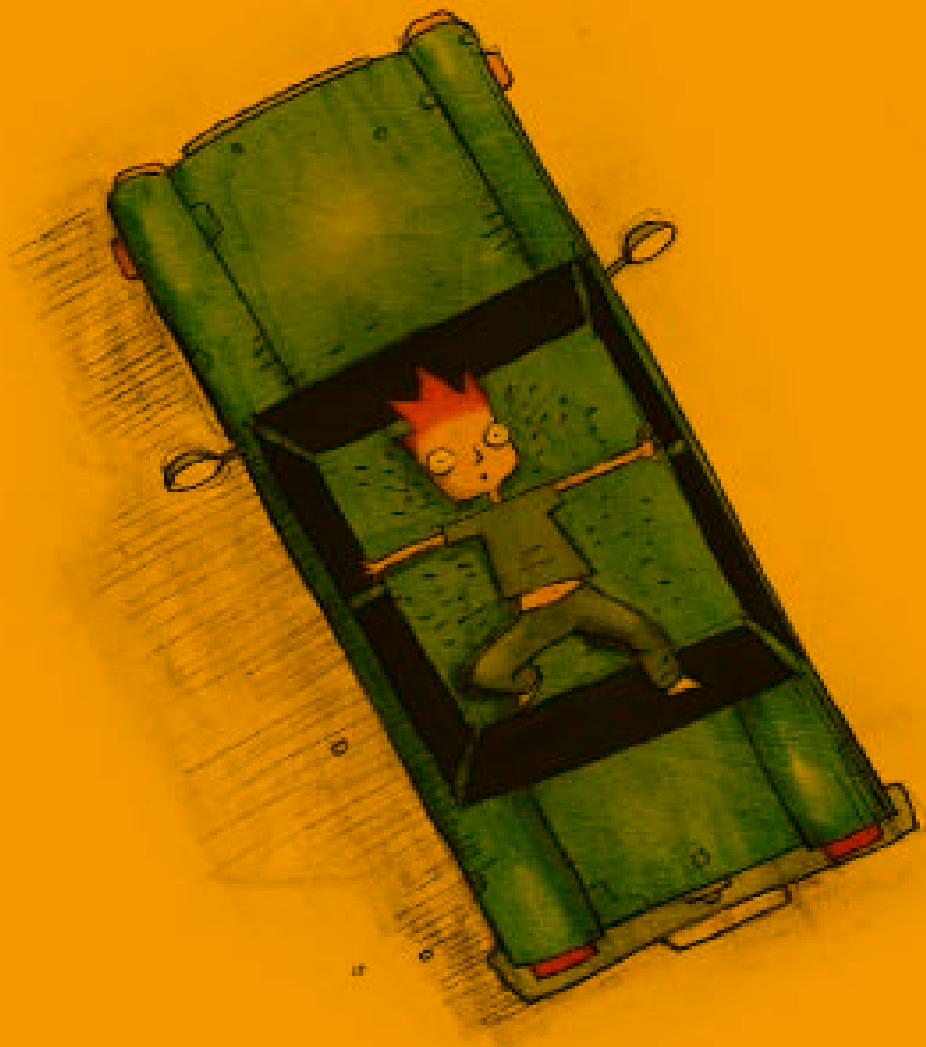
Τα παιδιά τον κοίταξαν. Ξεροκατάπια αμήχανα, αλλά έπρεπε να πει αυτό που σκεφτόταν.
«Μόνο τέσσερις στην τάξη απάντησαν «λανθασμένα» σε όλες τις ερωτήσεις».
«Σωστά», ψιθύρισε η Ρίτα. «Κι εμείς είμαστε πέντε».

«Ένας από μας πρέπει να απάντησε «σωστά» σε κάποιες ερωτήσεις», παρατήρησε η Ρενάτα.

«Όχι», επενέβη η Ρεγγίνα. «Ένας από μας απάντησε «σωστά» σε όλες τις ερωτήσεις. Και ξέρω το γιατί».

Κανείς δεν μίλησε, όμως ο Ρέυμοντ ήξερε ότι όλα τα παιδιά σκέφτονταν το ίδιο πράγμα.

Ένας από τους πέντε δεν ήταν πραγματικός Βροχοποιός, αλλά Αερίτης και μάλιστα χειρότερος από τη Ρέα Σκορπίνα. Ένας από τους πέντε ήταν προδότης.

Κεφάλαιο 4

Η ΙΔΕΑ ΤΟΥ ΡΕΥΜΟΝΤ

«Φανταστική ιδέα!» είπε η Ρεβέκκα.

«Ασυζητητί», συμφώνησε η Ρίτα. «Ίσως κάνει τη Ρέα Σκορπίνα και τους υπόλοιπους Αερίτες να καταλάβουν τι κακό κάνουν στη Γη».

«Και ίσως τους παρακινήσει να προσχωρήσουν στους Βροχοποιούς», πρόσθεσε ο Ρένος.

«Έξυπνο».

«Τη Ρέα Σκορπίνα;» ρώτησε η Ρενάτα. «Πιστεύεις πραγματικά, Ρέυμοντ, ότι μπορεί η Ρέα Σκορπίνα να γίνει Βροχοποιός;»

«Ναι», δήλωσε ο Ρέυμοντ. «Το πιστεύω». Είχε ακούσει τόσους επαίνους για το σχέδιό του ώστε ήταν βέβαιος ότι θα πετύχαινε. «Δεν νομίζω ότι είναι Αερίτισσα επειδή είναι κακιά», συνέχισε. «Νομίζω ότι έγινε Αερίτισσα επειδή έχει υπερβολική ενέργεια και θέλει να την εξαντλήσει».

Η Ρίτα έγνεψε καταφατικά.

«Σωστά. Και δεν της αρκεί να καταναλώνει μόνο την ενέργειά της».

«Όχι», αποκρίθηκε ο Ρέυμοντ. «Έχει εθιστεί τόσο πολύ στο να ξοδεύει την ενέργειά της ώστε σπαταλάει οποιαδήποτε ενέργεια της τύχει, έστω κι αν δεν της ανήκει».

«Πιστεύεις λοιπόν ότι θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει την ενέργειά της για καλύτερους σκοπούς», παρατήρησε η Ρεβέκκα.

«Ναι», επέμεινε ο Ρέυμοντ, «το πιστεύω. Και ταυτόχρονα θα

διασκεδάσει».

Η Ρεβέκκα έμεινε για λίγο σκεφτική. Ύστερα, σηκώθηκε όρθια και χειροκρότησε.

«Μπράβο, Ρέυμοντ!» φώναξε. «Αυτή είναι η καλύτερη ιδέα που έχω ακούσει εδώ και πολύ καιρό».

Οι Βροχοποιοί συσκέπτονταν στο σπίτι της Ρεβέκκας και της Ρίτας για να αποφασίσουν τη στρατηγική τους. Το πρόσωπο του Ρέυμοντ έγινε κατακόκκινο σαν παντζάρι όταν η Ρεβέκκα χειροκρότησε την ιδέα του. Είχε χειροκροτήσει για εκείνον κι αυτό δεν του είχε συμβεί ποτέ άλλοτε.

Όταν τρία άλλα παιδιά έκαναν το ίδιο, κοκκίνισε ολόκληρος, ακόμα και τα πόδια του. Η μόνη που δεν είχε σηκωθεί όρθια ήταν η Ρενάτα που κουνούσε το κεφάλι της με αμφιβολία.

«Δηλαδή εσείς πιστεύετε πραγματικά ότι θα πείσουμε τη Ρέα Σκορπίνα να ανεβάσουμε ένα θεατρικό έργο που θα περιγράφει πώς οι Αερίτες καταστρέφουν τη Γη και πώς τη σώζουν οι Βροχοποιοί;»

«Ναι, το πιστεύω», απάντησε ήρεμα η Ρεβέκκα. «Πιστεύω ότι θα συμφωνήσει μαζί μας αν της αναθέσουμε το ρόλο που θέλει να παίξει».

«Και ποιος θα είναι αυτός ο ρόλος;» ρώτησε η Ρενάτα.

Η Ρεβέκκα χαμογέλασε στον Ρέυμοντ.

«Θα της το πεις εσύ ή εγώ;»

Εκείνος της ανταπέδωσε το χαμόγελο. Τώρα, ήταν απόλυτα βέβαιος ότι το σχέδιό του θα πετύχαινε.

«Ο ρόλος της κακιάς», εξήγησε.

Η Ρενάτα έδειχνε να θέλει να πει κάτι ακόμα, αλλά τελικά δεν μίλησε. Σηκώθηκε από τον καναπέ κι άρχισε κι εκείνη να χειροκροτεί.

«Ωραία», δήλωσε η Ρεγγίνα. «Αφού συμφωνούμε όλοι, ας συνεχίσουμε».

Έμειναν άγρυπνοι τη μισή νύχτα σχεδιάζοντας τη θεατρική παράσταση. Η Ρίτα κι ο Ρέυμοντ επελέγησαν για να γράψουν το έργο και δεσμεύτηκαν να παρουσιάσουν την υπόθεσή του στην επόμενη συνεδρίαση. Υπήρχαν κι άλλοι Βροχοποιοί στην τάξη τους, αλλά η Ρίτα πρότεινε να μην τους αποκαλύψουν ακόμα την ταυτότητα της Ρεγγίνας, της Ρενάτας και του Ρένου.

Όσο λιγότεροι γνώριζαν ότι είχαν έρθει από τη Γιώνα, τόσο το καλύτερο. Αν κάποιος άλλος Βροχοποιός άρχιζε να μιλά γι' αυτούς, ίσως να το ανακάλυπτε η Ρέα Σκορπίνα και όλο το σχέδιο θα καταστρεφόταν. Αργότερα, όταν η θεατρική παράσταση θα τελείωνε και όλοι οι Αερίτες θα είχαν γίνει Βροχοποιοί, θα μπορούσαν να το αποκαλύψουν στα άλλα παιδιά.

«Και, φυσικά, τότε θα τους διηγηθούμε τα πάντα», τόνισε η Ρεγγίνα.

«Συμφωνώ», είπε ο Ρένος. «Στοιχηματίζω ότι η Ρέα Σκορπίνα θα μας ευγνωμονεί όταν θα της αλλάξουμε την άποψή της για το περιβάλλον».

«Δεν είμαι τόσο σίγουρη», αντέτεινε η Ρενάτα. «Μήπως είναι καλύτερο να πούμε από τώρα στους υπόλοιπους Βροχοποιούς ποιο είμαστε, ώστε να έχουμε μεγαλύτερη υποστήριξη;»

Ο Ρένος την κοίταξε καχύποπτα.

«Δηλαδή θέλεις να εκτεθούμε;»

«Όχι, δεν θέλω», αποκρίθηκε η Ρενάτα. «Απλώς φοβάμαι μήπως η Ρέα Σκορπίνα είναι εξυπνότερη από εμάς. Τι θα συμβεί αν, αντί να γίνει εκείνη Βροχοποιός, γίνουμε εμείς Αερίτες;»

«Δεν πιστεύω ότι κανείς από εμάς θα γίνει Αερίτης», απάντησε ήρεμα ο Ρένος.

«Τουλάχιστον όχι κάποιος που δεν είναι ήδη Αερίτης».

Δεν κοιτούσε κανέναν ειδικά όταν το είπε αυτό, αλλά ο Ρέυμοντ ήταν βέβαιος πως σκεφτόταν κάποιο από τα άλλα παιδιά και μάλιστα, ήταν σχεδόν σίγουρος ποιο σκεφτόταν.

Κεφάλαιο 5

ΤΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Η Ρέα Σκορπίνα δεν είχε αντίρρηση να δημιουργήσει μια θεατρική ομάδα που θα ανέβαζε ένα έργο γραμμένο από τα ίδια τα παιδιά.

Εκείνο που την ενθουσίασε περισσότερο ήταν ότι το έργο θα αφορούσε στην κατανάλωση ενέργειας και ότι η ίδια θα έπαιζε τον πρωταγωνιστικό ρόλο.

Μάλιστα, δέχτηκε να συμμετάσχει και η Ρεβέκκα, αν και πίστευε ότι ήταν υπεραρκετό να επιβλέπει τις πρόβες μία δασκάλα.

Ακριβώς μια βδομάδα μετά τη σύσκεψη στην οποία οι Βροχοποιοί είχαν καταστρώσει το σχέδιό τους, όλη η τάξη συγκεντρώθηκε στο γυμναστήριο.

Το μεγαλύτερο μέρος της πλοκής του έργου το είχε σκεφτεί η Ρίτα, αλλά επέλεξαν τον Ρέυμοντ να το παρουσιάσει στα παιδιά κι εκείνος ανυπομονούσε να τους το διηγηθεί, μέχρι αυτή τη στιγμή.

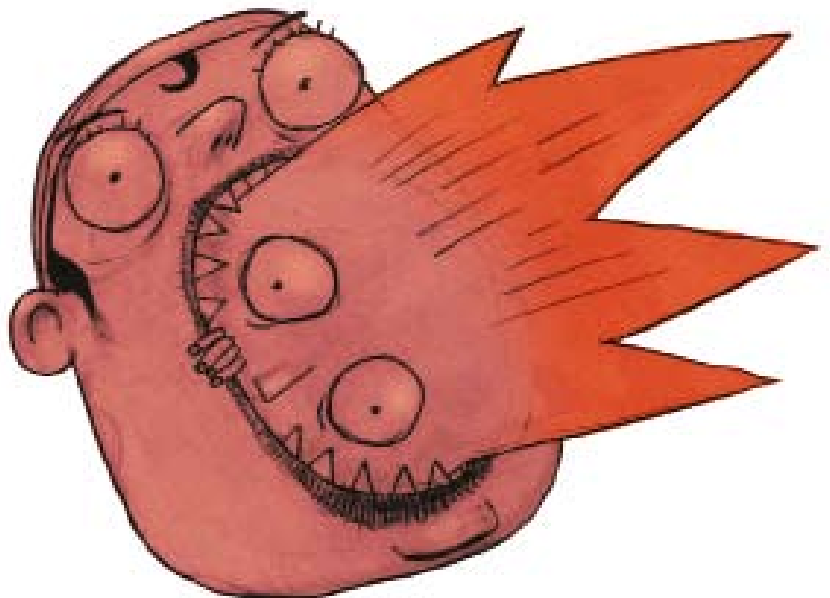
Τώρα ένωθε τρακ.

Κάθισε σε μια καρέκλα πάνω στη σκηνή και όλοι οι υπόλοιποι κάθισαν στην αίθουσα και τον κοίταζαν με μεγάλη προσοχή.

Ειδικά, η Ρέα Σκορπίνα. Ήταν ολοφάνερο ότι περίμενε να ακούσει την υπόθεση του έργου στο οποίο θα έπαιζε.

Του χαμογέλασε χαρούμενη κι εκείνος της ανταπέδωσε δειλά το χαμόγελό της.

Όταν είχε σκεφτεί αρχικά αυτή την ιδέα, του είχε φανεί πολύ καλή, αλλά τώρα είχε αμφιβολίες. Η Ρέα Σκορπίνα ήξερε μόνο ότι θα έπαιζε τον πρώτο ρόλο.

Όταν θα ανακάλυπτε ότι ήταν ο ρόλος της κακιάς, ίσως να μην ήταν τόσο ευχαριστημένη.

Όσο το σκεφτόταν, ο Ρέυμοντ έβλεπε όλο και πιο πιθανό να τον φάει ζωντανό αντί να τον χειροκροτήσει.

«Άντε, αγόρι μου!» φώναξε η Ρέα. «Θα πεθάνουμε από περιέργεια!»

Ο Ρέυμοντ ξερόβηξε. Κοίταξε τη Ρίτα που καθόταν ακριβώς πίσω από τη Ρέα Σκορπίνα κι εκείνη του έκλεισε το μάτι για να του δώσει θάρρος. Ξερόβηξε ξανά κι άρχισε να μιλάει.

«Λοιπόν!» είπε. «Η συγγραφική ομάδα σκέφτηκε ότι το έργο πρέπει να αφορά στην ενέργεια και στο περιβάλλον».

Η Ρέα Σκορπίνα χειροκρότησε.

«Βεβαίως!» φώναξε. «Αυτά είναι τα δύο σπουδαιότερα θέματα που πρέπει να καλύψει ένα σχολικό θεατρικό έργο. Σας το έχω ήδη πει, έτσι δεν είναι;»

Κανείς δεν έφερε αντίρρηση ούτε καν η Ρεβέκκα.

Η Ρέα Σκορπίνα κοίταξε γύρω της θριαμβευτικά. Μπορεί να ήταν κοντή αλλά, όταν καθόταν, φαινόταν αρκετά επιβλητική.

Ίσως επειδή ακτινοβολεί τόση ενέργεια, σκέφτηκε ο Ρέυμοντ και συνέχισε:

«Το έργο μιλά για δυο αδελφές που ζουν σε έναν πλανήτη με πολύ μεγάλη ρύπανση».

«Ωραίο φαίνεται», τον διέκοψε η Ρέα Σκορπίνα, τρίβοντας τα χέρια της. «Και μετά;»

«Ο πλανήτης αυτός διαθέτει πολύ πιο πρωτοποριακή τεχνολογία από τη Γη, αλλά όλοι οι κάτοικοί του χρησιμοποιούν απίστευτες ποσότητες ενέργειας που παράγεται από τον άνθρακα, το φυσικό αέριο και το πετρέλαιο».

«Φυσικά», συμφώνησε ικανοποιημένη η Ρέα Σκορπίνα. «Γι' αυτό έχει ξεπεράσει τόσο πολύ τη Γη, τεχνολογικά».

«Ο πλανήτης αυτός έχει τόση ρύπανση ώστε ο θώρακας αερίου ή η στιβάδα του όζοντος που τον περιβάλλει, γίνεται όλο και πυκνότερη».

Οι κάτοικοί του δεν έχουν δει ποτέ τον ήλιο, όμως η θερμοκρασία όλο και αυξάνεται», συνέχισε ο Ρέυμοντ, ξεροβήχοντας διστακτικά.

«Τέλειο», παρατήρησε η Ρέα Σκορπίνα, επιδοκιμαστικά. «Δεν χάνουν τον ύπνο τους εκεί!»

«Η μεγάλη αδελφή φοβάται ότι ο πλανήτης θα πεθάνει», είπε ο Ρέυμοντ.

Η Ρέα Σκορπίνα ανασήκωσε τους ώμους της, αγανακτισμένη,

«Τι ηλίθια!» μουρμούρισε.

Η Ρεγγίνα πήγε να πει κάτι, αλλά η Ρίτα τη σταμάτησε ρίχνοντάς της μια ματιά με νόημα.

«Γι' αυτό λοιπόν στέλνει την αδελφή της στη Γη», συνέχισε ο Ρέυμοντ, «όπου δεν υπάρχει τόση ρύπανση όπως στον πλανήτη τους. Η Γη μπορεί ακόμα να σωθεί».

«Καλά! Καλά!» πέταξε η Ρέα Σκορπίνα. «Σε μερικά χρόνια θα τους φτάσουμε. Είμαι βέβαιη».

«Εκείνο που δεν γνωρίζει η μεγάλη αδελφή, είναι πως η μικρή την αποζητά και ανησυχεί για την τύχη του πλανήτη τους με τη μεγάλη ρύπανση».

«Κατάλαβα», επενέβη η Ρέα Σκορπίνα. «Ζηλεύει».

Ο Ρέυμοντ δεν καταλάβαινε τι ακριβώς εννοούσε η δασκάλα, αλλά συνέχισε όσο πιο ήρεμα μπορούσε.

«Επιστρέφει λοιπόν για να βοηθήσει την αδελφή της να πολεμήσει εκείνους που ρυπαίνουν τον πλανήτη της».

«Άρα έχουμε δύο κακές γυναίκες», παρατήρησε η Ρέα Σκορπίνα. «Συναρπαστικό! Για συνέχισε».

«Δεν είναι...» άρχισε να λέει ο Ρέυμοντ, αλλά ένα προειδοποιητικό βλέμμα της Ρεβέκκας δεν τον άφησε να τελειώσει τη φράση του κι έτσι συνέχισε:

«Το έργο τελειώνει με τις δύο αδελφές να ταξιδεύουν στη Γη και να εμποδίζουν τη ρύπανσή της, ώστε να μη γίνει σαν τον πλανήτη τους και...»

Η Ρέα Σκορπίνα είχε σηκωθεί όρθια. Ήταν κατάχλομη και στα μάγουλά της κυλούσαν δάκρυα.

«Κατάλαβα. Το έργο είναι μια πραγματική τραγωδία με θλιβερό τέλος. Ωραία. Και τι παθαίνουν οι δυο κακές γυναίκες;»

Ο Ρέυμοντ τα είχε τελείως χαμένα.

«Ποιες κακές γυναίκες;»

«Μα οι δυο κακές αδελφές, φυσικά», του εξήγησε η Ρέα Σκορπίνα.

«Αυτές οι δυο που προσπαθούν να εμποδίσουν την πρόοδο στη Γη».

«Αυτές...» ψέλλισε ο Ρέυμοντ. «Αυτές... αυτές...»

«Αυτές θα ζήσουν καλά κι εμείς καλύτερα», πέταξε η Ρίτα από τη θέση της.

Τα δάκρυα συνέχιζαν να τρέχουν στα μάγουλα της Ρέας Σκορπίνας.

«Τρομερό!» είπε κλαίγοντας με αναφιλητά. «Κι ο ήρωας;»

«Ποιος ήρωας;» ρώτησε ο Ρέυμοντ, ξύνοντας το κεφάλι του αμήχανα.

«Εκείνος που θα προσπαθήσει να εμποδίσει τις δυο αδελφές!» ούρλιαξε η Ρέα Σκορπίνα με απόγνωση.

«Μα δεν θα προσπαθήσει...» πήγε να πει ο Ρέυμοντ, αλλά δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση του γιατί τον διέκοψε η Ρεγγίνα που είχε σηκωθεί από τη θέση της.

«Ο ήρωας χάνει τη μάχη και η Γη σώζεται».

«Αναμφίβολα, αυτή είναι η θλιβρότερη ιστορία που έχω ακούσει ποτέ», αποκρίθηκε η Ρέα Σκορπίνα, κλαίγοντας με αναφιλητά.

«Όμως, είναι μια υπέροχη τραγωδία. Ποιος θα παίξει τον ήρωα;»

«Δεν είναι άντρας», της εξήγησε η Ρεγγίνα, «είναι γυναίκα. Εσείς θα παίξετε αυτό το ρόλο».

«Αχ, σας ευχαριστώ», ψιθύρισε συγκινημένη η Ρέα Σκορπίνα.

«Δεν ξέρω αν είμαι άξια να παίξω το ρόλο, όμως θα κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ».

Και ποιο είναι το όνομα του φανταστικού πλανήτη από τον οποίο κατάγονται οι δυο μοχθηρές αδελφές;»

Ο Ρέυμοντ ένιωσε πως ήταν η σειρά του να μιλήσει.

«Ο πλανήτης ονομάζεται Κλώνεα», απάντησε, κατεβαίνοντας από τη σκηνή.

Μετά από δυο ώρες, η συνάντηση είχε τελειώσει.

Η Ρέα Σκορπίνα είχε προτείνει και τα παιδιά συμφώνησαν να ονομάσουν τη θεατρική ομάδα τους ΤΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ.

Η Ρεβέκκα είχε ξανακάνει σχολικό θέατρο στο παρελθόν κι έτσι ανέλαβε να διδάξει το έργο στους ηθοποιούς.

Η Ρεγγίνα και η Ρίτα (ή Ρόζα Μπλάντα, αφού έτσι την ήξεραν ακόμα στο σχολείο) θα έπαιζαν τις δύο αδελφές.

Ο Ρέυμοντ και η Ρενάτα ανέλαβαν τα φώτα και τον ήχο.

Ο Ρένος επελέγη για διευθυντής σκηνής και θα φρόντιζε να είναι όλοι στην προκαθορισμένη θέση τους στην κατάλληλη στιγμή. Οι υπόλοιποι ρόλοι και οι εργασίες μοιράστηκαν έτσι ώστε κάθε μαθητής της τάξης να έχει κάτι να κάνει. Όταν τελείωσε η συνάντηση, η Ρέα ρώτησε αν μπορούσε να παίξει φορώντας ένα-δυο από τα γούνινα παλτά της.

Είχε αγοράσει δύο ολοκαίνουρια γούνινα παλτά, φτιαγμένα από δέρματα αλεπούδων του βουνού και από τίγρεις της Βεγγάλης.

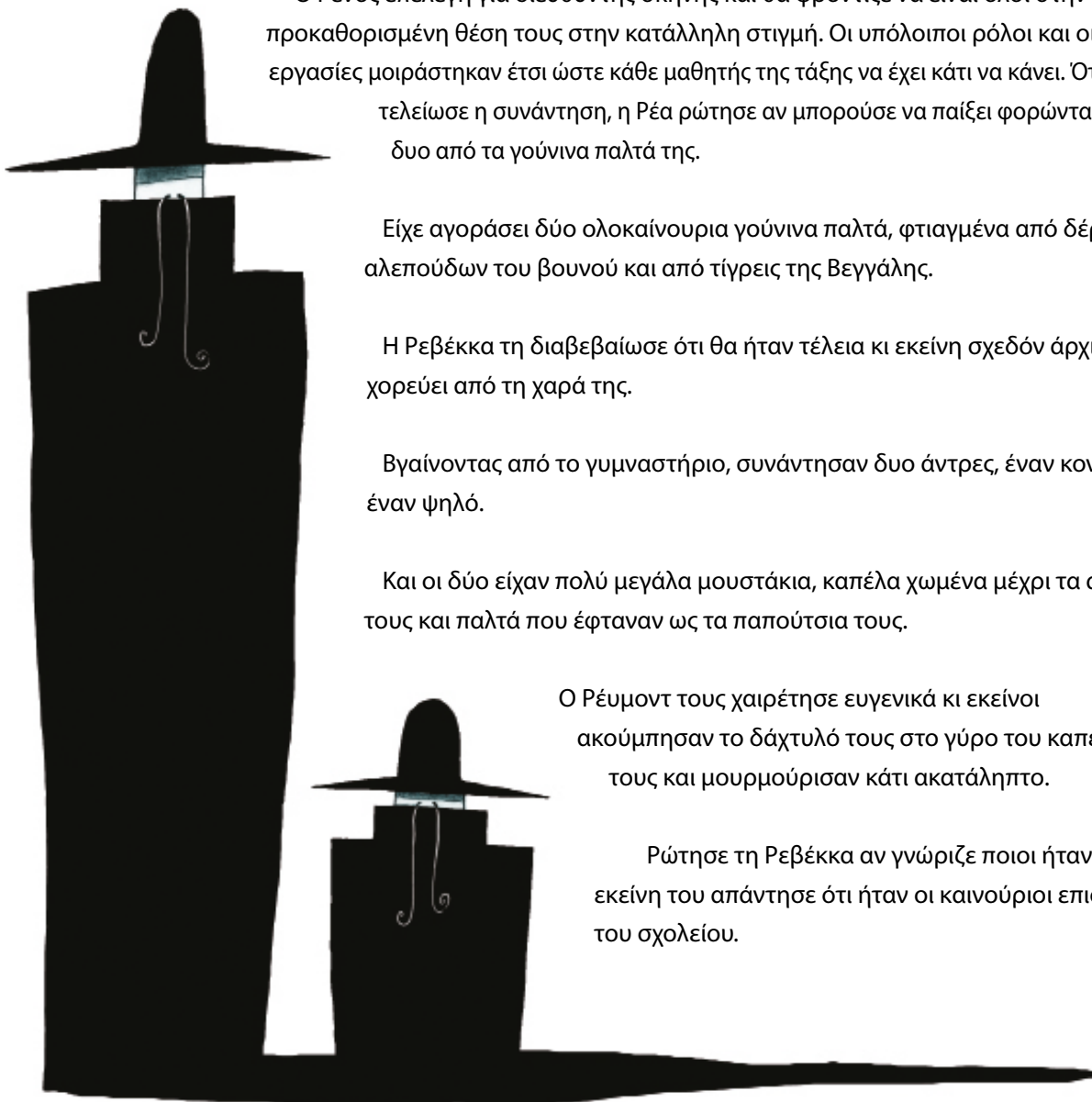
Η Ρεβέκκα τη διαβεβαίωσε ότι θα ήταν τέλεια κι εκείνη σχεδόν άρχισε να χορεύει από τη χαρά της.

Βγαίνοντας από το γυμναστήριο, συνάντησαν δυο άντρες, έναν κοντό κι έναν ψηλό.

Και οι δύο είχαν πολύ μεγάλα μουστάκια, καπέλα χωμένα μέχρι τα αυτιά τους και παλτά που έφταναν ως τα παπούτσια τους.

Ο Ρέυμοντ τους χαιρέτησε ευγενικά κι εκείνοι ακούμπησαν το δάχτυλό τους στο γύρο του καπέλου τους και μουρμούρισαν κάτι ακατάληπτο.

Ρώτησε τη Ρεβέκκα αν γνώριζε ποιοι ήταν κι εκείνη του απάντησε ότι ήταν οι καινούριοι επιστάτες του σχολείου.

«Μου φαίνονται κάπως μυστηριώδεις», παρατήρησε ο Ρέυμοντ.

«Κι εμένα», συμφώνησε η Ρεγγίνα. «Ξέρεις τίποτα γι' αυτούς, Ρεβέκκα;»

«Όχι. Μόνο ότι έφτασαν εδώ χτες. Δεν έχω ιδέα από πού ήρθαν, αλλά σίγουρα θα μάθουμε».

Ο Ρέυμοντ στράφηκε και πρόλαβε να δει τον κοντό επιστάτη να χώνεται στο γυμναστήριο.

Δεν ήταν απόλυτα σίγουρος, αλλά είχε την έντονη αίσθηση ότι άκουσε τον μικροκαμωμένο ανθρωπάκο να γελάει.

Κεφάλαιο 6

ΟΙ ΠΡΟΒΕΣ

Την επόμενη βδομάδα άρχισαν οι πρόβες. Η συγγραφική ομάδα εργαζόταν εντατικά.

Όταν η Ρέα Σκορπίνα πρότεινε να βάλουν περισσότερη δράση στο έργο, τα παιδιά βασίστηκαν στις εμπειρίες τους από τη Γιώνα κι έγραψαν μερικές σκηνές περιγράφοντας πώς οι δυο αδελφές προσπάθησαν να σώσουν τον πλανήτη τους.

Ανήκαν σε μια μυστική οργάνωση που έμοιαζε με εκείνη των Βροχοποιών, αλλά στο έργο την ονόμασαν Ομάδα του Κλίματος.

Η Ρέα Σκορπίνα θα έπαιζε το ρόλο της Σκούρης Αλβέρτης που κυβερνούσε την Κλώνεα κι οργάνωνε διαγωνισμούς του τύπου «Χρησιμοποίησέ το και πέταξέ το», ακριβώς όπως έκανε ο Ρολάνδος Σκουριάς στη Γιώνα.

Η Ρεγγίνα έπαιζε τη μεγαλύτερη από τις δυο αδελφές, η οποία έπεφτε θύμα απαγωγής κι σωζόταν από τους Βροχοποιούς, ακριβώς όπως είχε συμβεί στην πραγματικότητα.

Όλοι η ηθοποιοί έπαιζαν τους ρόλους τους με μεγάλο ενθουσιασμό, ιδιαίτερα η Ρέα Σκορπίνα.

Στις πρόβες, όταν ανέβαινε στη σκηνή και πίεζε το λαό της να λάβει μέρος στο διαγωνισμό

«Χρησιμοποίησέ το και πέταξέ το», έπαιζε τόσο καλά το ρόλο της ώστε όσοι την έβλεπαν, γοητεύονταν.

Αυτό ήταν καλό, αφού χρειάζεται πολύς χρόνος για να μεταλλαχτεί ένας Αερίτης σε Βροχοποιό και η Ρέα Σκορπίνα δεν ήταν συνηθισμένος Αερίτης.

Ήταν Τουρμποαερίτης. Όσο αργούσε να καταλάβει ότι δεν έπαιζε το ρόλο της ηρωίδας, αλλά της κακιάς, τόσο το καλύτερο.

«Τελικά, θα καταλάβει και το έργο και το ρόλο της», τόνισε η Ρεγγίνα.

«Και ταυτόχρονα θα συνειδητοποιήσει ότι είχε άδικο ως τώρα», πρόσθεσε ο Ρέυμοντ.

«Έτσι λες;» ρώτησε η Ρενάτα.

«Φυσικά», επενέβη ο Ρένος. «Δεν είναι ηλίθια».

«Ναι κι αυτό ακριβώς είναι το πρόβλημα», επέμεινε η Ρενάτα.

«Φοβάμαι πως θα καταλάβει όλο το σχέδιό μας πριν είναι πολύ αργά».

Ο Ρένος την κοίταξε καχύποπτα.

«Τι εννοείς όταν λες πολύ αργά;»

«Εννοώ αργά για εκείνη», εξήγησε η Ρενάτα. «Πριν είναι πολύ αργά για να συνεχίσει να είναι Αερίτισσα».

Για λίγο, όλοι έμειναν σιωπηλοί. Ύστερα, η Ρεβέκκα είπε:

«Αφήστε το. Ας ελπίσουμε ότι όλα θα πάνε καλά».

Όλοι συμφώνησαν, έστω κι αν δεν πίστευαν ότι ήταν η καλύτερη απόφαση.

Τα πράγματα πήγαιναν καλά για δυο βδομάδες.

Η Ρίτα και η Ρεγγίνα έπαιζαν πειστικά τους ρόλους των δύο αδελφών.

Όταν η Ρίτα έβγαζε τα γυαλιά της κι άφηνε λυτά τα μαλλιά της, τα δυο κορίτσια έμοιαζαν πάρα πολύ.

Ο Ρέυμοντ απόρησε πώς δεν το είχε προσέξει νωρίτερα.

Το μόνο πρόβλημα ήταν ότι δεν εντυπωσίαζαν, συγκρινόμενες με τη Ρέα Σκορπίνα που ήταν γεμάτη ενέργεια.

Μόλις έμπαινε στη σκηνή, όλα τα μάτια στρέφονταν πάνω της. Ακτινοβολούσε δύναμη, ταλέντο και ενθουσιασμό κι έκανε όλους τους άλλους γύρω της να ωχριούν.

Η φωνή της ήταν δυνατή σαν μπουρού, αλλά ταυτόχρονα συγκινούσε το κοινό. Μελετούσε το ρόλο της και τον απέδιδε με το δικό της στιλ. Όποτε τελείωνε μια σκηνή, φώναζε: «Χρησιμοποίησέ το και πέταξέ το! Είναι η Μελωδία της Ημέρας!»

Κι έφευγε για τα παρασκήνια, γελώντας τόσο δυνατά ώστε το μικροκαμωμένο σώμα της

τρανταζόταν από τα γέλια, κάτω από το γούνινο παλτό.

Ο Ρέυμοντ με το ζόρι συγκρατιόταν για να μην τη χειροκροτήσει αυθόρμητα.

Ήταν αδύνατο να μην εντυπωσιαστεί κανείς.

Ακόμα και η Ρεβέκκα που είχε αρκετή πείρα από θέατρο, αναγκάστηκε να ομολογήσει ότι η Ρέα Σκορπίνα είχε αυθεντικό ταλέντο.

«Είναι μια από τις πειστικότερες ηθοποιούς που έχω δει ποτέ μου», είπε στη διάρκεια μιας μυστικής σύσκεψης των Βροχοποιών, που γινόταν συνήθως μετά από κάθε πρόβα.

«Αν έπαιζε σε ταινία, θα κέρδιζε Όσκαρ».

«Σωστά», συμφώνησε η Ρίτα. «Δεν μπορούσα να φανταστώ πως θα ήταν δυνατόν να ταυτιστεί κανείς τόσο πολύ με το ρόλο του.

Είναι σχεδόν σαν να μην παίζει τη Σκούρη Αλβέρτη, αλλά σαν να...»

«...έχει γίνει η Σκούρη Αλβέρτη», συμπλήρωσε τη φράση της ο Ρέυμοντ.

«Ναι κι αυτό ακριβώς είναι το πρόβλημα», πρόσθεσε η Ρενάτα.

«Δεν προσποιείται. Απλά, είναι ο εαυτός της».

Η Ρεβέκκα συμφώνησε: «Το απολαμβάνει αφάνταστα. Η Ρέα Σκορπίνα είναι γοητευμένη με τον εαυτό της. Γι' αυτό της αρέσει τόσο πολύ ο ρόλος της. Δυστυχώς, φοβάμαι ότι ο ενθουσιασμός της αρχίζει να επηρεάζει τον υπόλοιπο θίασο».

Είχε δίκιο. Στις τελευταίες πρόβες, αρκετοί ηθοποιοί άρχιζαν να χειροκροτούν όποτε έμπαινε στη σκηνή η Ρέα Σκορπίνα.

Και το χειρότερο ήταν πως δεν χειροκροτούσαν μόνο οι Αερίτες, αλλά και κάποια παιδιά που είχαν γίνει Βροχοποιοί πρόσφατα.

Το σχέδιο του Ρέυμοντ αποσκοπούσε στο να γίνουν Βροχοποιοί όλοι οι Αερίτες της τάξης, αλλά η κατάσταση φαινόταν να παίρνει αντίθετη τροπή.

Η Ρέα Σκορπίνα έπαιζε την κακιά σαν να ήταν ηρωίδα κι έτσι γινόταν και η ίδια ηρωίδα. Όταν τελείωναν οι πρόβες, όλο και περισσότερα άτομα σχολίαζαν το πόσο εκπληκτική ήταν η Σκούρη Αλβέρτη.

Ο Ρέυμοντ κόντευε να πάθει κατάθλιψη.

Ένα βράδυ Παρασκευής, καθώς η Ρεβέκκα ετοιμαζόταν να τελειώσει την πρόβα, η Ρέα Σκορπίνα ρώτησε αν μπορούσαν να συνεχίσουν λίγο ακόμα.

«Θα ήθελα να επαναλάβω την ομιλία μου, εκεί που λέω σε όλους πόσο διασκεδαστικός θα είναι ο διαγωνισμός «Χρησιμοποίησέ το και πέταξέ το»», είπε.

«Νομίζω ότι στην τελευταία πρόβα αυτής της σκηνής, δεν έπαιξα τόσο καλά όσο θα έπρεπε».

«Νομίζω ότι ήσουν πολύ καλή», απάντησε η Ρεβέκκα, λίγο απότομα. «Αν θυμάμαι καλά, τουλάχιστον τέσσερα άτομα χειροκρότησαν την ομιλία σου».

«Αυτό είναι αλήθεια», παραδέχτηκε η Ρέα Σκορπίνα, «αλλά μπορώ να παίξω καλύτερα. Στο κάτω-κάτω, είναι ένας από τους σημαντικότερους μονολόγους του έργου. Θέλω να προσπαθήσω να τον αποδώσω λίγο πιο πειστικά».

«Νομίζω ότι ήσουν αρκετά πειστική», επέμεινε η Ρεβέκκα. «Προτείνω να πάμε στα σπίτια μας».

«Συμφωνώ» είπε η Ρίτα, που είχε αρχίσει να κουράζεται από την προσπάθεια που κατέβαλλε για να πείσει τα υπόλοιπα παιδιά της τάξης ότι εκείνη και η Ρεγγίνα ήταν οι ηρωίδες του έργου, όχι η Ρέα Σκορπίνα.

«Εμείς δεν συμφωνούμε!» φώναξαν οκτώ άλλα παιδιά. «Θέλουμε να ξανακούσουμε την ομιλία του διαγωνισμού «Χρησιμοποίησέ το και πέταξέ το»».

Η Ρεγγίνα, η Ρίτα, η Ρενάτα κι ο Ρένος προσπάθησαν να τους μεταπείσουν, αλλά μάταια. Η πρόβα παρατάθηκε για άλλο ένα τέταρτο.

Εν τω μεταξύ, μπήκαν στο γυμναστήριο οι δυο επιστάτες για να σβήσουν τα φώτα και να κλειδώσουν όταν θα τελείωνε η πρόβα. Στάθηκαν στην πόρτα και κοίταζαν τη Ρέα Σκορπίνα να πηδά πάνω στη σκηνή με χάρη και ευκινησία, παρά τον όγκο της. Έμεινε ακίνητη για λίγο, κοιτάζοντας την υπόλοιπη θεατρική ομάδα και χαμογελώντας πλατιά. Ξαφνικά, σοβαρεύτηκε.

«Αύριο είναι η μεγάλη Εθνική μας Γιορτή», είπε με διαπεραστική φωνή, που ήταν ταυτόχρονα βραχνή και απαλή σαν βελούδο.

«Αύριο θα δείξουμε ότι έχουμε τα πάντα και τολμούμε να χρησιμοποιήσουμε όλα όσα έχουμε. Ας είναι το σύνθημά μας για την αυριανή μέρα, το γνωστό σύνθημα:

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΕ ΤΟ ΚΑΙ ΠΕΤΑΞΕ ΤΟ.

Ως συνήθως, θα διαγωνιστούμε σε διάφορες κατηγορίες: Στην κατηγορία της μεγαλύτερης κατανάλωσης καυσίμων, στην κατηγορία της χειρότερης πετρελαιοκηλίδας, στην κατηγορία εκπομπών αερίων, στην κατηγορία απόρριψης των περισσότερων συσκευασιών μιας χρήσεως και στην κατηγορία της υπερβολικότερης χρήσης ηλεκτρικής ενέργειας.

Αύριο βράδυ, καθώς ένα πλήθος από πολύχρωμα πυροτεχνήματα θα φωτίζει τον ουρανό, θα απονεμηθούν τα βραβεία των διαφόρων κατηγοριών, ενώ θα δοθεί κι ένα μεγάλο βραβείο σ' εκείνους τους πολίτες της Κλώνεας που θα καταναλώσουν εφέτος περισσότερο από όλους τους άλλους, ανεξάρτητα από τις πέντε κατηγορίες. Και το φετινό μεγάλο βραβείο είναι φτιαγμένο από... χρυσό!»

Το πρόσωπό της φωτίστηκε ξανά από ένα πλατύ χαμόγελο. Άπλωσε τα χέρια της προς το κοινό και φώναξε με φωνή που αντήχησε δυνατά μέσα στο γυμναστήριο.

«Ο διαγωνισμός θα αρχίσει τα μεσάνυχτα. Ας κερδίσει ο καλύτερος καταναλωτής! Καλή τύχη σ' όλους σας». Τα μάτια της έλαμπαν κι εξακολουθούσε να χαμογελά πλατιά.

«Χρησιμοποίησέ το και πέταξέ το! Είναι η Μελωδία της Ημέρας!» ούρλιαξε κι έκανε μια τόσο βαθιά υπόκλιση ώστε το κεφάλι της χτύπησε στο πάτωμα.

Πήδησε σβέλτα από τη σκηνή. Το χειροκρότημα στο γυμναστήριο ήταν εκκωφαντικό.

Έξι κορίτσια και πέντε αγόρια την επευφημούσαν. Οι Βροχοποιοί κοίταζαν ο ένας τον άλλο, μελαγχολικοί. Αυτό ήταν, σκέφτηκε ο Ρέυμοντ.

Το σχέδιο μου αποδείχτηκε το χειρότερο του κόσμου. Χάσαμε. Οι Αερίτες νίκησαν. Όμως, ξαφνικά, μια λεπτή φωνούλα ακούστηκε μέσα στη βοή και στα χειροκροτήματα.

«Η Σκούρη Αλβέρτη είναι βάτραχος!»

Το πλήθος πάγωσε. Όσοι χειροκροτούσαν, σταμάτησαν. Όσοι επευφημούσαν, σώπασαν. Η Ρέα Σκορπίνα που στεκόταν στο κέντρο της αίθουσας με τα μπράτσα σηκωμένα σαν να είχε μόλις καταρρίψει κάποιο ατομικό ρεκόρ, άφησε τα μπράτσα της να πέσουν. Τώρα, κρέμονταν σαν δυο χοντρά λουκάνικα πλάι στο στρουμπουλό κορμί της. Το χαμόγελό της έσβησε. Άνοιξε το στόμα της, έκπληκτη.

Τα χοντρά σαγόνια και τα παχουλά χείλη της ήταν ορθάνοιχτα. Τα μάτια της δεν έλαμπαν πια, αλλά κόντευαν να πεταχτούν από το πρόσωπό της. Έτσι που τα είχε ανοίξει διάπλατα,

έμοιαζε με αγελάδα με μυωπία.

«Τ-τι;» ψέλλισε. «Τι... ποιος... ποιος είπε τι;»

«Και γλοιώδης!» συνέχισε η φωνούλα. «Η Σκούρη Αλβέρτη είναι ένας γλοιώδης βάτραχος!»

«Δεν... δεν... δεν είναι... αλήθεια», ξεστόμισε η Ρέα Σκορπίνα.

Η φωνή της ήταν ξεψυχισμένη, το πρόσωπό της κατακόκκινο και το προγούλι της έτρεμε σαν ζελέ που το χτύπησε καταιγίδα.

«Ποιος με είπε γλοιώδη; Ποιος; Ποιος; Ποιος;»

Κανείς δεν απάντησε.

Όλοι κοίταζαν το διπλανό τους. Ο Ρέυμοντ κοίταξε τη Ρεγγίνα, αλλά εκείνη κουνούσε το κεφάλι της αρνητικά. Το ίδιο έκαναν ο Ρένος, η Ρενάτα, η Ρίτα και η Ρεβέκκα.

Το πρόσωπο της Ρέας Σκορπίνας είχε γίνει πορφυρό. Κουνούσε τις γροθιές της σαν να χτυπούσε έναν αόρατο εχθρό. Ύστερα, άρχισε να περιστρέφεται γύρω-γύρω, όλο και πιο γρήγορα.

Το θέαμα ήταν απίστευτο. Έμοιαζε με ζωντανή περιστρεφόμενη σβούρα και για μια στιγμή, ο Ρέυμοντ νόμισε ότι θα απογειωνόταν, αλλά δεν απογειώθηκε.

Όταν έπαψε να στροβιλίζεται, σωριάστηκε στο πάτωμα κι έμεινε εκεί σαν άμορφη μάζα που έτρεμε κι έκλαιγε με λυγμούς.

«Η Σκούρη δεν είναι γλοιώδης», βόγκηξε.

«Είναι σκληρή. Είναι η σκληρότερη γυναίκα του κόσμου! Και δεν είναι βάτραχος. Είναι τίγρη. Πραγματική τίγρη!!»

Δεν είπε τίποτε άλλο.

Έμεινε εκεί, στη μέση της αίθουσας, κλαίγοντας με λυγμούς.

Όλοι οι υπόλοιποι στέκονταν γύρω της και την κοίταζαν ακίνητοι.

Η Ρέα Σκορπίνα φαινόταν επικίνδυνη όταν στροβιλιζόταν και κουνούσε τα χέρια της,

αλλά τώρα ήταν απλώς αξιολύπητη.

Ο Ρέυμοντ τη λυπήθηκε.

Μια και δεν μιλούσε κανείς, αποφάσισε να πει κάτι. Πήγε κοντά της και γονάτισε ήσυχα πλάι της.

«Δεν είναι τόσο κακό», της είπε.

Η Ρέα Σκορπίνα τον κοίταξε με δακρυσμένα μάτια.

«Ναι, είναι», βόγκηξε.

«Δεν έχει γούστο να είσαι η ηρωίδα του έργου αν το ακροατήριο σε θεωρεί γλοιώδη».

Ο Ρέυμοντ δεν ήξερε τι να της απαντήσει, αλλά δεν χρειάστηκε να μιλήσει γιατί τους πλησίασε η Ρεγγίνα που χαμογέλασε ενθαρρυντικά στη δασκάλα.

«Ξέρετε, η Σκούρη Αλβέρτη δεν είναι η ηρωίδα του έργου».

Η Ρέα Σκορπίνα την κοίταξε σαστισμένη.

«Και τι είναι τότε;»

«Είναι η κακιά», της εξήγησε η Ρεβέκκα που είχε πλησιάσει κι εκείνη.

Η Ρέα Σκορπίνα άνοιξε το στόμα της σαν ήθελε να πει κάτι.

Ύστερα, άλλαξε γνώμη, σηκώθηκε όρθια και σκούπισε τα τελευταία δάκρυα από τα μάτια της.

«Αυτό θα το δούμε», είπε κι ο τόνος της φωνής της έκανε τον Ρέυμοντ να ανατριχιάσει.

«Θα δείτε. Θα σας δείξω εγώ ποια είναι η Σκούρη Αλβέρτη».

Με τα χείλη σφιγμένα σε μια ευθεία γραμμή που έμοιαζε με χαμόγελο αλλά δεν ήταν, βγήκε από το γυμναστήριο με αγέρωχο βήμα, χωρίς να κοιτάζει δεξιά ή αριστερά.

Η Ρεβέκκα χτύπησε παλαμάκια.

«Λοιπόν, η πρόβα τελείωσε», φώναξε.

«Σας ευχαριστώ όλους!»

Ο Ρέυμοντ κι η Ρεγγίνα έφυγαν τελευταίοι από το γυμναστήριο.

«Ποιος νομίζεις ότι την αποκάλεσε γλοιώδη;» ρώτησε ο Ρέυμοντ.

«Δεν έχω ιδέα».

Βγήκαν στο διάδρομο κι ο κοντός επιστάτης έκλεισε την πόρτα πίσω τους.

«Σ' ευχαριστώ», του είπε η Ρεγγίνα.

Εκείνος δεν απάντησε, αλλά καθώς ο Ρέυμοντ προχωρούσε στο διάδρομο πλάι στη Ρεγγίνα, ήταν σχεδόν σίγουρος ότι άκουσε τον ανθρωπάκο να κρυφογελά για δεύτερη φορά.

Κεφάλαιο 7

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΘΟΣ ΤΗΣ ΡΕΑΣ ΣΚΟΡΠΙΝΑΣ

Η πρεμιέρα του έργου ήταν σε δύο βδομάδες και τώρα πια έκαναν πρόβες κάθε βράδυ. Τα σκηνικά ήταν έτοιμα. Είχαν δανειστεί την εγκατάσταση φωτισμού του σχολείου. Όλα τα κοστούμια ήταν έτοιμα. Η Ρεγγίνα και η Ρίτα έπαιζαν όλο και καλύτερα τις δύο αδελφές. Η Ρεβέκκα, η σκηνοθέτις, ήταν απόλυτα ευχαριστημένη από όλο το θίασο και ειδικά από μια ηθοποιό: τη Ρέα Σκορπίνα που έπαιζε υπέροχα το ρόλο της κακιάς. Έπαιζε τόσο πειστικά τη Σκούρη Αλβέρτη, ώστε έκανε το ακροατήριο να παθαίνει πανικό από το φόβο του. Γελούσε σαν ύαινα, έκλαιγε σαν κροκόδειλος, γλιστρούσε σαν φίδι, μούγκριζε σαν ρινόκερος, γρούλιζε σαν λύκος και βημάτιζε πάνω-κάτω στη σκηνή, σαν τίγρη στο κλουβί. Όμως, δεν φώναζε πια με ενθουσιασμό: «Χρησιμοποίησέ το και πέταξέ το! Είναι η Μελωδία της Ημέρας!» όταν έφευγε από τη σκηνή. Όχι! Αντίθετα, στρεφόταν στο ακροατήριο, έδειχνε τα δόντια της αγριεμένη και ούρλιαζε με διαπεραστική φωνή:

«Αν κάποιος από σας προσχωρήσει στην Ομάδα του Κλίματος, θα τον ρίξω σε καυτό λάδι!»

«Μάλλον προσπαθεί να τρομάξει τους θεατές για να γίνουν Αερίτες», παρατήρησε ο Ρέυμοντ, περπατώντας πλάι στους άλλους Βροχοποιούς, μετά από μια πρόβα κατά την οποία η Ρέα Σκορπίνα ήταν πιο τρομακτική από συνήθως.

«Ναι», παραδέχτηκε η Ρενάτα. «Εμένα τουλάχιστον με τρόμαξε».

Ο Ρένος την κοίταξε καχύποπτα.

«Δηλαδή σε τρόμαξε τόσο πολύ ώστε θα μπορούσες να γίνεις Αερίτισσα;»

Εκείνη κούνησε αρνητικά το κεφάλι της. «Όχι βέβαια».

«Αφήστε την να νομίζει ότι το καταφέρνει», πρότεινε η Ρίτα. «Θα έχει το αντίθετο αποτέλεσμα. Δεν μπορεί να μετατρέψει κανέναν σε Αερίτη με το φόβο, ίσα-ίσα τρομάζει πολλούς και τους αποτρέπει από το να γίνουν».

«Συμφωνώ», δήλωσε η Ρεγγίνα. «Είναι τόσο τρομακτική, ώστε όλοι τη φοβούνται και αντιλαμβάνονται ότι πρέπει να κάνουν ό,τι μπορούν για να τη σταματήσουν. Η απόδειξη είναι ότι κανείς δεν τη χειροκροτεί πια».

Ο Ρένος χάιδεψε το πηγούνι του σκεπτικός.

«Αυτό δεν το είχα σκεφτεί», είπε αργά, «αλλά νομίζω πως έχεις δίκιο. Τι λες να κάνει όταν θα συνειδητοποιήσει τι συμβαίνει;»

«Δεν είμαι σίγουρη ότι θα το συνειδητοποιήσει», αποκρίθηκε η Ρεγγίνα. «Δεν είναι και το εξυπνότερο άτομο του κόσμου».

«Μπορεί να μην είναι», επενέβη η Ρεβέκκα, «αλλά δεν είναι και τόσο ηλίθια όσο φαίνεται».

«Συμφωνώ», απάντησε ο Ρένος, ανήσυχος. «Αν ήσαστε στη θέση της, τι θα κάνατε;»

Ο Ρέυμοντ σκέφτηκε λίγο και του απάντησε: «Αν ήμουν η Ρέα Σκορπίνα, θα προσπαθούσα να σταματήσω την παράσταση».

Ο Ρένος έγνεψε καταφατικά.

«Εντάξει, αλλά πώς;»

«Θα έκλεβα τα κοστούμια», είπε η Ρεγγίνα.

«Θα χαλούσα το σύστημα φωτισμού», πρόσθεσε η Ρενάτα.

«Θα αρνιόμουν να παίξω το ρόλο μου», συνέχισε η Ρίτα.

«Όχι», παρατήρησε η Ρεβέκκα. «Έτσι, θα ήταν σαν να παραδεχόταν την ήττα της. Είμαι βέβαιη ότι θα κάνει κάτι πολύ χειρότερο».

«Κι εγώ», συμφώνησε ο Ρένος, «αλλά τι;»

Ο Ρέυμοντ ανατρίχιασε.

«Νομίζω πως ξέρω», δήλωσε ήρεμα. «Ξέρω τι θα έκανα εγώ».

Οι άλλοι τον κοίταξαν αμίλητοι, περιμένοντας να συνεχίσει.

«Αν ήμουν η Ρέα Σκορπίνα», είπε εκείνος με τρεμάμενη φωνή, «θα έκανα αυτό που γράφει το κείμενο του έργου. Θα απήγαγα έναν από μας ώστε να μην μπορεί να εκτελεστεί το σχέδιό μας».

«Νομίζω ότι έχεις δίκιο», συμφώνησε η Ρεγγίνα. «Κι εμένα με απήγαγαν στη Γιώνεα».

«Σωστά», πέταξε η Ρίτα, «αλλά δεν το είχε κάνει ο Ρολάνδος Σκουριάς. Κάποιος άλλος το έκανε».

«Που δεν ξέρουμε ποιος είναι», τόνισε η Ρενάτα.

Η Ρεγγίνα κούνησε αρνητικά το κεφάλι της.

«Όχι, δεν το ξέρουμε», είπε, «αλλά πρέπει να τον ανακαλύψουμε».

«Σωστά», συμφώνησε ο Ρένος «και πρέπει να βιαστούμε».

Ο Ρέυμοντ έμεινε σιωπηλός. Εδώ και πολύ καιρό υποπτευόταν ποιος ήταν ο προδότης, αλλά δεν μπορούσε να το αποδείξει. Τουλάχιστον όχι ακόμα.

Κεφάλαιο 8

Η ΑΠΑΓΩΓΗ

Η Ρεγγίνα εξαφανίστηκε τρεις μέρες πριν από την πρεμιέρα. Ήταν Σάββατο και τα παιδιά είχαν αποφασίσει να μην κάνουν πρόβα. Το απόγευμα είχαν προγραμματίσει σύσκεψη Βροχοποιών στο σπίτι της Ρεβέκκας. Η Ρεγγίνα κι ο Ρέυμοντ συμφώνησαν να συναντηθούν στο πάρκο, πλάι στο σπίτι του Ρέυμοντ. Δεν τους έμενε πια πολύς καιρός. Η Ρεγγίνα έπρεπε να γυρίσει στη Γιώνεα και δεν ήξεραν αν θα βλέπονταν ποτέ ξανά. Τα δυο παιδιά φοβόντουσαν την ώρα του αποχωρισμού και προσπαθούσαν να συναντιούνται όσο συχνότερα μπορούσαν. Όταν ο Ρέυμοντ έφτασε στο πάρκο, δεν βρήκε τη φίλη του. Την περίμενε πάνω από μια ώρα κι ύστερα πήγε – τρέχοντας – στο σπίτι της Ρεβέκκας. Η Ρεγγίνα δεν ήταν ούτε εκεί.

«Έφυγε από δω πριν περίπου δυο ώρες», τον πληροφόρησε ο Ρένος.

«Για να σε συναντήσει», συμπλήρωσε η Ρεβέκκα.

«Όμως, δεν εμφανίστηκε», αποκρίθηκε ο Ρέυμοντ.

Οι φίλοι του τον κοίταζαν με γουρλωμένα μάτια.

«Λέτε να...» ψιθύρισε η Ρενάτα.

Η Ρίτα είχε γίνει κατάχλομη. Σηκώθηκε από το κάθισμά της. «Αυτό ακριβώς της συνέβη», ψιθύρισε. «Την απήγαγαν, ακριβώς όπως είχε περιγράψει ο Ρέυμοντ».

«Ο Ρέυμοντ δεν είχε πει ότι θα απήγαγαν τη Ρεγγίνα συγκεκριμένα», παρατήρησε ο Ρένος.

«Είπε ότι ίσως η Ρέα Σκορπίνα να απήγαγε κάποιον από μας. Αν βέβαια, έκανε την ίδια σκέψη».

«Φαίνεται πως την έκανε πραγματικά», απάντησε ο Ρέυμοντ.

«Δεν είμαστε βέβαιοι γι' αυτό», επενέβη η Ρενάτα. «Ίσως κάτι την εμπόδισε να έρθει στο πάρκο». Έριξε μια ματιά στον Ρέυμοντ. «Ή ίσως την απήγαγε κάποιος άλλος».

«Δεν υπάρχει άλλος», επέμεινε ο Ρένος. «Πρέπει να είναι η Ρέα Σκορπίνα. Αυτή, μόνο αυτή».

Όχι, σκέφτηκε ο Ρέυμοντ. Αυτή και κάποιος άλλος, αλλά δεν το είπε δυνατά.

«Πρέπει να ελευθερώσουμε τη Ρεγγίνα», συνέχισε ο Ρένος.

«Πρώτα πρέπει να τη βρούμε», τόνισε η Ρίτα. «Στοιχηματίζω ότι η Ρέα Σκορπίνα την κρατά αιχμάλωτη στο σπίτι της».

«Κι εγώ το πιστεύω, αλλά πώς θα τη βγάλουμε από εκεί;»

«Έχω σχέδιο», δήλωσε ο Ρέυμοντ. Οι υπόλοιποι τον κοίταζαν με προσοχή.

Το σχέδιό του ήταν αρκετά απλό. Θα πήγαιναν στο σπίτι της Ρέας Σκορπίνας, θα έμπαιναν μέσα χωρίς να τους αντιληφθεί, θα εύρισκαν τη Ρεγγίνα και θα την ελευθέρωναν. Όταν η Ρεβέκκα τον ρώτησε πώς θα έμπαιναν στο σπίτι, της απάντησε ότι δεν ήταν δύσκολο. Η Ρέα Σκορπίνα είχε καυχηθεί πολλές φορές ότι τα παράθυρα του σπιτιού της ήταν διαρκώς μισάνοιχτα. Το μόνο που είχαν να κάνουν ήταν να μπουν από ένα παράθυρο.

Στη Ρεβέκκα δεν άρεσε αυτή η ιδέα.

«Αυτό λέγεται παράνομη είσοδος», είπε «και τιμωρείται από το νόμο».

«Δεν είναι παράνομη είσοδος», αντέτεινε η Ρίτα. «Είναι επιχείρηση διάσωσης».

Η Ρεβέκκα δεν πείστηκε.

«Εξακολουθώ να πιστεύω ότι είναι καλύτερο να αφήσουμε την αστυνομία να χειριστεί την υπόθεση», δήλωσε.

Ο Ρένος κούνησε το κεφάλι του αρνητικά.

«Δεν θα καταφέρουμε τίποτα. Οι αστυνομικοί δεν πρόκειται να μπουν κρυφά, από το παράθυρο. Απλά, θα χτυπήσουν το κουδούνι και θα μιλήσουν με τη Ρέα Σκορπίνα, αλλά είμαι βέβαιος ότι θα κατορθώσει να τους κοροϊδέψει. Μην ξεχνάτε ότι είναι σπουδαία ηθοποιός. Όχι, πρέπει να πάμε εμείς. Εδώ όμως προκύπτει ένα άλλο πρόβλημα και θα το λύσω εγώ».

Όλοι τον κοίταζαν.

«Ένας από μας πρέπει να την απομακρύνει από το σπίτι της», συνέχισε ο Ρένος.

«Προσφέρομαι να το κάνω εγώ. Θα πάω πρώτος, θα χτυπήσω το κουδούνι και θα της πω

με ενθουσιασμό ότι ένα βενζινάδικο κάνει μια ειδική προσφορά βενζίνης και λαδιού. Δεν θα μπορέσει να αντισταθεί. Θα τρέξει αμέσως να γεμίσει το ντεπόζιτο του αυτοκινήτου της και κανένα εφεδρικό ντενεκέ. Όταν θα με ρωτήσει πού είναι αυτή η ειδική προσφορά, θα της πω ότι δεν θυμάμαι τη διεύθυνση, αλλά θα πάω μαζί της για να της δείξω το δρόμο. Έτσι, θα την επιτηρώ και, όταν θα επιστρέψει στο σπίτι της, θα σας προειδοποιήσω για να φύγετε».

«Αυτό μου φαίνεται πολύ επικίνδυνο», παρατήρησε η Ρίτα. «Όταν ανακαλύψει ότι δεν υπάρχει προσφορά βενζίνης και λαδιού, θα απαγάγει και σένα».

Ο Ρένος χαμογέλασε δειλά.

«Αμφιβάλλω», απάντησε. «Θα προσποιηθώ ότι δεν θυμάμαι πού βρίσκεται το βενζινάδικο. Είμαι πολύ καλός ηθοποιός», πρόσθεσε με ένα ελαφρό χαμόγελο. «Θα την κάνω να οδηγή άσκοπα για αρκετές ώρες κι όταν βαρεθεί, θα είναι πολύ αργά. Τότε πια, θα έχετε ήδη ελευθερώσει τη Ρεγγίνα».

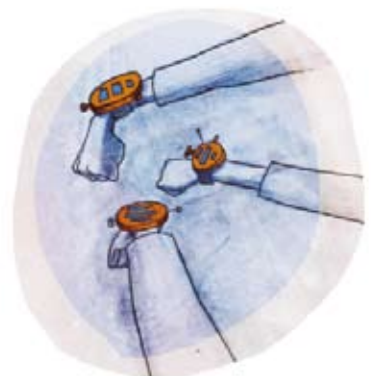
«Εντάξει, Ρένο», συμφώνησε η Ρίτα. «Θα ξεσκεπάσουμε τη Ρέα Σκορπίνα και θα της δώσουμε να καταλάβει ότι αν δοκιμάσει να κάνει καμιά ανοησία, θα την καταγγείλουμε στον Διευθυντή του σχολείου και τότε, η μικρή μας Αερίτισσα θα την πατήσει ολοκληρωτικά».

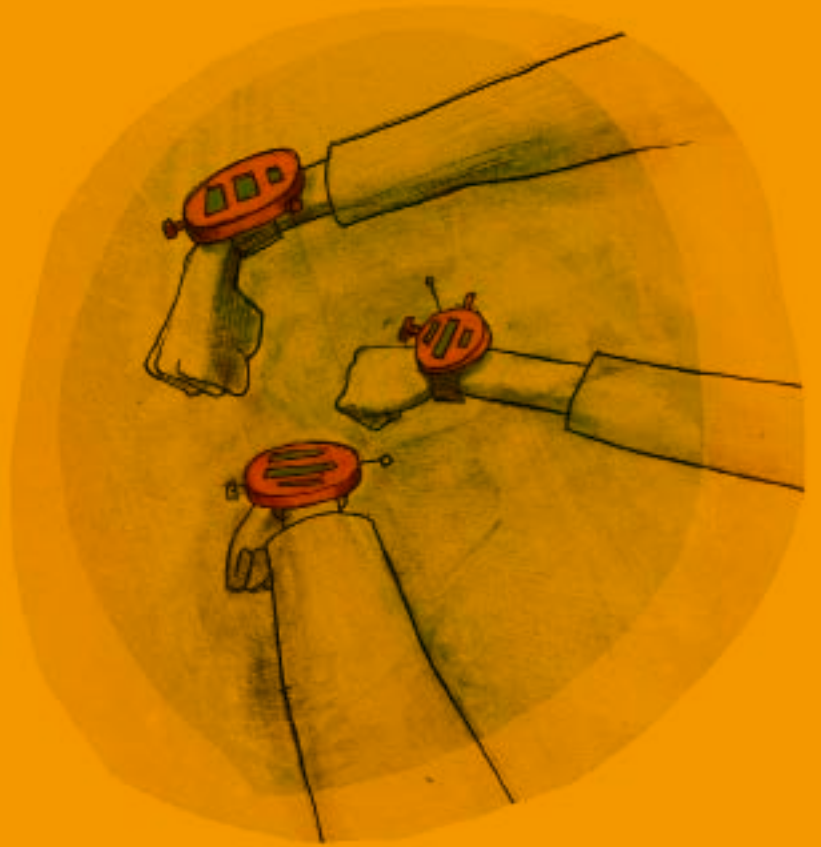
Η Ρεββέκα κοίταξε με θαυμασμό τον Ρένο και είπε: «Ήδη έχει πολλά προβλήματα. Όμως, δυστυχώς, εγώ δεν μπορώ να σας βοηθήσω. Είμαι ενήλικη και δεν μου επιτρέπεται να παρανομήσω. Αν μπω παράνομα στο σπίτι της, έστω και σε μια επιχείρηση διάσωσης, θα είμαι τελείως ακάλυπτη, νομικά».

«Συμφωνώ», είπε η Ρίτα. «Εξάλλου, πιστεύω ότι αυτή η επιχείρηση χρειάζεται μικρούς Βροχοποιούς, όχι ενήλικες. Εμείς είμαστε ταχύτεροι, πιο ευέλικτοι και εντοπιζόμαστε πιο δύσκολα. Εσύ, μείνε καλύτερα στο αρχηγείο μας και θα επικοινωνήσουμε μαζί σου αν συμβεί κάτι. Φοράς το ρολόι σου;»

Η Ρεβέκα έγνεψε καταφατικά. Η Ρίτα είχε δώσει σ' όλους από ένα ειδικό ρολόι που λειτουργούσε και σαν πομπός. Όταν θα έστελναν σήματα ο ένας στον άλλο, τα ρολόγια θα δονούνταν στους καρπούς τους. Αν υπήρχε κάποιος κίνδυνος, το άτομο που έστελνε το σήμα θα ενεργοποιούσε το συναγερμό στα ρολόγια των άλλων και θα τους προειδοποιούσε. Συμφώνησαν να το κάνει αυτό ο Ρένος μόλις η Ρέα Σκορπίνα θα ξεκινούσε για να επιστρέψει στο σπίτι της.

«Πάω λοιπόν», ανακοίνωσε ο Ρένος. «Ευχηθείτε μου καλή τύχη. Αν μετά από μια ώρα δεν σας έχω ειδοποιήσει, θα πει ότι μπορείτε να προχωρήσετε με ασφάλεια. Ευχηθείτε μου καλή τύχη».

Κεφάλαιο 9

Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ

Μετά από μια ώρα και δέκα λεπτά, η Ρενάτα, η Ρίτα κι ο Ρέυμοντ στέκονταν έξω από το σπίτι της Ρέας Σκορπίνας.

Ήταν ένα γκριζο φθινοπωρινό βράδυ, αλλά ο ουρανός ήταν καθαρός, χωρίς σύννεφα, σαν τις αίθριες μέρες του Ιουλίου.

Το σπίτι ήταν τριώροφο και είχε τόσα δωμάτια όσα ένα ξενοδοχείο μετρίου μεγέθους.

Όλα τα δωμάτια φωτίζονταν με λάμπες τόσο ισχυρές που, εκτός από τα δωμάτια, φώτιζαν και τους εξωτερικούς τοίχους του σπιτιού.

Γύρω από το σπίτι υπήρχε ένα στενό ασφαλτοστρωμένο δρομάκι που το φώτιζαν εκατοντάδες προβολείς τοποθετημένοι πάνω σε μεταλλικές κολόνες, χωμένες στην ασφαλτο.

Όλα τα παράθυρα ήταν μισάνοιχτα, όπως είχε περιγράψει η Ρέα Σκορπίνα. Οι τρεις Βροχοποιοί κοίταξαν ο ένας τον άλλο.

Το εκτυφλωτικό λευκό φως έκανε τα πρόσωπά τους να φαίνονται ακόμα χλομότερα.

«Τώρα τι κάνουμε;» ψιθύρισε η Ρενάτα.

Ο Ρέυμοντ ήθελε να επιστρέψει στο σπίτι του, αλλά αυτό ήταν αδύνατο. Στο κάτω-κάτω, το σχέδιο ήταν δικό του και δεν μπορούσε πια να κάνει πίσω.

«Πρέπει να μπούμε μέσα», αποκρίθηκε.

«Το ξέρω», δήλωσε η Ρενάτα. «Αλλά από πού;»

«Εμείς οι δυο θα μπούμε από αυτή την πλευρά», τους εξήγησε η Ρίτα. «Ο Ρέυμοντ θα πάει από πίσω. Ας συγχρονίσουμε τα ρολόγια μας. Το δικό μου λέει εφτά και είκοσι εφτά».

«Και το δικό μου», δήλωσε η Ρενάτα.

«Και το δικό μου», είπε ο Ρέυμοντ. «Όχι, σταθείτε. Τώρα είναι εφτά και είκοσι οκτώ».

«Τόσο λέει και το ρολόι μου», απάντησε η Ρενάτα.

«Ναι, γιατί ο χρόνος περνάει γρήγορα», παρατήρησε η Ρίτα. «Πρέπει να ξεκινήσουμε. Όποιος βρει τη Ρεγγίνα, στέλνει σήμα με δόνηση. Αν εμφανιστεί ξαφνικά η Ρέα Σκορπίνα, πρέπει να...»

«Ενεργοποιήσουμε το συναγερμό;» ρώτησε η Ρενάτα.

«Ναι».

Η Ρενάτα παρατηρούσε τη φωτισμένη άσφαλο.

«Είναι άσκοπο. Αν η Ρέα Σκορπίνα μας ανακαλύψει, καλύτερα να τα παρατήσουμε αμέσως. Θα έχουμε χάσει».

«Ηρέμησε», τόνισε η Ρίτα. «Η Σκορπίνα δεν θα εμφανιστεί. Τώρα, τριγυρίζει στην εξοχή με τον Ρένο, ψάχνοντας ένα ανύπαρκτο βενζινάδικο. Είστε έτοιμοι; Ωραία. Καλή τύχη! Θα τα καταφέρουμε».

Ο Ρέυμοντ δεν ήταν απόλυτα σίγουρος γι' αυτό, αλλά προχώρησε στη φωτισμένη άσφαλο ως το πίσω μέρος του σπιτιού, όπως του είχε υποδείξει η Ρίτα. Εκεί, ήταν σκοτεινά.

Ο τοίχος του σπιτιού είχε πάνω από είκοσι παράθυρα, σε τρεις σειρές κι ο Ρέυμοντ επέλεξε ένα από τα μεγαλύτερα, στο ισόγειο. Όπως περίμενε, το παράθυρο ήταν μισάνοιχτο κι άνοιξε εύκολα.

Δεν απείχε πολύ από το έδαφος κι έτσι κατάφερε να αναρριχηθεί γρήγορα και να τρυπήσει στο σπίτι. Πάτησε στο πάτωμα, με το πρόσωπο στραμμένο προς το παράθυρο.

Όταν στράφηκε προς το εσωτερικό του δωματίου, χρειάστηκε να καλύψει τα μάτια του με το χέρι του γιατί τον τύφλωσε το φως που έπεφτε πάνω του, όχι από τη λάμπα που κρεμόταν από την οροφή, αλλά από ένα μεγάλο προβολέα τοποθετημένο στην άκρη του δωματίου. Έμοιαζε με τους προβολείς που χρησιμοποιούσαν στο σχολικό θέατρο. Φώτιζε πολύ δυνατά κι έκανε κάποια πράγματα που βρίσκονταν πεταμένα στο πάτωμα να λάμπουν σαν τον ήλιο.

Καθώς τα μάτια του άρχισαν να συνηθίζουν το δυνατό φως, διέκρινε απομεινάρια από παλιές καφετιέρες, ένα ποδήλατο, μια τοστιέρα κι άλλα άχρηστα αντικείμενα. Όλα ήταν ανακατεμένα με μεγάλα, καφέ-κόκκινα, χοντρά κομμάτια σκουριάς σε μια μεγάλη μπανιέρα που αποσαθρωνόταν. Το φως του προβολέα έκανε το πάτωμα να μοιάζει με σκηνή θεάτρου και τη μπανιέρα με θεατρικό σκηνικό.

Ο Ρέυμοντ ένιωθε ότι είχε ξαναδεί κάτι τέτοιο, αλλά δεν μπορούσε να θυμηθεί πότε και πού.

Κοίταξε γύρω του. Το δωμάτιο ήταν άδειο, εκτός από τη στοίβα με τα παλιοσίδερα. Έκανε αποπνικτική ζέστη και μολονότι μόλις είχε μπει, είχε ήδη αρχίσει να ιδρώνει. Κάτω από το παράθυρο υπήρχε μια ηλεκτρική σόμπα που ζεματούσε. Την έσβησε, τράβηξε το φινι του προβολέα από την πρίζα, σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπό του και βγήκε από το δωμάτιο.

Βρέθηκε σ' ένα διάδρομο ο οποίος φωτιζόταν από δέκα γυμνές λάμπες που κρέμονταν από την οροφή. Αν και φορούσε παπούτσια, ένιωθε τη θερμότητα από τα καλώδια θέρμανσης που ήταν τοποθετημένα κάτω από το πάτωμα να του καίνε τις πατούσες.

Κατά μήκος ενός τοίχου υπήρχε μια σειρά από σκουριασμένες σιδερένιες καρέκλες. Ο άλλος τοίχος είχε πέντε πόρτες. Μια και δεν ήξερε πού να ψάξει και αφού η θερμότητα από τα καλώδια του πατώματος γινόταν αφόρητη, άνοιξε την πλησιέστερη πόρτα. Μπήκε σε μια κουζίνα και στάθηκε, κοιτάζοντας το θέαμα με στόμα ανοιχτό.

Όλο το πάτωμα της κουζίνας ήταν στρωμένο με σκουπίδια, υπολείμματα τροφών, πλαστικές σακούλες, πλαστικά μπουκάλια, βαζάκια μαρμελάδας, δοχεία σούπας, αλουμινόχαρτο, φίλτρα καφέ, άδεια και μισοάδεια κουτιά γάλακτος, σάπιες ντομάτες, μouxλιασμένες φέτες ψωμιού, άδειες και μισοάδειες φιάλες αναψυκτικών, χάρτινα πιάτα και ποτήρια, πλαστικά ποτήρια, μαχαίρια, κουτάλια και πιρούνια, άδειες και μισοάδειες κονσέρβες και πολλά άλλα αντικείμενα που ο Ρέυμοντ δεν αναγνώριζε, εκτός από το ότι ήταν σίγουρα σκουπίδια και είχαν απαίσια όψη και οσμή.

Η μπόχα ήταν σχεδόν αφόρητη, όμως έμεινε καρφωμένος στη θέση του με το στόμα ορθάνοιχτο. Για δεύτερη φορά, σε διάστημα λίγων λεπτών, αισθάνθηκε ότι είχε ξαναζήσει μια παρόμοια εμπειρία. Ήταν σαν να ξαναζούσε μια ανάμνηση. Η μυρωδιά της σαπίλας που έφερνε προς το μέρος του ο αέρας, ενώ εκείνος προσπαθούσε να ανασάνει, τον έκανε να συνειδητοποιήσει πως αυτό που έβλεπε δεν ήταν απλώς μια ανάμνηση. Ήταν πραγματικότητα. Κι αυτή η πραγματικότητα βρωμούσε απαίσια.

Οπισθοχώρησε και βγήκε από την κουζίνα. Έτρεξε στο διάδρομο κι άνοιξε την επόμενη πόρτα που οδηγούσε σε ένα μπάνιο, όπου έτρεχε ζεστό νερό από όλες τις βρύσες. Στον τοίχο υπήρχε ένα μεγάλο τζακούζι που κόχλαζε κι έβγαζε φυσαλίδες. Σ' ένα ράφι, πλάι στη μπανιέρα, υπήρχαν τέσσερις μεγάλες, φρεσκοπλυμένες πετσέτες. Ο Ρέυμοντ αισθάνθηκε την ανάγκη να κάνει ένα μπάνιο με αφρόλουτρο για να χαλαρώσει. Ένιωθε βρώμικος, αν και δεν είχε μείνει στην κουζίνα πάνω από τριάντα δευτερόλεπτα. Κοίταξε για λίγο με λαχτάρα τις φυσαλίδες κι ύστερα βγήκε τρέχοντας στο διάδρομο.

Το επόμενο δωμάτιο που μπήκε δεν ήταν δωμάτιο, αλλά ντουλάπι. Κι ήταν γεμάτο. Γεμάτο σβούρες!

Η Ρίτα του είχε πει πως κάποιος είχε κλέψει όλες τις σβούρες των Βροχοποιών του σχολείου. Ήταν αυτές.

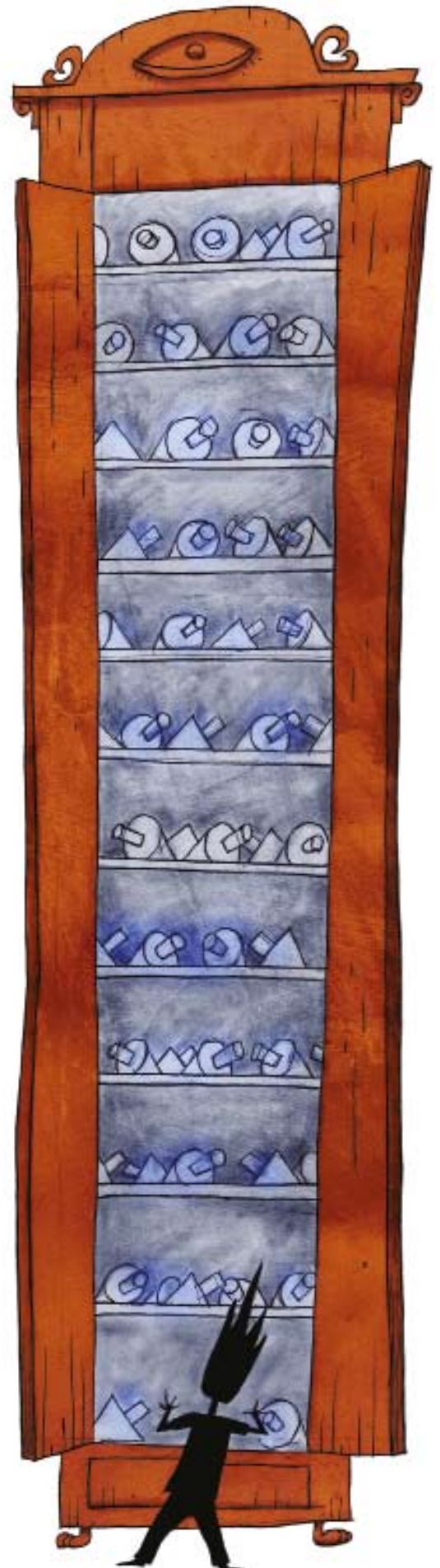
Τις είχε κλέψει η Ρέα Σκορπίνα.

Ο Ρέυμοντ δεν απόρησε καθόλου, απλά ένωσε μεγαλύτερη αποστροφή για αυτή τη γυναίκα. Ήταν κλέφτρα! Απαγωγέας! Ένα γουρούνι που ρύπαινε το περιβάλλον! Αλήθεια, τι άνθρωπος είναι; αναρωτήθηκε. Δάγκωσε το χείλος του. Είναι Αερίτισσα και μάλιστα, όχι απλή Αερίτισσα, σκέφτηκε. Η Ρέα Σκορπίνα είναι μια από τις χειρότερες Αερίτισσες που ζουν στη Γη και ρυπαίνουν το περιβάλλον. Αποτελεί απειλή γιατί θέτει σε κίνδυνο την ίδια την επιβίωση της Γης. Δεν πρέπει να το ξεχνώ αυτό, σκέφτηκε. Πρέπει να είμαι προσεκτικός. Αν με ανακαλύψει, είναι ικανή να κάνει τα χειρότερα.

Γλίστρησε αθόρυβα στο διάδρομο, άνοιξε μια άλλη πόρτα και βρέθηκε σε ένα δωμάτιο με ένα μεγάλο γραφείο μπροστά στο μεγάλο μισάνοιχτο παράθυρο που έβλεπε στο σταθμό παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας που βρισκόταν λίγο πιο μακριά. Το γραφείο ήταν ξύλινο και σ' ένα από τα πόδια του ήταν βιδωμένη μια μπρούντζινη πλάκα που έγραφε: «ΓΝΗΣΙΟ ΞΥΛΟ ΤΡΟΠΙΚΟΥ ΔΑΣΟΥΣ». Μπροστά στο γραφείο υπήρχε ένα κάθισμα του οποίου το σχήμα θύμιζε προβοσκίδα ελέφαντα και ήταν ντυμένο με γκρι-μπλε δέρμα. Στο πάτωμα, πλάι στο παράθυρο, υπήρχε ένα βαλσαμωμένο πάντα. Πλησίασε το γραφείο κι άνοιξε ένα συρτάρι. Μέσα βρήκε ένα σωρό σχέδια που κάτι του θύμιζαν. Πού τα έχω δει; αναρωτήθηκε.

Ξαφνικά, θυμήθηκε. Στη Γιώνα. Ήταν σχέδια κατασκευής αυτοσπιτιών. Μήπως η Ρέα Σκορπίνα σχεδίαζε να κατασκευάσει αυτοσπίτια στη Γη; Μάλλον. Τα πράγματα ήταν πολύ χειρότερα από ό,τι φανταζόταν.

Άνοιξε άλλο ένα συρτάρι κι έβγαλε ένα ντοσιέ που

έμοιαζε με εκείνα που χρησιμοποιούσαν στις πρόβες του θεατρικού έργου του σχολείου.
Το άνοιξε. Στην πρώτη σελίδα ήταν γραμμένη με μαρκαδόρο η επικεφαλίδα:

Η ΓΗ ΘΑ ΣΚΟΥΡΙΑΣΕΙ
ΕΝΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΟ ΔΡΑΜΑ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ: ΡΕΑ ΣΚΟΡΠΙΝΑ ΚΑΙ Β.Σ.

Γύρισε σελίδα. Πάνω-πάνω, διάβασε:

Σκηνή 1η:

ΓΗΙΝΟ ΕΤΟΣ 2050.

ΕΝΑΣ ΟΜΟΡΦΟΣ ΣΚΟΥΠΙΔΟΤΟΠΟΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΚΑΣΤΡΟ.

ΜΙΑ ΟΜΑΔΑ ΕΥΘΥΜΩΝ ΑΕΡΙΤΩΝ ΜΠΑΙΝΕΙ ΧΟΡΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΗ ΣΚΗΝΗ.

ΑΕΡΙΤΕΣ (ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΝ):

Φαντάσου μια Γη όπου όλοι μπορούν να πιουν μαύρο νερό

Πηχτό και γλυκερό. Όλοι οι λαοί.

Με αεροπλάνα πάνε τα παιδιά σχολειό

Κι αυτό μας γεμίζει χαρά περισσή.

Ας σκουριάσει ο πλανήτης

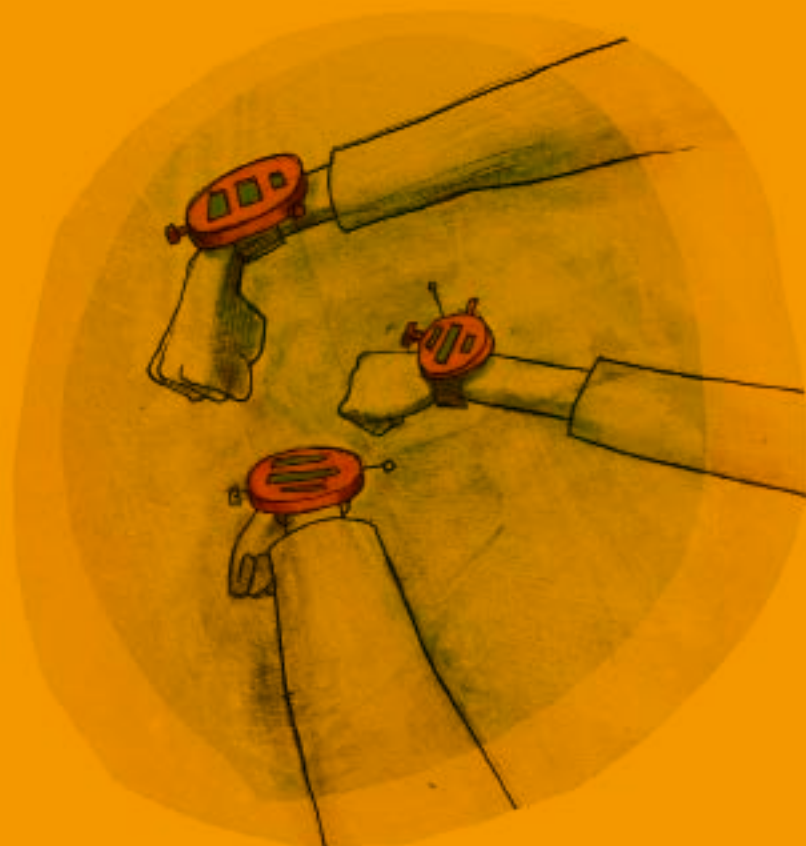
Θέλουμε ρύπανση

Ας γεμίσουν τα πνευμόνια μας με βλαβερές ουσίες

Ανάψτε φώτα

Κάντε ντους

Και τραγουδήστε το όμορφο τραγούδι του Αερίτη

Κεφάλαιο 10

ΕΝΑΣ ΑΠΟΤΡΟΠΑΙΟΣ ΒΡΟΧΟΠΟΙΟΣ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΣΤΗ ΣΚΗΝΗ

Ο Ρέυμοντ άφησε το ντοσιέ πάνω στο γραφείο, κάθισε στην καρέκλα και σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπό του. Αυτό ήταν κείμενο θεατρικού έργου, αλλά όχι εκείνο που είχε γράψει ο ίδιος με τους φίλους του. Αυτό ήταν το θεατρικό έργο της Ρέας Σκορπίνας, όπου οι Αερίτες κι όχι οι Βροχοποιοί ήταν οι ήρωες. Το ρεφρέν του τραγουδιού δεν έλεγε «Βοηθήστε τον πλανήτη μας να ζήσει», αλλά «Ας σκουριάσει ο πλανήτης». Τέτοια ήταν η πλοκή αυτού του έργου. Η Ρέα Σκορπίνα είχε απαγάγει τη Ρεγγίνα που έπαιζε έναν από τους πρωταγωνιστικούς ρόλους στο έργο των Βροχοποιών για να αναβληθεί η πρεμιέρα. Κρίμα, θα έλεγε η Σκορπίνα, αλλά ευτυχώς έχω έτοιμο ένα άλλο έργο. Ίσως είχε ήδη αρχίσει κρυφά τις πρόβες με το καινούριο κείμενο, μαζί με τον Β.Σ. Ποιος ήταν αυτός; Ο Ρέυμοντ δεν γνώριζε κανέναν Β.Σ. Μήπως ήταν...; Σηκώθηκε από το κάθισμα και κοίταξε γύρω του. Πλάι στην πόρτα κρεμόταν μια φωτογραφία που δεν είχε προσέξει ως τότε. Έδειχνε κάποιους ανθρώπους, αλλά ήταν πολύ μακριά και δεν διέκρινε τα πρόσωπά τους. Πλησίασε στην πόρτα. Ήταν η φωτογραφία ενός άντρα και μιας γυναίκας. Η γυναίκα ήταν σίγουρα η Ρέα Σκορπίνα, όμως κι ο άντρας κάτι του θύμιζε. Είχε άσπρα μαλλιά, αλλά δεν φαινόταν πολύ μεγάλος. Η φωτογραφία ήταν κορνιζαρισμένη και σε μια γωνιά της ήταν χωμένη μια μικρότερη φωτογραφία. Η φωτογραφία ενός παιδιού. Τι του θύμιζε αυτό το παιδί; Μα ναι, το παιδί ήταν...

Το δωμάτιο έβραζε από τη ζέστη, αλλά ο Ρέυμοντ ρίγησε. Ξαφνικά, τα κατάλαβε όλα: τα σκουριασμένα μέταλλο που θύμιζαν θεατρικό σκηνικό, τη μπόχα στην κουζίνα, τα σχέδια κατασκευής αυτοσπιτιών!

Όλες οι υποψίες του ήταν σωστές, αλλά του είχε ξεφύγει το σημαντικότερο. Δεν είχε καταλάβει γιατί το άτομο αυτό είχε γίνει προδότης. Τώρα, το κατάλαβαινε κι αυτό που αντιλαμβανόταν ήταν πολύ, πολύ χειρότερο από εκείνο που υποπτευόταν προηγουμένως.

Το χέρι του έτρεμε τόσο πολύ ώστε με δυσκολία κατάφερε να πατήσει το κουμπί του συναγερμού του ρολογιού του. Μόλις το πάτησε, ένας εκκωφαντικός ήχος αντήχησε σ' όλο το σπίτι της Ρέας Σκορπίνας. Άνοιξε απότομα την πόρτα κι έτρεξε έντρομος στο διάδρομο. Έπρεπε να βρει τα άλλα παιδιά και να βγουν από εκεί μέσα όσο πιο γρήγορα μπορούσαν. Αμέσως!

Έπρεπε να καλύψει μόνο λίγα μέτρα, αλλά ένιωσε σαν να έτρεχε αρκετή ώρα. Έφτασε στην τελευταία πόρτα κι έσκυψε, πιάνοντας τα γόνατά του, λαχανιασμένος. Όταν ξανασηκώθηκε, η πόρτα ήταν ανοιχτή. Κοίταξε μέσα στο μικρό δωμάτιο που είχε ένα καναπέ μπροστά σε μια μεγάλη οθόνη τηλεόρασης. Στον καναπέ κάθονταν τρία άτομα με την πλάτη γυρισμένη προς το μέρος του. Ο Ρέυμοντ ανακουφίστηκε βλέποντας τη Ρενάτα, τη Ρίτα και τη... Ρεγγίνα.

«Τα καταφέραμε», τους φώναξε. «Νικήσαμε! Τώρα, πρέπει να φύγουμε από δω».

Τα τρία κορίτσια στράφηκαν προς το μέρος του, αλλά δεν σηκώθηκαν από τον καναπέ.

«Ελάτε! Πρέπει να βιαστούμε! Πριν είναι πολύ αργά. Ξέρω ποιος...» Έπαψε να μιλάει.

Τα τρία κορίτσια στον καναπέ δεν απάντησαν. Κάτι δεν πήγαινε καλά, αλλά δεν ήξερε τι, ώσπου άκουσε μια πάρα πολύ γνωστή φωνή πίσω του.

«Δυστυχώς για σένα, είναι ήδη πολύ αργά».

Στράφηκε αργά. Μπροστά του στέκονταν η Ρέα Σκορπίνα κι ο προδότης. Ήταν ο Ρένος που χαμογέλασε σχεδόν αθώα στον Ρέυμοντ.

«Βλέπεις τις πιάσαμε», δήλωσε ο Ρένος. «Και τώρα, πιάσαμε κι εσένα. Επομένως, μάλλον δεν θα παιχτεί το θεατρικό έργο των Βροχοποιών. Συμφωνείς;»

Ο Ρέυμοντ άνοιξε το στόμα του, το έκλεισε και το ξανάνοιξε, αλλά δεν βγήκε κανένας ήχος.

«Αντε, αγόρι μου», είπε χαρούμενα η Ρέα Σκορπίνα. «Θέλεις να πεις κάτι;»

Εκείνος έγνεψε καταφατικά.

«Εμπρός λοιπόν. Πες το», επανέλαβε η Σκορπίνα. «Έχεις το λόγο».

«Εντάξει», ξεστόμισε λαχανιασμένος ο Ρέυμοντ. «Θέλω να μάθω ένα πράγμα». Κοίταξε τον Ρένο.

«Ποιο είναι το φυσικό χρώμα των μαλλιών σου; Τι χρώμα είχαν όταν γεννήθηκαν;»

Για μια στιγμή, το πρόσωπο του Ρένου πάγωσε. Κοίταξε τον Ρέυμοντ ψυχρά κι ύστερα, χαμογέλασε.

«Είναι λευκά», του απάντησε και τράβηξε από το κεφάλι του τη μαύρη περούκα που φορούσε.

Ο Ρένος! Αυτός λοιπόν ήταν ο προδότης. Ο Ρέυμοντ τον υποπτευόταν εδώ και πολύ καιρό. Ουσιαστικά, έπρεπε να το είχε καταλάβει από τότε που ο Ρένος πρότεινε να φτιάξουν καμινάδες τόσο ψηλές που θα έφταναν μέχρι το θώρακα αερίου ή την ατμόσφαιρα για να χάνεται η μόλυνση στον ουρανό και να μη βλάπτει τη Γιώνεα. Έτσι είχε δηλώσει, αλλά οποιοσδήποτε Βροχοποιός θα καταλάβαινε ότι αυτή η ιδέα ήταν ανόητη. Το πρόβλημα δεν είναι το μήκος της καμινάδας, αλλά αυτό που βγάζει η καμινάδα. Επίσης, ο Ρένος είχε εισηγηθεί να κάνουν ντους οι κάτοικοι της Γιώνεας είκοσι φορές την ημέρα. Το ίδιο είχε προτείνει και η Ρέα Σκορπίνα, λες κι αυτός θα ήταν ο τέλειος τρόπος εξοικονόμησης νερού και ενέργειας! Εξάλλου, ο Ρένος είχε δώσει στον Ρέυμοντ το σπρέι ζάχαρης για να το ψεκάσει στο στόμα του Ρούσκου, του μαντρόσκυλου του Ρολάνδου Σκουριά. Ο Ρούσκος λάτρευε τα σπρέι ζάχαρης. Αν του έδινε μια μικρή δόση, θα χαλάρωνε και θα κοιμόταν. Αν όμως του έδινε μεγάλη δόση, θα γινόταν υπερκινητικός. Όταν ο Ρέυμοντ ψέκασε το σκύλο, μετά από λίγα δευτερόλεπτα εκείνος χοροπηδούσε σαν πρωταθλητής γυμναστικής των Ολυμπιακών Αγώνων. Προφανώς, ο Ρένος είχε πειράξει το σπρέι έτσι ώστε ο Ρούσκος να πάρει μεγαλύτερη δόση ζάχαρης από όση έπρεπε. Ο Ρέυμοντ υποπτευόταν όλο και περισσότερο ότι ο Ρένος ήταν ο προδότης, αλλά μόνο όταν είδε τη φωτογραφία στον τοίχο κατάλαβε το λόγο.

Κούνησε το κεφάλι του σκεπτικός.

«Σωστά», είπε. «Το είχα καταλάβει. Τα μαλλιά σου είναι λευκά. Σε λυπάμαι».

Ο Ρένος συνέχιζε να τον κοιτάζει με παγερό ύφος.

«Μη λυπάσαι εμένα», αποκρίθηκε. «Να λυπάσαι εσάς. Εσείς είστε οι αιχμάλωτοι».

Η Ρέα Σκορπίνα έγνεψε καταφατικά.

«Σωστά», συμφώνησε. «Φυσικά, θα μείνετε κλειδωμένοι εδώ, ώσπου ο Βερνάρδος κι εγώ να ανεβάσουμε το δικό μας έργο».

Τα τρία κορίτσια κοιτούσαν έκπληκτες τον Ρένο.

«Σε λένε Βερνάρδο;» ρώτησε η Ρεγγίνα.

«Ναι», επιβεβαίωσε η Σκορπίνα. «Το αληθινό του όνομα είναι Βερνάρδος. Πάντα μου άρεσε αυτό το όνομα».

«Πάντα σου άρεσε;» ρώτησε η Ρενάτα. «Τι σχέση έχεις εσύ με το όνομά του;»

«Δυστυχώς μεγάλη», επενέβη ο Ρέυμοντ. «Είσαι η μητέρα του, σωστά;»

Η Ρέα Σκορπίνα χάιδεψε τα λευκά μαλλιά του Ρένου.

«Ναι, είμαι», αποκρίθηκε τρυφερά. «Ο Βερνάρδος είναι το παιδί του έρωτά μου».

«Άρα δεν κατάγεσαι από τη Γιώνεα», παρατήρησε η Ρίτα.

Ο Ρένος έγνεψε καταφατικά.

«Μήπως είσαι Γήινος;» ρώτησε η Ρενάτα.

Εκείνος κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

«Από πού είσαι τότε;» ρώτησε η Ρίτα.

«Από...» άρχισε να λέει ο Ρέυμοντ, αλλά τον διέκοψε η Ρεγγίνα που όσο περνούσε η ώρα κοκκίνιζε περισσότερο, από θυμό. Τώρα ξέσπασε.

«Δεν θα γλιτώσετε εσείς οι δυο!» ούρλιαξε θυμωμένη. «Όταν τα άλλα παιδιά θα ανακαλύψουν ότι λείπουμε, θα ψάξουν να μας βρουν και η Ρεβέκκα θα τους αποκαλύψει ότι μας απαγάγατε. Τότε, το παιχνιδάκι σας θα τελειώσει! Καλύτερα να μας ελευθερώσετε από τώρα!»

Η Ρέα Σκορπίνα έτριψε τη μύτη της, σαν να σκεφτόταν τα λόγια της Ρεγγίνας.

«Α, η Ρεβέκκα», είπε, κεφάτη. «Η καημένη η Ρεβέκκα».

Έγνεψε στον Ρένο κι εκείνος άνοιξε την πόρτα ενός ψηλού ντουλαπιού που στεκόταν στη γωνιά του δωματίου. Μέσα βρισκόταν η Ρεβέκκα, δεμένη και φιμωμένη. Η Ρέα Σκορπίνα της έβγαλε το φίμωτρο.

«Λοιπόν αγαπητή μου Ρεβέκκα», είπε, «θα έχεις πολλά να πεις στους μικρούς σου φίλους».

Η Ρεβέκκα κοίταξε απελπισμένη τους υπόλοιπους Βροχοποιούς.

«Λυπάμαι» δήλωσε δειλά. «Μετά που φύγατε, ένωσα άσχημα που δεν αποφάσισα να έρθω μαζί σας. Γνωρίζω καλά τη Ρέα Σκορπίνα και φοβήθηκα ότι θα σας είχε ετοιμάσει

κάποια δυσάρεστη έκπληξη».

«Και είχες δίκιο», συμφώνησε ο Ρένος. «Είχε εμένα».

«Έτσι λοιπόν σας ακολούθησα», συνέχισε η Ρεβέκκα. «Σκέφτηκα πως αν κάποιος από σας βρισκόταν σε δύσκολη θέση, θα μπορούσα να τον βοηθήσω, όμως όταν έφτασα εδώ...»

«Όταν έφτασες εδώ, σε περιμέναμε», συμπλήρωσε η Ρέα Σκορπίνα. «Σε ξέρω πολύ καλά, όπως με ξέρεις κι εσύ. Ήμουν σίγουρη ότι δεν θα άφηνες τους τέσσερις μικρούς Βροχοποιούς να εισβάλουν στο σπίτι μου μόνοι τους».

«Βλέπεις η μαμά μου δεν είναι κουτή», πρόσθεσε ο Ρένος.

Οι Βροχοποιοί ένιωθαν απογοήτευση, αλλά η Ρεγγίνα δεν το έβαλε κάτω.

«Πάντως, τα άλλα παιδιά θα δουν ότι λείπουμε», επέμεινε. «Θα μας ψάξουν».

Η Ρέα Σκορπίνα κούνησε αρνητικά το κεφάλι της.

«Δεν το νομίζω. Διάβασέ τους το γράμμα, Βερνάρδε».

Ο Ρένος (ο Ρέυμοντ δεν τον είχε συνηθίσει ακόμα ως Βερνάρδο) ξεδίπλωσε ένα χαρτί.

«Αυτό το γράμμα απευθύνεται στο Διευθυντή του σχολείου», εξήγησε «και είναι γραμμένο πολύ έξυπνα. Μαμά, γράφεις πάρα πολύ καλά».

Η Ρέα Σκορπίνα χάιδεψε ξανά τα λευκά μαλλιά του Ρένου.

«Το ξέρω αγόρι μου», αποκρίθηκε. «Διάβασε το γράμμα».

«Πολύ καλά», είπε ο Ρένος, κοιτάζοντας περήφανα τους Βροχοποιούς. «Ακούστε λοιπόν αυτό το έξυπνο γράμμα».

Προς το Διευθυντή του Σχολείου

Οι μαθητές που ήρθαν στο σχολείο μας από άλλη περιοχή, επέστρεψαν εκεί και κάποιοι μαθητές μας θα ανταποδώσουν την επίσκεψή τους και θα πάνε άμεσα στο σχολείο τους. Δεν σας ειδοποίησα νωρίτερα διότι αυτή η εξέλιξη συνέβη μόλις τώρα. Επειδή θα συνοδέψω προσωπικά τους μαθητές μας, αναθέτω την επίβλεψη της ομάδας θεάτρου στη συνάδελφό μου και καλή μου φίλη, Ρέα Σκορπίνα. Εμπιστεύομαι απόλυτα την κ. Σκορπίνα να επιβλέψει αυτό το θεατρικό έργο που αφορά στο περιβάλλον, διότι δεν είναι απλώς ενθουσιώδης και δραστήρια, αλλά

διαθέτει και μια εξαιρετικά σύγχρονη άποψη για τα περιβαλλοντικά προβλήματα. Συγκρινόμενη με την κ. Σκορπίνα, εγώ είμαι απελπιστικά οπισθοδρομική. Θα επιστρέψω μαζί με τους μαθητές μου μετά από δεκατέσσερις μέρες και ελπίζω να προλάβω να παραστώ στην πρεμιέρα του συναρπαστικού περιβαλλοντικού θεατρικού έργου της Ρέας Σκορπίνας: *Η Γη Μας Θα Σκουριάσει*.

Μετά τιμής,
Ρεβέκκα Βροχονότα

Ο Ρένος έδωσε το γράμμα στη Ρέα Σκορπίνα κι εκείνη το πρότεινε στη Ρεβέκκα.

«Ιδού το γράμμα σας, δεσποινίς Βροχονότα», είπε με γλυκερή φωνή. «Μένει να το υπογράψεις κι εγώ θα το ταχυδρομήσω στο Διευθυντή του σχολείου μας».

«Και να ήθελα να το υπογράψω, δεν θα μπορούσα», απάντησε θυμωμένη η Ρεβέκκα. «Τα χέρια μου είναι δεμένα».

«Πω! Πω! Σε βρίσκω πολύ ταραγμένη!» δήλωσε η Ρέα Σκορπίνα κουνώντας το κεφάλι της επικριτικά. «Πρέπει να σου λύσουμε τα χέρια αμέσως».

«Θα το κάνω εγώ, μαμά», επενέβη ο Ρένος κι άρχισε να λύνει το σκοινί που ήταν τυλιγμένο γύρω από τους καρπούς της Ρεβέκκας.

«Μην μπαίνεις στον κόπο», πέταξε η Ρίτα. «Δεν θα υπογράψει ποτέ αυτό το γράμμα, έτσι δεν είναι, Ρεβέκκα;»

Η Ρεβέκκα την κοίταξε λυπημένη, τρίβοντας τους καρπούς της για να ξαναρχίσει να κυκλοφορεί το αίμα της.

«Δυστυχώς, πρέπει να το κάνω», απάντησε ήρεμα, «γιατί αν δεν υπογράψω, η Ρέα κι ο Ρεν... θέλω να πω ο Βερνάρδος, θα εξαπολύσουν μια σειρά περιβαλλοντικών τρομοκρατικών ενεργειών στο σχολείο μας».

Ο Ρένος χειροκρότησε με ενθουσιασμό.

«Πιστέψτε με. θα το κάνουμε! Θα κινητοποιήσουμε όλο το σχολείο και θα βάλουμε μπρος πολλές δραστηριότητες, όπως η υπερκατανάλωση και η ρύπανση. Έτσι, μαμά;»

Η Ρέα Σκορπίνα χαμογέλασε σατανικά.

«Εννοείται. Χωρίς κανένα φραγμό».

«Ακόμα κι αν υπογράψεις, αυτοί θα ρυπαίνουν όσο περισσότερο μπορούν, αδιαφορώντας για τις συνέπειες», επέμεινε η Ρίτα.

«Αν υπογράψεις αυτό το γράμμα είμαστε χαμένοι!» φώναξε ο Ρέυμοντ.

«Σε παρακαλώ, μην το κάνεις!» ικέτεψε η Ρεγγίνα.

«Σε παρακαλώ», επανέλαβε η Ρενάτα.

Η Ρέα Σκορπίνα έδωσε ένα στίλο στη Ρεβέκκα που ετοιμάστηκε να υπογράψει, αλλά ξαφνικά δίστασε.

«Δεν είμαι σίγουρη», είπε αργά.

«Κάνε ό,τι θες», δήλωσε η Ρέα Σκορπίνα, χαμογελώντας με κακία.

«Το τοπικό περιβάλλον θα καταστραφεί!»

«Όχι!» ακούστηκε μια λεπτή, καθαρή φωνή. «Δεν θα καταστραφεί».

Όλοι αναπήδησαν και στράφηκαν προς την πόρτα. Δυο άτομα είχαν μπει στο δωμάτιο χωρίς να τους αντιληφθεί κανείς. Ήταν οι δυο νέοι επιστάτες. Ο κοντός στεκόταν μπροστά από τον ψηλό. Τα μάτια του έλαμπαν κάτω από το γείσο του καπέλου του και πάνω από το μεγάλο μουστάκι του και κοίταζαν αυστηρά τη Ρέα Σκορπίνα. Την κοίταξε επίμονα για λίγα δευτερόλεπτα κι ύστερα, την πλησίασε και είπε με την ίδια καθαρή φωνή που είχε φωνάξει ότι η Σκούρη Αλβέρτη ήταν βάτραχος:

«Το τοπικό περιβάλλον ανήκει στη Γη και η Γη ανήκει σε όλους!»

Κεφάλαιο 11

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΕΠΙΣΤΑΤΗ

Ο Ρέυμοντ ένωσε μεγάλη ανακούφιση. Τούτη τη φορά αναγνώρισε αυτή τη φωνή.
«Ρούμπεν, εσύ είσαι;»

Ο μικρός Βροχοποιός ξεκόλλησε το ψεύτικο μουστάκι του και χαμογέλασε πλατιά.

«Αυτοπροσώπως κι ας είμαι τόσο μικροκαμωμένος», απάντησε. «Σκέφτηκα πως ίσως χρειαζόσασταν τη βοήθειά μου κι έτσι, ήρθα. Έφερα κι ένα φίλο μαζί μου».

«Ακριβώς», δήλωσε ο ψηλός επιστάτης. «Αποφάσισα να τον συνοδέψω γιατί ο αγώνας σας είναι δίκαιος».

Ο Ρέυμοντ του χαμογέλασε.

«Ίσως και για να ξαναβρείς την οικογένειά σου».

Ο ψηλός επιστάτης έγνεψε καταφατικά.

«Σωστά», επανέλαβε. «Πάνω από όλα για να ξαναβρώ την οικογένειά μου».

Με το ένα χέρι έβγαλε το μουστάκι του και με το άλλο, το καπέλο του. Τα μάτια του έλαμπαν και τα πυκνά, λευκά μαλλιά του στόλιζαν το μεγάλο κεφάλι του σαν χαίτη. Άνοιξε την αγκαλιά του στη Ρέα Σκορπίνα και ψιθύρισε με φωνή απαλή και σκουριασμένη ταυτόχρονα.

«Αγάπη μου!»

Για μια στιγμή, η Ρέα Σκορπίνα πάγωσε και τον κοίταζε με γουρλωμένα μάτια. Το στόμα της ήταν ορθάνοιχτο και τα μάτια της έλαμπαν σαν να τα φώτιζαν λάμπες των 100 βατ.

Σιγά-σιγά, το πρόσωπό της έγινε κατακόκκινο, αλλά όχι από θυμό αυτή τη φορά. Είχε κοκκινίσει από χαρά. Έτρεξε κι αγκάλιασε τον επιστάτη με τα κοντόχοντρα,

στρουμπουλά μπράτσα της.

«Ρολάνδε!» αναστέναξε. «Αγαπημέne μου Ρολάνδε. Αλήθεια είσαι εσύ;»

Ο Ρολάνδος Σκουριάς τη φίλησε.

«Αγαπημένη μου Ρέα», είπε βραχνά. «Εγώ είμαι. Κανένας άλλος».

«Ουσιαστικά, υπάρχει κι ένας άλλος», παρατήρησε ο Ρούμπεν, αλλά ο Ρολάνδος Σκουριάς δεν του έδωσε σημασία. Το βλέμμα του είχε ήδη αφήσει τη Ρέα κι είχε πέσει τρυφερά στον Ρένο.

«Γιε μου», είπε ήρεμα. «Με λένε Ρολάνδο Σκουριά και είμαι...»

«Ο μπαμπάς μου!» μουρμούρισε χαμηλόφωνα ο Ρένος. «Η μαμά μου είπε πως είσαι ο πραγματικός μου πατέρας».

«Ναι», τον βεβαίωσε ο Ρολάνδος Σκουριάς. «Αλήθεια είναι. Ελπίζω να με συγχωρέσεις».

«Να σε συγχωρέσω;» φώναξε ο Ρένος. «Εγώ πάντα σε θαύμαζα! Είσαι ο καλύτερος πατέρας του κόσμου!»

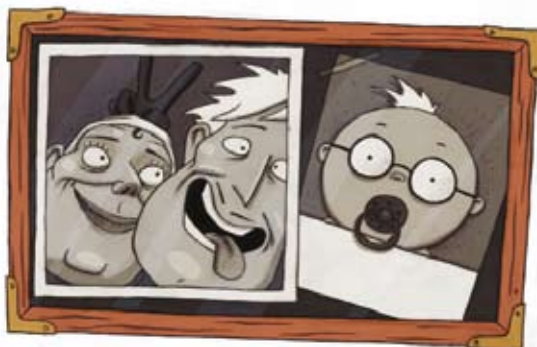
Τώρα, ο Ρένος και η Ρέα Σκορπίνα είχαν αγκαλιάσει και χάιδευαν τον Ρολάνδο Σκουριά που έκλαιγε από χαρά. Η σκηνή ήταν τόσο συγκινητική, ώστε ο Ρέυμοντ κόντεψε να ξεχάσει ότι μπροστά του στέκονταν δυο επικίνδυνοι Αερίτες, ώσπου τον επανέφερε στην πραγματικότητα η φωνή της Ρεγγίνας.

«Ωραία», παρατήρησε, κοιτάζοντας τον Ρέυμοντ. «Είναι κι οι τρεις αξιαγάπητοι και θα μπορούσα να τους φιλοξενήσω στο σπίτι μου, αλλά πες μου σε παρακαλώ τι γίνεται εδώ; Δεν καταλαβαίνω τίποτα».

«Υπάρχει μια παλιά φωτογραφία σε ένα κάδρο στο γραφείο της Ρέας Σκορπίνας», της εξήγησε εκείνος, «που δείχνει ένα αγκαλιασμένο ζευγάρι. Δεν είναι δύσκολο να καταλάβεις ότι είναι ερωτευμένοι».

«Η Ρέα Σκορπίνα κι ο Ρολάνδος Σκουριάς!» φώναξε η Ρίτα.

«Σωστά. Όμως, στο κάδρο υπάρχει κι άλλη μια φωτογραφία. Μια φωτογραφία του...»

«Ρένου;» είπε η Ρεγγίνα.

«Ναι».

«Του Ρένου;» ρώτησε η Ρενάτα. «Δηλαδή ο Ρένος είναι γιος του Ρολάνδου Σκουριά και της Ρέας Σκορπίνας;»

«Ναι, πιστέψτε το», δήλωσε περήφανα ο Ρένος. «Και το όνομά μου δεν είναι Ρένος. Είναι Βερνάρδος Σκουριάς».

Βέβαια, σκέφτηκε ο Ρέυμοντ. Τα αρχικά Β.Σ. είναι δικά του.

Η Ρέα Σκορπίνα του χάιδεψε τα μαλλιά.

«Ο μικρός ασπρομάλλης μου», είπε τρυφερά.

«Είναι και δικός μου», πρόσθεσε ο Ρολάνδος Σκουριάς.

«Ναι», συμφώνησε η Ρέα Σκορπίνα. «Ο μικρός ασπρομάλλης μας».

«Ωραία», παρατήρησε κάπως ανυπόμονα η Ρεβέκκα. «Τώρα που τα ξεκαθαρίσαμε αυτά, θα ήθελα να μάθω όλη την ιστορία σας».

Η Ρέα Σκορπίνα κι ο Ρολάνδος Σκουριάς κοιτάχτηκαν.

«Θα τους τα πεις εσύ ή εγώ;» ρώτησε η Ρέα Σκορπίνα.

«Πες τα εσύ, αγάπη μου», απάντησε ο Ρολάνδος.

«Μπορείς κι εσύ να τα πεις», επέμεινε εκείνη και τον φίλησε στο μάγουλο.

«Προτείνω να μας τα πείτε κι οι δυο», πρότεινε η Ρεγγίνα. «Για να τελειώνουμε».

«Καλή ιδέα», συμφώνησε η Ρέα Σκορπίνα κι άρχισε να διηγείται: «Πάντα πίστευα ότι είναι καλύτερο να καταναλώνεις αντί να εξοικονομείς...»

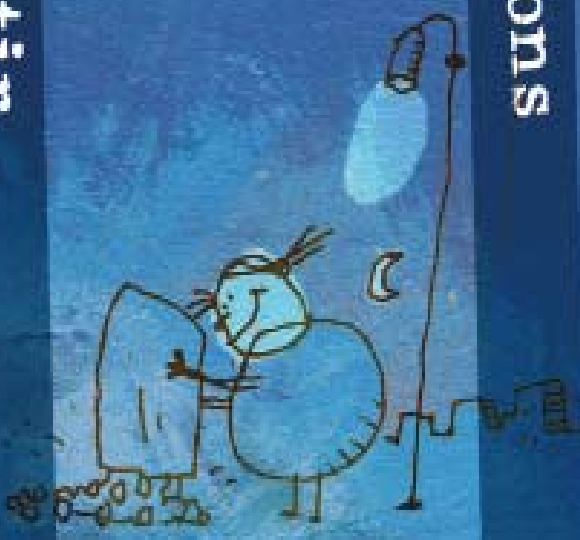
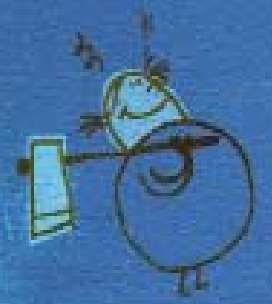
«Αυτό το γνωρίζω», αναστέναξε η Ρεβέκκα. «Το κάνεις γιατί είσαι ασυνείδητη».

«Πραγματικά», παραδέχτηκε η Σκορπίνα, «αλλά έχω αίσθηση του χιούμορ κι αυτό είναι καλό».

ONS

tir

Η Ρεβέκκα κούνησε το κεφάλι της, δείχνοντας πως αμφέβαλε.

«Δεν αρκεί», της απάντησε. «Η αίσθηση του χιούμορ είναι άχρηστη αν δεν μάθεις να νοιάζεσαι για τους άλλους».

«Αυτό ακριβώς ήταν το πρόβλημά μου όταν ήμουν μικρή», συνέχισε η Ρέα Σκορπίνα.

«Ποτέ δεν κατάφερα να ενδιαφερθώ για κανέναν εκτός από τον εαυτό μου και τελικά, ήμουν τρομερά μόνη. Για να είμαι ειλικρινής, δεν ένιωθα άνετα εδώ στη Γη και δεν είχα φίλους. Όταν τα άλλα κορίτσια έπαιζαν με τις κούκλες τους, εγώ μάζευα σακούλες σκουπιδιών και τις άδειαζα στους δρόμους. Διασκέδαζα πολύ. Όταν τα άλλα παιδιά κοιμόντουσαν, εγώ γλιστρούσα αθόρυβα μέσα στο σπίτι κι άνοιγα τις βρύσες και τις ηλεκτρικές συσκευές. Έτσι γλεντούσα. Όταν η αδελφούλα μου έφτιαχνε σπιτάκια με τουβλάκια, ορμούσα αστραπιαία, τα τσαλαπατούσα και τα τσάκιζα, έτσι για πλάκα. Όταν τα παιδιά έφτιαχναν καλύβες στο ύπαιθρο, κρυβόμουν σε μια γωνιά με ένα σφυρί κι ένα τσεκούρι και σας διαβεβαιώνω ότι την επόμενη μέρα δεν έμενε όρθια καμιά καλύβα».

«Γκρεμίζεις τις καλύβες των παιδιών;» ρώτησε αγανακτισμένη η Ρενάτα. «Αυτό είναι τρομερό».

«Δεν ήταν», αντέτεινε η Ρέα Σκορπίνα, κάπως έκπληκτη. «Κάθε άτομο είναι διαφορετικό, έτσι δεν είναι; Σε κάποιους αρέσει να χτίζουν, σε άλλους να γκρεμίζουν».

Οι Βροχοποιοί αλληλοκοιτάχτηκαν. Καταλάβαιναν ότι δεν είχε νόημα να διαμαρτύρονται. Η Ρέα Σκορπίνα ήταν μια αδιόρθωτη Αερίτισσα. Εν τω μεταξύ, εκείνη συνέχιζε να διηγείται.

Όσο μεγάλωνε, ένιωθε όλο και λιγότερο άνετα στη Γη. Απομονωνόταν συνεχώς και, ουσιαστικά, ζούσε μόνη. Ένα βράδυ βγήκε έξω και σκόρπισε σκουπίδια σε ένα μακρινό δασικό μονοπάτι. Εκεί, πλάι στο μονοπάτι, ανακάλυψε μια σβούρα και θέλησε να την καταστρέψει. Όμως, δεν γνώριζε πως δεν ήταν μια συνηθισμένη σβούρα. Ήταν μια σβούρα Βροχοποιού. Έβαλε όλη της την ενέργεια και τη χτύπησε με ένα ξύλο και ξαφνικά, η σβούρα απογειώθηκε. Πρόλαβε και την άρπαξε και το επόμενο πράγμα που θυμόταν ήταν πως πετούσε στο Διάστημα. Τελικά, κατέβηκε σε έναν πλανήτη που ήταν ακριβώς έτσι όπως ονειρευόταν να γίνει η Γη. Φυσικά, ο πλανήτης αυτός ήταν η Γιώνεα.

Η ζωή στη Γιώνεα άρεσε πολύ στη Ρέα Σκορπίνα κι όταν γνώρισε τον Ρολάνδο Σκουριά, ερωτεύτηκε για πρώτη φορά στη ζωή της. Όμως κι ο Σκουριάς ερωτεύτηκε με πάθος αυτή τη μικροκαμωμένη, δραστήρια γυναίκα που της άρεσε να υπερκαταναλώνει περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο άτομο. Η σχέση τους δεν κράτησε πολύ. Στο κάτω-κάτω, ανήκαν σε διαφορετικούς κόσμους. Η Ρέα Σκορπίνα ήθελε να επιστρέψει στη Γη. Είχε πολλές ιδέες για να επηρεάσει την εξέλιξη του πλανήτη της. Μεταξύ άλλων, σκεφτόταν ότι οι δέκα εντολές

της Γιώνεας θα ήταν τέλειες για τους Γήινους:

1. Θα σκέφτεσαι μόνο τον εαυτό σου.
2. Δεν θα εξοικονομείς ενέργεια.
3. Θα αρπάζεις ό,τι μπορείς να αρπάξεις.
4. Θα αφήνεις τη θέρμανση να λειτουργεί όλο το χρόνο.
5. Δεν θα πηγαίνεις στο σχολείο περπατώντας.
6. Δεν θα χρησιμοποιείς ποδήλατο.
7. Θα καταναλώνεις ό,τι έχεις, όσο πιο γρήγορα μπορείς.
8. Δεν θα μοιράζεσαι τίποτα με τους άλλους.
9. Δεν θα σβήνεις ποτέ τις οθόνες που υπάρχουν στους τοίχους.
10. Θα βουρτσίζεις τα δόντια σου μόνο με ηλεκτρική οδοντόβουρτσα.

Πριν επιστρέψει στη Γη πάνω στη μαγική σβούρα (που είχε μάθει πια τη λειτουργία της), η Ρέα Σκορπίνα έδωσε στον Ρολάνδο Σκουριά ένα γράμμα για να το ανοίξει μετά την αναχώρησή της. Το γράμμα έγραφε:

Αγαπητέ Ρολάνδε,

Σ' ευχαριστώ για τις ωραίες στιγμές που περάσαμε μαζί. Θα ήθελα πολύ να μείνω μαζί σου, αλλά ανήκω στη Γη. Εκεί, με περιμένουν πολλές δουλειές. Πρέπει να κατασκευαστούν αυτοσπίτια, να θερμανθούν οι δρόμοι και να χτιστούν εργοστάσια παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος, ώστε να μην κρυώνει κανείς ποτέ. Πρέπει να ανακαλυφθεί πετρέλαιο και φυσικό αέριο για να κατασκευαστούν νέα πράγματα και για να μπορούν οι άνθρωποι να ταξιδεύουν όπου θέλουν, σ' όλο τον κόσμο. Όπως βλέπεις, έχω πολλά να κάνω. Επίσης, σχεδιάζω να ιδρύσω μια μυστική οργάνωση που θα προωθήσει αυτές τις εξελίξεις.

Σκέφτομαι να ονομάσω τα μέλη της Αερίτες. Δεν είναι ωραίο όνομα; Όμως, αγαπημένε μου, αγαπημένε Ρολάνδε, δεν σου γράφω για να σου μιλήσω για τα σχέδιά μου, αλλά για έναν άλλο λόγο: Είμαι έγκυος. Περιμένω παιδί. Το παιδί μου. Το παιδί σου. Το παιδί μας. Σε παρακαλώ, μη λυπάσαι, Ρολάνδε. Μπορεί εσύ να ζεις στη Γιώνεα κι εγώ στη Γη, αλλά μια μέρα το παιδί μας θα βρεθεί πολύ πιο κοντά σου από όσο φαντάζεσαι. Στο υπόσχομαι. Να ζήσεις καλά και να ρυπαίνεις, αγαπημένε μου Ρολάνδε.

Δική σου παντοτινά, με τα σκουπίδια μου

Ρέα

Έξι μήνες μετά την επιστροφή της στη Γη, η Ρέα Σκορπίνα γέννησε ένα γιο που τον ονόμασε Βερνάρδο. Το αγόρι έμοιαζε με τα άλλα παιδιά της Γης, εκτός από το γεγονός ότι γεννήθηκε με άσπρα μαλλιά. Η Σκορπίνα τον μεγάλωσε σαν γνήσιο Αερίτη και του έμαθε ότι οι Βροχοποιοί είναι οι χειρότεροι εχθροί των Αεριτών.

Όταν ο Βερνάρδος μεγάλωσε αρκετά, του δίδαξε πώς να χρησιμοποιεί τη μαγική σβούρα. Τον έβγαλε από το σχολείο και τον έστειλε στη Γιώνεα, όπου υπήρχαν πολλοί Βροχοποιοί. Κανόνισε να μείνει με έναν Αερίτη αρχιτέκτονα που τον εκπαίδευσε στο σαμποτάζ των Βροχοποιών. Εκεί, στη Γιώνεα, ο Βερνάρδος φόρεσε τη μαύρη περούκα και πήρε το ψευδώνυμο Ρένος, το οποίο ήταν πραγματικό όνομα Βροχοποίου. Εκείνο που δεν γνώριζε, ήταν η αληθινή αιτία που έκανε τη Ρέα Σκορπίνα να τον στείλει στη Γιώνεα: το έκανε για να βρίσκεται κοντά στον πατέρα του και να τον βοηθάει.

Σ' αυτό το σημείο, ο Ρολάνδος Σκουριάς διέκοψε τη διήγηση της Ρέας Σκορπίνας.

«Και ομολογώ ότι τα κατάφερε πολύ καλά», τόνισε περήφανα, κοιτάζοντας το γιο του. «Αν ήξερα ότι είσαι γιος μου, θα σου είχα πει πόσο περήφανος ήμουν για σένα».

«Το ξέρω», απάντησε η Ρέα Σκορπίνα, «αλλά δεν τολμούσα να το πω σε κανέναν από τους δυο σας, γιατί φοβόμουν μη χάσω για πάντα τον Βερνάρδο. Στο κάτω-κάτω, εγώ είμαι μια απλή δασκάλα από τη Γη, ενώ εσύ είσαι ο ηγέτης όλης της Γιώνεας».

Ο Ρολάνδος Σκουριάς ξερόβηξε, βγάζοντας έναν ήχο σαν φρένα αυτοκινήτου που στριγκλίζουν.

«Αυτό δεν ισχύει πια», της εξήγησε. «Δεν είμαι πλέον ο ηγέτης της Γιώνεας. Είμαι ο ηγέτης της Σκουριάνας και ήρθα εδώ να ζητήσω...»

Ξαφνικά, το ύφος της Ρέας Σκορπίνας έγινε θλιμμένο.

«Να έρθει μαζί σου ο Βερνάρδος;»

«Ναι», αποκρίθηκε ο Ρολάνδος. «Ήρθα να του ζητήσω να έρθει μαζί μου».

Ο Βερνάρδος κοίταζε τον Ρολάνδο Σκουριά με γουρλωμένα μάτια και το ύφος του έδειχνε σαν να είχε μόλις κερδίσει το Λόττο.

«Θέλεις να έρθω μαζί σου, μπαμπά;»

«Ναι».

«Σε ένα μέρος όπου θα μπορώ να πίνω όσο βρώμικο νερό θέλω;»

«Ναι».

«Όπου τα φαγητά είναι πραγματικά σάπια;»

«Ναι».

«Όπου δεν πλενόμαστε για να καθαριστούμε, αλλά για να λερωθούμε;»

«Ναι».

«Όπου δεν πεθαίνουμε, αλλά σκουριάζουμε και διαλυόμαστε;»

«Ναι, γιε μου», απάντησε ο Ρολάνδος Σκουριάς. «Πάμε στην πατρίδα μας. Στη Σκουριάνα».

Τα μάγουλα του Βερνάρδου είχαν κοκκινίσει, τα μάτια του έλαμπαν και τα λευκά μαλλιά του πετάγονταν προς όλες τις κατευθύνσεις. Το μέτωπό του ήταν ιδρωμένο, γεμάτο μικρές καφέ-κίτρινες σταγόνες, σαν νερό ανακατεμένο με σκουριά.

«Και βέβαια θα έρθω!» φώναξε χαρούμενος. «Αυτό ήταν πάντα το όνειρό μου. Μαμά, μπορώ να πάω; Σε παρακαλώ, πες μου πως μπορώ να ακολουθήσω τον μπαμπά μου. Αυτή τη ζωή θέλω. Θέλω να πάω στην πατρίδα μου τη Σκουριάνα!»

Η Ρέα Σκορπίνα τον κοίταξε. Τα μάτια της ήταν δακρυσμένα, θλιμμένα.

«Πάντα ήξερα ότι θα έφτανε αυτή η μέρα, Βερνάρδε», είπε. «Φυσικά, μπορείς να πας. Δεν είσαι φτιαγμένος για να ζεις στη Γη. Δεν αντέχεις τον καθαρό αέρα, το καθαρό νερό, το φρέσκο φαγητό. Πήγαινε στη Σκουριάνα με τον πατέρα σου. Εκεί ανήκεις».

«Σ' ευχαριστώ, σ' ευχαριστώ, μανούλα!» φώναξε το παιδί. «Δεν μπορείς να έρθεις κι εσύ μαζί μας;»

Η Ρέα Σκορπίνα κούνησε αρνητικά το κεφάλι της.

«Όχι, δεν μπορώ», του απάντησε. «Δυστυχώς, είμαι πολύ ανθρώπινη. Ίσως μια μέρα, όταν θα...»

Η Ρεγγίνα την κοίταξε καχύποπτα.

«Όταν θα;»

«Τίποτα», αποκρίθηκε η Ρέα Σκορπίνα.

«Εννοείς όταν θα έχεις μετατρέψει τη Γη σε Σκουριάνα;»

Η Ρέα Σκορπίνα δεν απάντησε.

«Αυτό δεν θα συμβεί ποτέ», δήλωσε η Ρενάτα.

«Όχι», συμφώνησε η Ρεβέκκα. «Η Γη μας θα συνεχίσει να υπάρχει».

«Βεβαίως», παρατήρησε ο Ρούμπεν «κι εσείς πρέπει να παίξετε στο θεατρικό σας έργο».

Η Ρέα Σκορπίνα και ο Βερνάρδος δεν έφεραν αντίρρηση όταν τα παιδιά είπαν πως θα συνέχιζαν τις πρόβες τους.

Ο Ρολάνδος Σκουριάς θα έφευγε με το γιο του για τη Σκουριάνα και η Σκορπίνα είχε αντιληφθεί πως είχε χάσει τη μάχη του ελέγχου της θεατρικής ομάδας.

Όταν ο Ρέυμοντ ρώτησε τον Ρούμπεν πώς έγινε να έρθει στη Γη μαζί με τον Ρολάνδο Σκουριά και γιατί είχαν μεταμφιεστεί σε επιστάτες, εκείνος χαμογέλασε, έκλεισε το μάτι στον Σκουριά και είπε: «Νομίζω ότι πρέπει να στα πει ο Ρολάνδος».

Ο Σκουριάς έγενεψε καταφατικά.

«Εντάξει», δήλωσε. «Ένα πράγμα επιθυμούσα να κάνω πριν εγκατασταθώ στη Σκουριάνα για πάντα».

Κοίταξε το γιο του και χαμογέλασε. Εκείνος του ανταπέδωσε το χαμόγελο.

«Να με βρεις;»

Ο Σκουριάς έγενεψε πάλι καταφατικά. Σκούπισε ένα δάκρυ από την άκρη του ματιού του και συνέχισε να διηγείται.

Πρώτα, επέστρεψε στη Γιώνα, βρήκε τον Ρούμπεν και του ζήτησε να τον βοηθήσει να ανακαλύψει το παιδί που είχε αποκτήσει με την αγαπημένη του. Υποπτευόταν πως είχε έρθει από τη Γη, αλλά βρισκόταν κάπου στη Γιώνα. Ο Ρούμπεν ομολόγησε πως, αρχικά, νόμισε ότι το παιδί αυτό ήταν ο Ρέυμοντ όμως, όταν το καλοσκέφτηκε, συμπέρανε ότι δεν μπορούσε να είναι εκείνος. Ο Ρέυμοντ ήταν αληθινός Βροχοποιός. Για πολύ καιρό, ο Ρούμπεν υποπτευόταν ότι ο Ρένος ήταν ο δολιοφθορέας και σκέφτηκε πως, αν ήταν ο γιος του Ρολάνδου Σκουριά, τώρα που είχε πάει στη Γη, οι Βροχοποιοί θα κινδύνευαν. Είπε τις υποψίες του στον Σκουριά κι αποφάσισαν να ακολουθήσουν μαζί τους Βροχοποιούς. Κάθισαν πάνω στις σβούρες των Βροχοποιών και κατέβηκαν στη Γη. Ο Ρούμπεν ήξερε σε ποιο σχολείο πήγαινε ο Ρέυμοντ κι ο Σκουριάς γνώριζε ότι η Ρέα ήταν δασκάλα στο ίδιο σχολείο.

Ήταν απόλυτα σίγουροι για τον προορισμό τους και ήταν αποφασισμένοι να προσπαθήσουν να πείσουν τον ψευδο-Βροχοποιό να επιστρέψει στη Σκουριάνα με τον πατέρα του αλλά, πριν το κάνουν, ήθελαν να βεβαιωθούν ότι ο Ρένος ήταν πραγματικά ο δολιοφθορέας και το παιδί που λαχταρούσε να βρει ο Ρολάνδος Σκουριάς.

Αφού περιπλανήθηκαν στη Γη, τελικά βρήκαν το μέρος που έψαχναν. Μεταμφιέστηκαν, υπέβαλαν αίτηση στο σχολείο για να εργαστούν ως επιστάτες και προσλήφθηκαν.

Τα υπόλοιπα, όπως είπε ο Ρούμπεν, ήταν: «–απλώς, δουλειά για ντετέκτιβ».

Κεφάλαιο 11

Η ΓΗ ΜΑΣ ΘΑ ΕΠΙΒΙΩΣΕΙ

Ο Ρέυμοντ ένωσε έναν κόμπο στο λαιμό όταν ο Ρολάνδος Σκουριάς και ο Βερνάρδος πίεσαν τα ελικοειδή έμβολα στις σβούρες τους και απογειώθηκαν, κατευθυνόμενοι προς τη Σκουριάνα. Προσωπικά, ήταν χαρούμενος που έφευγαν. Μολονότι ο Ρολάνδος Σκουριάς έδειχνε να έχει γίνει καλός, δεν ήταν σίγουρο ότι μπορούσαν να τον εμπιστευθούν κι ο Ρένος – όχι, ο Βερνάρδος – είχε αποδείξει ότι ήταν ένας ιδιαίτερα πανούργος Αερίτης. Η ζωή στη Γη θα ήταν ασφαλέστερη χωρίς αυτούς. Την ίδια γνώμη είχαν κι οι άλλοι Βροχοποιοί. Όλοι αποχαιρέτησαν χαρούμενοι τις δυο σβούρες που όλο και μίκραιναν ώσπου χάθηκαν στο Διάστημα.

Ο λόγος που ο Ρέυμοντ ένωθε τον κόμπο στο λαιμό του ήταν η Ρέα Σκορπίνα που δεν χαμογελούσε ούτε χαιρετούσε. Απλώς, κοίταζε τον ουρανό και το ύφος της έδειχνε τόση θλίψη και τέτοια απώλεια ώστε θα ράγιζε την καρδιά οποιουδήποτε Αερίτη! Ήθελε πάρα πολύ να πάει μαζί τους, αλλά δεν μπορούσε.

Στο κάτω-κάτω, η Ρέα Σκορπίνα ήταν ένα ανθρώπινο ον και τα ανθρώπινα όντα ζουν με καθαρό αέρα, καθαρό νερό και υγιές φυσικό περιβάλλον, μέσα στο οποίο μπορούν να αναπτυχθούν φυτά, λουλούδια, δέντρα, μούρα, φρούτα, σιτάρι, ρύζι και καλαμπόκι.

Όσο περισσότερο καταστρέφουμε το περιβάλλον μας, τόσο καταστρέφουμε τη ζωή των απογόνων μας. Η υγεία της Γης είναι η υγεία μας. Η ζωή της Γης είναι η ζωή μας. Αν η Γη πεθάνει, θα πεθάνουμε κι εμείς.

Ο Ρολάνδος Σκουριάς δεν ήταν άνθρωπος. Μπορούσε να επιβιώσει μόνο σε έναν κόσμο όπου ο αέρας ήταν μολυσμένος, το νερό βρώμικο και η φύση νεκρή. Δεν θα μπορούσε ποτέ να επιβιώσει στη Γη. Η Ρέα Σκορπίνα, πάλι, αν τον ακολουθούσε στη Σκουριάνα, δεν θα άντεχε πάνω από λίγες βδομάδες. Αυτή ήταν η τραγωδία της και δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να την αλλάξει.

Η μέρα της πρεμιέρας του σχολικού θεατρικού έργου πλησίαζε. Ο Ρούμπεν είχε γίνει μέλος της θεατρικής ομάδας και είχε αναλάβει το ρόλο του Ρένου. Είχε ήδη αποδείξει ότι ήταν εξαιρετικός ηθοποιός όταν προσποιόταν το επιστάτη και δεν επρόκειτο να απογοητεύσει τον υπόλοιπο θίασο.

Όταν η Ρεβέκκα του είπε πως είχε ταλέντο, εκείνος απάντησε με αυτοπεποίθηση:

«Το ήξερα».

Η Ρέα Σκορπίνα δεν συμμετείχε πια στη θεατρική ομάδα.

Η Ρεβέκκα ενημέρωσε το Διευθυντή του σχολείου για τις δολιοφθορές της και η πρώτην Αερίτισσα παραιτήθηκε από τη θέση της δασκάλας και υπέβαλε αίτηση για τη θέση του κηπουρού του σχολείου.

«Ίσως τώρα μάθεις να ζεις σαν σωστό ανθρώπινο ον», της είπε η Ρεβέκκα.

Η Ρέα Σκορπίνα προσελήφθη αμέσως για κηπουρός.

«Σαν πρώτην δασκάλα της βιολογίας, ξέρεις τα πάντα για ό,τι φυτρώνει», δήλωσε με ενθουσιασμό ο Διευθυντής του σχολείου.

Εκείνη τον κοίταξε κατάματα και απάντησε ήρεμα και θλιμμένα: «Ναι, κάτι ξέρω».

Η θεατρική παράσταση είχε τρομερή επιτυχία. Το γυμναστήριο γέμισε με μαθητές, δασκάλους και γονείς. Όλα τα μέλη της θεατρικής ομάδας είχαν γίνει Βροχοποιοί. Το χειροκρότημα μετά από το τραγούδι «Η Κλώνεα θα ζήσει», που έκλεισε την παράσταση, ήταν εκκωφαντικό. Όμως, όταν το ακροατήριο σηκώθηκε να φύγει, δυο ηθοποιοί προχώρησαν στο μπροστινό μέρος της σκηνής. Ήταν η Ρίτα και η Ρεγγίνα.

«Σταθείτε!» φώναξε η Ρεγγίνα.

«Θέλουμε να σας πούμε κάτι πριν φύγετε», δήλωσε η Ρίτα.

«Το έργο που μόλις είδατε, είναι μια αληθινή ιστορία», εξήγησε η Ρεγγίνα.

Στο γυμναστήριο επικρατούσε απόλυτη σιωπή.

«Ακριβώς», πρόσθεσε η Ρίτα. «Δεν είμαστε αδελφές μόνο στο έργο».

Είμαστε πραγματικές αδελφές».

Μα βέβαια! σκέφτηκε ο Ρέυμοντ. Αυτό τα εξηγεί όλα!

Θυμήθηκε την αντίδραση της Ρεγγίνας όταν η Ρίτα είχε πάει μαζί του στη Γιώνα.

«Δεν έπρεπε να έρθεις», της είχε πει.

«Πάντως, τώρα είμαι εδώ», είχε απαντήσει η Ρίτα.

Κι όταν αγκαλιάστηκαν για λίγο, το πρόσωπο της Ρίτας έγινε κατακόκκινο, ενώ η Ρεγγίνα ήταν κατάχλομη.

Ο Ρέυμοντ είχε αντιληφθεί ότι τα δυο κορίτσια γνωρίζονταν αλλά, αρχικά, νόμισε πως η Ρεγγίνα χλόμιασε γιατί δεν συμπαθούσε τη Ρίτα. Τώρα όμως καταλάβαινε ότι την αγαπούσε περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο στον κόσμο.

Η φωνή της Ρεγγίνας τον συνέφερε:

«Μόνο που ο πλανήτης μας δεν λέγεται Κλώνεα, αλλά Γιώνεα», εξήγησε. «Ήμασταν Βροχοποιοί από πολύ μικρές, αλλά το περιβάλλον του πλανήτη μας μολύνθηκε σταδιακά τόσο πολύ, ώστε αποφασίσαμε να έρθουμε στη Γη για να μάθουμε από σας πώς να σώσουμε τον πλανήτη μας».

Στο γυμναστήριο επικρατούσε νεκρική ησυχία.

«Δυστυχώς, ανακαλύψαμε ότι η κατάσταση στη Γη δεν είναι τόσο καλή όσο νομίζαμε», συνέχισε η Ρίτα.

«Εγώ προτίμησα να μείνω εδώ για να βοηθήσω τους ντόπιους Βροχοποιούς».

«Κι εγώ έμεινα στην πατρίδα μου, τη Γιώνεα και ανησυχούσα για την αδελφή μου και τη Γη», εξήγησε η Ρεγγίνα.

«Όπως κι εγώ ανησυχούσα για την αδελφή μου και τη Γιώνεα».

«Τα πράγματα δεν πήγαιναν πολύ καλά».

«Όχι. Και τότε, ήρθες στη Γη, βρήκες έναν άλλο Βροχοποιοί και τον πήγες στη Γιώνεα».

«Ναι», απάντησε η Ρεγγίνα. «Ένα Βροχοποιοί που δεν ήξερε καν ότι ήταν Βροχοποιοί».

«Ένα σούπερ-φανταστικό-εκπληκτικό Βροχοποιοί», δήλωσε η Ρίτα.

Τα δυο κορίτσια κοίταξαν τον Ρέυμοντ που στεκόταν στα παρασκήνια κι εκείνος ένωσε το πρόσωπό του να γίνεται κατακόκκινο σαν αναμμένο ηλεκτρικό μάτι.

«Ύστερα, εκείνος επέστρεψε στη Γη και μου έφερε την αδελφή μου», είπε η Ρεγγίνα.

«Και σώσαμε μαζί τη Γιώνεα».

Η Ρίτα κούνησε το κεφάλι της, σκεφτική.

«Αυτό δεν το ξέρουμε ακόμα», δήλωσε. «Έχουμε πολλά να κάνουμε εκεί».

«Σωστά», αποκρίθηκε η Ρεγγίνα. «Γι' αυτό πρέπει να επιστρέψουμε στη Γιώνεα. Η αποστολή Γη εξετελέσθη».

«Όχι ακόμα!» φώναξε κάποιος.

«Πρέπει να γίνουν πολλά εδώ», φώναξε ένας άλλος.

«Σας χρειαζόμαστε!» ούρλιαξε ένας τρίτος.

«Όχι!» ακούστηκε μια καθαρή φωνή, κάπου πίσω από τη σκηνή κι αμέσως εμφανίστηκε ο Ρούμπεν που στάθηκε πλάι στα κορίτσια. «Είμαι κι εγώ από τη Γιώνεα!» φώναξε.

Το ακροατήριο ζητωκραύγασε με ενθουσιασμό κι ο μικρός Βροχοποιός έκανε μια βαθιά υπόκλιση.

«Είναι εδώ και η αδελφή μου», ούρλιαξε. «Τη λένε Ρενάτα. Παρακαλώ, χειροκροτήστε την».

Οι θεατές χειροκρότησαν ακόμα πιο θερμά, καθώς η Ρενάτα προχώρησε μπροστά και πλησίασε τα άλλα παιδιά. Φαινόταν να ντρέπεται λιγάκι, αλλά ο αδελφός της ήταν γεμάτος αυτοπεποίθηση. Φορούσε ένα καπέλο Βροχοποιού με μια μικρή προπέλα στην κορφή κι άρχισε να το κουνά, χαιρετώντας τον κόσμο.

«Δεν μας χρειάζεστε!» φώναξε δυνατά. «Χρειάζεστε ο ένας τον άλλο. Οι περισσότεροι από σας που πηγαίνετε σ' αυτό το σχολείο, είστε ήδη Βροχοποιοί. Τώρα, πρέπει να συνεχίσετε την προσπάθεια και να κινητοποιήσετε κι άλλους με το παράδειγμά σας. Σας προτείνω να κινητοποιήσετε άλλα σχολεία ώστε να γίνουν σχολεία Βροχοποιών. Και να απονέμετε βραβεία σε όσους κάνουν έργα που βοηθούν το περιβάλλον. Προτείνω να ονομάσετε αυτά τα βραβεία, Βραβεία της Σαρανταποδαρούσας, γιατί η σαρανταποδαρούσα δεν είναι μεγάλη, αλλά στηρίζεται σε πολλά πόδια. Το ίδιο θα κάνετε κι εσείς αν συνεργαστείτε. Έχετε ήδη κάνει πολλά, αλλά μένουν ακόμα περισσότερα. Δεν φτάνει μόνο αυτό το σχολείο ή αυτή η χώρα. Το θέμα είναι να σώσετε ολόκληρο τον πλανήτη σας. Είμαστε σίγουροι πως θα κάνετε ό,τι μπορείτε για να το πετύχετε. Ίσως δεν ξέρετε ακόμα πώς κι εμείς δεν μπορούμε να σας καθοδηγήσουμε. Πρέπει να βρείτε τη λύση μόνοι σας. Πιστεύω... όχι, είμαι βέβαιος ότι μπορείτε να τα καταφέρετε. Σας ευχόμαστε καλή τύχη, αγαπητοί φίλοι. Και τώρα, πρέπει να σας αποχαιρετίσουμε. Πάμε κι εμείς να σώσουμε το δικό μας πλανήτη».

Ο Ρούμπεν έπαψε να μιλάει, κούνησε άλλη μια φορά το καπέλο του, έκανε μια βαθιά υπόκλιση κι έφυγε από τη σκηνή μαζί με τα άλλα παιδιά της Γιώνας.

Το χειροκρότημα ήταν τόσο βροντερό, ώστε κόντεψε να φύγει η στέγη του γυμναστηρίου.

Ο Ρέυμοντ ένιωθε μια θέρμη σ' όλο του το σώμα που προερχόταν από την αισιοδοξία του για το μέλλον.

«Θα ξανασυναντηθούμε ποτέ;»

Ο Ρέυμοντ στέκονταν στο γρασίδι έξω από το σπίτι του, με τη Ρεγγίνα.

Τα άλλα παιδιά της Γιώνας κατευθύνονταν ήδη προς την πατρίδα τους και τώρα, η φίλη του ετοιμαζόταν να φύγει κι εκείνη.

«Δεν ξέρω», του απάντησε. «Ίσως. Το ελπίζω. Το πιστεύω». Του έπιασε το χέρι. «Ίσως κάποτε, στο μέλλον, όταν η Γιώνα και η Γη θα είναι ωραίοι τόποι για να ζει κανείς».

Την κοίταξε στα μάτια. Ήταν μαύρα και σκοτεινά.

«Για να ζουν όλοι», πρόσθεσε ο Ρέυμοντ.

«Ναι, Ρέυμοντ», συμφώνησε η Ρεγγίνα. «Το Σύμπαν είναι για όλους μας».

Του χαμογέλασε.

«Θα με αγκαλιάσεις;» τον ρώτησε.

Της χαμογέλασε κι εκείνος.

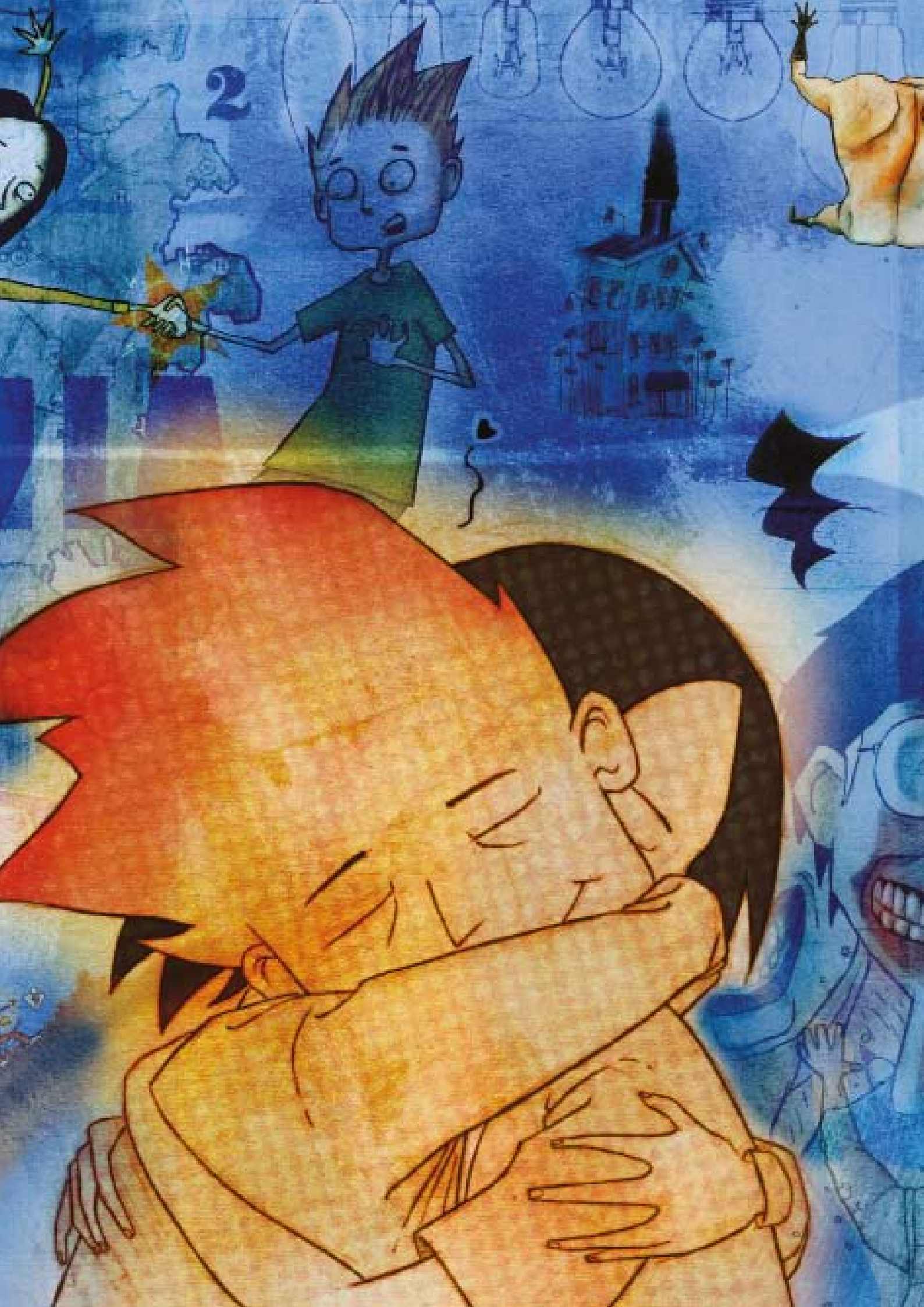
«Για να αποκτήσεις αρκετή ενέργεια και να προλάβεις τους άλλους;»

Η Ρεγγίνα έγνεψε καταφατικά.

«Ναι και για να βρω το κουράγιο να σ' αφήσω».

Σε λίγο, η φίλη του είχε γίνει μια μικροσκοπική κηλίδα στον ουρανό και, λίγο αργότερα, εξαφανίστηκε. Αν και ο Ρέυμοντ δεν την έβλεπε

πια, ήξερε ότι ήταν εκεί, ότι θα ήταν πάντα εκεί. Όσο οι άνθρωποι θα ζούσαν στη Γη. Όπως και το τραγούδι που ακουγόταν τώρα από τον ουρανό, από τη Γη, από μέσα του.

Φαντάσου ότι η ζωή είναι ένα παιχνίδι που παίζουμε μαζί
Σ' έναν όμορφο πλανήτη
Μακάρι να ήμασταν φύλλα στα κλαδιά ενός δέντρου
Που όλες οι ελπίδες μας θα είχαν τον κορμό του για σπίτι
Βοηθήστε τον πλανήτη μας να ζήσει
Να συνεχίσει να υπάρχει
Να περιστρέφεται σα σβούρα στο γαλανό ουρανό
Η βροχή θα πέφτει
Ο αέρας μας ανήκει
Η σβούρα περιστρέφεται κι εμείς στριφογυρίζουμε μαζί της

Μακάρι η φωτιά, ο αέρας, το νερό να ήταν οι καλύτεροι φίλοι μας
Κι όλοι να παίζαμε εδώ ειρηνικά
Σε μια μικρή στροβιλιζόμενη σφαίρα, τη γη, που θα κρατάμε καθαρή
Σε μια ονειρεμένη ζωή χωρίς προβλήματα

Βοηθήστε τον πλανήτη μας να ζήσει
Να συνεχίσει να υπάρχει
Να περιστρέφεται σα σβούρα στο γαλανό ουρανό
Η βροχή θα πέφτει
Ο αέρας μας ανήκει
Η σβούρα περιστρέφεται κι εμείς στριφογυρίζουμε μαζί της

Οι Βροχοποιοί χορεύουν σα σβούρα που γυρίζει
Τραγουδούν για τη φωτιά, το χώμα, το νερό
Τραγουδάμε κι αν θέλουμε, η μελωδία δεν θα σταματήσει
Δίνοντάς μας ενέργεια που διαρκεί συνεχώς

Βοηθήστε τον πλανήτη μας να ζήσει
Να συνεχίσει να υπάρχει
Να περιστρέφεται σα σβούρα στο γαλανό ουρανό
Η βροχή θα πέφτει
Ο αέρας μας ανήκει
Η σβούρα περιστρέφεται κι εμείς στριφογυρίζουμε μαζί της

Έλα, ανέβα στη μεγάλη σβούρα
Μην την αφήσεις ποτέ να σταματήσει
Ας ζήσουμε τη ζωή που αγαπάμε

Χειροκροτώντας και χορεύοντας
Μ' όλη τη θέρμη της καρδιάς μας
Πάνω στη γη που παίζουμε οι δυο μας

Η γη μας είναι σβούρα
Που δεν θ' αφήσουμε ποτέ να σταματήσει
Η σβούρα περιστρέφεται κι εμείς στριφογυρίζουμε μαζί της
Η βροχή θα πέφτει
Ο αέρας μας ανήκει
Και πάντα θα χορεύουμε ψηλά στο γαλανό ουρανό

Η γη μας είναι σβούρα
Που δεν θ' αφήσουμε ποτέ να σταματήσει
Η σβούρα περιστρέφεται κι εμείς στριφογυρίζουμε μαζί της
Η βροχή θα πέφτει
Ο αέρας μας ανήκει
Οι Βροχοποιοί χορεύουν ψηλά στο γαλανό ουρανό

Ο Ρέυμοντ κοίταξε τον ουρανό για τελευταία φορά. Την ίδια στιγμή, ένα άλλο άτομο έκανε ακριβώς την ίδια κίνηση.

Ήταν μια μικροκαμωμένη, στρουμπουλή γυναίκα που κρατούσε ένα ποτιστήρι και στεκόταν πλάι σ' ένα παρτέρι έξω από το σχολείο.

«Κάποια μέρα, Ρολάνδε και Βερνάρδε», ψιθύρισε, «κάποια μέρα θα ξανασυναντηθούμε».

Ύστερα, γονάτισε στο παρτέρι με τα λουλούδια κι αν κάποιος βρισκόταν αρκετά κοντά της, θα πρόσεχε ότι το ποτιστήρι που κρατούσε ήταν γεμάτο πετρέλαιο.

«Οι Βροχοποιοί» είναι ο τίτλος του τριτούς έργου για παιδιά και νέους που δημιούργησε η Ενονα.

Οι Βροχοποιοί σχεδιάστηκαν για να κάνουν τα παιδιά και τους νέους να ασχοληθούν και να ενδιαφερθούν για τα ενεργειακά θέματα. «Η Ιστορία των Βροχοποιών – Η Γη Μας Θα Επιβιώσει» γράφτηκε από τον Klaus Hagerup και είναι το τελευταίο μέρος της τριλογίας των Βροχοποιών. Το Πρώτο Μέρος εκδόθηκε το 2007 και το Δεύτερο το 2008.

Το βιβλίο διανέμεται από το ΚΑΠΕ πιλοτικά σε δημοτικά σχολεία της χώρας, μετά από έγκριση του Υπουργείου Εθνικής Παιδείας & Θρησκευμάτων (Αριθμ. Πρωτ.: 55343/Γ7 27-5-09) Παρακάτω, θα βρείτε παραδείγματα θεμάτων για συζήτηση στην τάξη. Καλή τύχη σ' όλους σας.

Παραδείγματα θεμάτων για συζήτηση στην τάξη:

1η Ερώτηση

Οι Βροχοποιοί έχουν μια σημαντική αποστολή στη Γιώνεα και στη Γη. Τι μάθατε από τα βιβλία των Βροχοποιών; Εσείς είστε Βροχοποιοί;

2η Ερώτηση

Οι Βροχοποιοί έστησαν μια θεατρική παράσταση στο σχολείο τους. Πώς ερμηνεύετε την ιστορία των Βροχοποιών; Βάλτε την τάξη σας να στήσει μια παράσταση Βροχοποιών για όλο το σχολείο και για τους γονείς και κηδεμόνες σας.

3η Ερώτηση

Οι Βροχοποιοί προτείνουν στους μαθητές και στα σχολεία τους να γίνουν Σχολεία Βροχοποιών και να απονέμουν το Βραβείο της Σαρανταποδαρούσας σε όσους έχουν καλές ιδέες για την εξοικονόμηση ενέργειας και για το περιβάλλον.

Τι μπορείτε να κάνετε εσείς ως Βροχοποιοί; Τι μπορεί να κάνει το σχολείο σας σαν Σχολείο Βροχοποιών; Τι μπορεί να κάνει ο Δήμος σας για να γίνει η πόλη σας μια κοινωνία Βροχοποιών;

Αν θέλετε, γράψτε μας για να μας περιγράψετε την εργασία της ομάδας σας πάνω στην Ιστορία των Βροχοποιών. Θα χαρούμε να μάθουμε κάποιες ιδιαίτερες ή αστείες εμπειρίες των αναγνωστών μας. Επίσης, μπορείτε να μας στείλετε τα σχέδια που φτιάξατε ή φωτογραφίες από την ομαδική εργασία σας.

Για περισσότερες πληροφορίες για τους Βροχοποιοί, επισκεφτείτε τα: www.vrohoποιοι.gr και Επιπλέον υλικό για την ενέργεια μπορείτε να βρείτε στην ιστοσελίδα του ΚΑΠΕ: www.cres.gr

Οι Βροχοποιοί ~ Μέρος 3

Όταν ακούσετε τη λέξη Αερίτης για πρώτη φορά, ίσως φανταστείτε κάποιο απαίσιο πλάσμα που ζει στον πάτο ενός ηφαιστείου. Ή μήπως φαντάζεστε κάποιους παράξενους, άγνωστους πλανήτες όπου μόνο οι Αερίτες μπορούν να επιβιώσουν; Ο Ρέυμοντ γνωρίζει τους Αερίτες από πρώτο χέρι. Είναι πολύ διαφορετικοί από ό,τι περίμενε. Ζουν στη Γη, βρίσκονται γύρω μας και κάνουν ό,τι καλύτερο (ή χειρότερο!) μπορούν για να καταστρέψουν τον πλανήτη μας. Ο Ρέυμοντ ανακαλύπτει ότι το έργο της διάσωσης του πλανήτη Γιώνα είναι πολύ πιο δύσκολο από όσο νόμιζε. Και το έργο γίνεται ακόμα δυσκολότερο – γιατί ανάμεσα στους στενούς φίλους του υπάρχει ένας προδότης!

Η Enova προσπαθεί να βρει νέους τρόπους παραγωγής και χρήσης της ενέργειας στη Νορβηγία, φιλικούς προς το περιβάλλον. «Οι Βροχοποιοί» αποτελούν μέρος αυτής της προσπάθειας και απευθύνονται σε παιδιά.

Το βιβλίο εκδίδεται στο πλαίσιο του ευρωπαϊκού έργου Kids4Future, EIE/06/204/S12.447395, "Creating Actions among Energy Conscious Children-Combining Education, Communication and Energy Knowledge in an Integrated Approach for a Sustainable Future".

Την παραγωγή της ελληνικής έκδοσης επιμελήθηκε το Κέντρο Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας.

www.vrohopoioi.gr

Intelligent Energy Europe

Η ευθύνη για το περιεχόμενο της ιστοσελίδας, δημοσιεύσεων, κλπ, αφορά στους δημιουργούς τους. Δεν αντιπροσωπεύει την άποψη της Κοινότητας. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δεν είναι υπεύθυνη για οποιαδήποτε χρήση των πληροφοριών που περιλαμβάνονται σε αυτά.